

Chỉ Yêu Mình Sesshoumaru

Contents

Chỉ Yêu Mình Sesshoumaru	2
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2: Xuyên Không	4
3. Chương 2: Thời Gian Trôi Thật Nhanh	6
4. Chương 3: Sơ Ngộ (gặp Mặt)	8
5. Chương 4: Lỡ Mất	11
6. Chương 5: Tình Cờ Gặp Sesshoumaru	13
7. Chương 6: Sơn Tặc Tấn Công	15
8. Chương 7: Được Cứu	18
9. Chương 8: Naraku, Vẫn Là Kagewaki?	22
10. Chương 9: Tình Tiết Không Thay Đổi	24
11. Chương 10: Nửa Đường Gặp Lại Mấy Nhân Vật Chính	27
12. Chương 11: Toutousai Không Chịu Rèn Đao	30
13. Chương 12: Sesshoumaru Lại Bị Thương	32
14. Chương 13: Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc “thân Mật”	34
15. Chương 14: Phân Biệt	37
16. Chương 14-2: Phiên Ngoại Về Kagewaki — – Tuyệt Vọng Yêu Say Đắm	41
17. Chương 15: Pháp Sư Kikyō	44
18. Chương 16: Mục Đích Của Kagura	47
19. Chương 17: Rin Bị Bắt	50
20. Chương 18: Tự Tập Tại Thành	53
21. Chương 19: Không Thể Khống Chế Tâm	56
22. Chương 20: Lừa Giận Vì Ai?	59
23. Chương 21: Tâm Mê Mang	62
24. Chương 22: Ở Lại Đi	65
25. Chương 23: Hồ Tộc Đông Hoàng	69
26. Chương 24: Câu Chuyện Của Các Vì Sao	72
27. Chương 25: Khi Gió Nổi Lên	76
28. Chương 26: Âm Mưu Của Naraku	80
29. Chương 27: Thân Thể Bị Cướp Đi	85
30. Chương 28: Bắt Đầu Hỗn Loạn	91
31. Chương 29: Đến Núi Bạch Linh	95
32. Chương 30: Quyết Chiến Tại Núi Bạch Linh (1)	101
33. Chương 31: Quyết Chiến Tại Núi Bạch Linh (2)	107
34. Chương 32: Xuống Tinh Thần	114
35. Chương 33: Lựa Chọn	118
36. Chương 34: Mất Trí Nhớ	122
37. Chương 35: Cái Gọi Là Trí Nhớ	127
38. Chương 36: Ảo Cảnh	130
39. Chương 37: Im Lặng Chờ Đợi	135
40. Chương 38: Tình Cảm	140
41. Chương 39: Xa Nhau	145

Chỉ Yêu Mình Sesshoumaru

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nhân Inuyasha Độ dài: 40 chương và 2 phiên ngoại (ngắn lắm, chỉ có 214 trang word thôi ;Edit: Sói Tâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-yeu-minh-sesshoumaru>

1. Chương 1: Mở Đầu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Sói Tâm Thần

Beta: Shan Z

Tiêu Lăng Nguyệt (ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

“Ánh sáng và bóng tối, ở thời đại Chiến quốc chiến loạn khó phân, chúng ta kết bạn cùng tìm Ngọc Tứ Hồn, quay về 500 năm trước. Dựa vào vài mảnh Ngọc Tứ Hồn nhỏ bé mà thay đổi vận mệnh hiện tại, đồng thoại thời đại Chiến quốc — Inuyasha...”

“Tớ đã về.”

Lí Phỉ Phỉ vừa trở lại phòng ngủ, liền thấy Tiêu Lăng Nguyệt lại ngồi ở máy tính trước bàn xem bộ phim hoạt hình có chút ngây thơ kia. Rõ ràng là 20 đầu tuổi rồi, mà cả ngày còn đắm chìm trong tiểu thuyết với hoạt hình, không đi dạo phố, cũng không gặp bạn trai, toàn bộ từ trên xuống dưới là bộ dáng trạch nữ, uống phí cả một bộ mặt thanh tú của cô. Nói thật, cô đúng là không hiểu nổi Tiêu Lăng Nguyệt này, nói cho cùng vẫn là bạn cùng phòng, quan tâm một chút vẫn là đương nhiên.

Tùy ý ném găng tay lên trên giường, Lí Phỉ Phỉ vừa nói vừa bước đến gần, che màn hình vi tính của người nào đó không có chút phản ứng.

“A, Phỉ Phỉ, cậu về rồi?” Nhìn thấy màn hình trước mắt bị người khác che mất, Tiêu Lăng Nguyệt mới phát hiện trong phòng ngủ không chỉ có một mình mình, ngẩng đầu hơi kinh ngạc nhìn lại cô.

“Đại tỷ, người quên luôn cả ta thật rồi!” Bất đắc dĩ trợn trắng hai mắt nhìn cô, Lí Phỉ Phỉ tức giận nói, “Chỉ bằng một ngày đẹp trời nào đó, cậu cũng giống như trong tiểu thuyết xuyên không vào cái loại hoạt hình phi lí kia, cho cậu xem đã luôn!”

“Ừm?” Vô tội trừng mắt nhìn, Tiêu Lăng Nguyệt cười yếu ớt, “Cứ cho là xuyên không, cậu cũng không phải không biết tớ là một con lười, chỉ chờ tốt nghiệp rồi tìm một nơi phân công công tác tốt, sau đó bình yên sống nốt quãng đời còn lại.” Huống chi xuyên không từ trước đến nay đều là tình cảnh chỉ có trong tiểu thuyết mới xuất hiện.

Nhú mảy, Lí Phỉ Phỉ gật gật đầu tán thành, “Nếu kẻ đầu heo lười như cậu mà có thể xuyên không, ông trời nhất định là mù mắt!”

Chỉ có điều, có một số việc không ai có thể nói trước được!

2. Chương 1-2: Xuyên Không

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Sói Tâm Thần

Beta: Shan.Z

P/S: Cái ảnh quá chuẩn, bỏ Kagome thay bằng Nguyệt là được! XD

Ánh sáng mặt trời xuyên qua khe hở trên tán cây cổ thụ chiếu xuống mặt nàng làm Tiêu Lăng Nguyệt khó chịu nhăn đôi mi thanh tú, giãy dụa một phen, cuối cùng đánh không lại ánh sáng chói mắt, bất đắc dĩ nhắm mắt.

Mà khi thấy rõ khung cảnh trước mắt, nàng không khỏi hoa hai mắt. Rừng cây rậm rạp cao lớn, mặt cỏ xanh biếc, cách đó không xa còn có một cái giếng cổ cũ kĩ. Từng tia sáng mờ xuyên qua tầng mây in bóng trên cỏ, mấy chú bướm trong rừng bay lượn chơi đùa trong bụi hoa.

Này, đây là đâu?! Những người khác đâu, tại sao còn chưa tìm mình?

Ở trong núi rừng yên tĩnh, không khỏi cảm thấy hoảng hốt, Tiêu Lăng Nguyệt run run sờ về phía túi tiền, phát hiện bên trong trống không. Đúng rồi, hôm nay nàng đem đi động quặng vào trong ba lô, cũng không có mang theo bên người. Mà cái túi kia từ lúc lăn xuống triền núi không biết đã bay đi phương nào rồi.

Hiện tại nên làm gì bây giờ?

Đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm này, Tiêu Lăng Nguyệt sắc mặt trắng bệch, đưa tay sờ trái tim đang đập kịch liệt vì hoảng sợ, ép bản thân bình tĩnh lại.

Không sao cả, một mình mình cũng không sao, dù sao cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình mà thôi. Cô độc thì sao chứ, dù sao trên đời này cũng không có người vĩnh viễn ở bên cạnh mình!

Sự mờ mịt trong mắt dần dần tan đi, hóa thành kiên định, Tiêu Lăng Nguyệt buông tay trước ngực xuống, chống tay bò trên cỏ.

Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính bản thân mình, vẫn là tự tìm đường ra đi.

Nỗ lực bỏ qua bi ai trong lòng, Tiêu Lăng Nguyệt nhẹ phẩy mấy cong cỏ trên túi đeo, vừa cẩn thận sửa sang lại trang phục của bản thân.

Có lẽ chuyển lẽ hành sau nên mang theo cái kim chỉ nam, như vậy sẽ không gặp cảnh không phân biệt được đông tây nam bắc như bây giờ... Ha ha, quên đi, cứ đi rồi tính.

Vì thế Tiêu Lăng Nguyệt vừa đi vừa để lại kí hiệu, tùy tiện nhặt một cành cây cẩn thận đi tới thăm dò cái cây cổ thụ cao nhất kia. Dọa mấy con thỏ kinh ngạc bỏ chạy loạn lên, nàng cuối cùng cũng xuyên qua được cái lùm cây vướng víu. Có điều cảnh tượng sau đó khiến nàng đờ người ra tại chỗ.

Trên một gốc cây cổ thụ cao lớn, một thiếu niên mặc hồng y, tóc bạc, có hai lỗ tai cẩu, lẳng lặng ngủ say. Một sợi dây leo gắt gao quấn quanh người thiếu niên, nỗ lực leo lên phía trước. Dưới ánh mặt trời, hết thảy có vẻ rất hài hòa, ấm áp.

Nhưng là tim Tiêu Lăng Nguyệt lại không nhịn được trầm xuống. Cúi đầu, mái tóc dài che khuất khuôn mặt của nàng, nhìn không ra biểu cảm, chỉ có điều thân thể hơi run run. Thật lâu sau, một trận cười không hề nén nổi truyền ra bên dưới những lọn tóc lòa xòa.

“Ha ha ha... Đây nhất định là đang nằm mơ, nằm mơ! Bằng không làm sao có thể nhìn thấy cảnh trong phim hoạt hình chứ? A, giấc mơ này thật chân thật, nhất định là mấy ngày nay xem nhiều hơn bình thường! Ha ha ha...”

Nắm chặt lòng bàn tay truyền đến đau đớn kích thích thần kinh nàng, làm tiếng cười của nàng bỗng chốc im bật. Chưa kịp thu hồi biểu cảm nên khuôn mặt có chút vẩn vơ, trong lòng không ngừng hỗn loạn.

Không, đây không phải là sự thật! Sao, tại sao lại có thể như vậy?!

Nàng khó khăn lắm mới được đi leo núi với bạn học một lần, lại không cẩn thận ngã xuống sườn núi. Buồn cười là nàng vì có lòng tốt muốn cứu người nên mới kéo người khác một phen, cũng không muốn bản thân bị ngã theo. Càng buồn cười là, nàng lại lăn xuống triền núi sau, xuất hiện tại nơi kì diệu này!

Nàng có thể tự nói với bản thân là đang nằm mơ hay không, có thể hay không nói chỉ là giấc mơ quá mức chân thật nên mới xuất hiện cảm giác đau? Không muốn thừa nhận, lại càng không nguyện thừa nhận, cho nên,...

Lại nhìn dung nhan điềm tĩnh ngủ của vị thiếu niên kia, Tiêu Lăng Nguyệt không chút do dự xoay người chạy về đường cũ. Thật ra khi chuyện không thể tưởng tượng nổi xảy ra với mình, nàng cũng không có cảm giác vui mừng gì, cũng không hướng tới thế giới xa lạ này, chỉ có sợ hãi, mờ mịt cùng với cô độc.

Bất chấp bị bụi hoa gai làm bị thương, Tiêu Lăng Nguyệt nghiêng ngã chao đảo một mạch chạy về phía bên cạnh giếng cổ.

Đây chính là Thực cốt tỉnh (giếng ăn xương) xuyên qua giữa hai thế giới trong truyền thuyết. Nếu, nếu nàng nhảy xuống, có phải hay không có thể trở lại thế giới thật?

Chỉ tiếc, kết quả làm nàng thất vọng rồi.

Sau khi thử qua vô số phương pháp, Tiêu Lăng Nguyệt suy sụp ngã ngồi ở đáy giếng không có chút biến hóa.

Không trở về được sao?

Đưa tay che ở trước mắt, Tiêu Lăng Nguyệt xuyên qua kẽ lá trên đỉnh đầu nhìn bầu trời thu nhỏ kia. Một giọt nước mắt theo khóe mắt nàng lăn xuống, xẹt qua gò má, rơi xuống mặt đất, nháy mắt liền biến mất.

Thì ra, cái gì mà “Một mình cũng không sao”, cái gì mà “Bị người khác lãng quên cũng tốt”, tất cả đều là nói dối. Khi tất cả thực sự mất đi mới làm người ta khổ sở, làm người ta tuyệt vọng.

Đúng vậy, cho dù là thu mình vào một góc nhỏ thôi, ít nhất còn có thể cảm thấy được sự tồn tại của người khác. Mất đi những thứ mình có, ít ra còn có khả năng lấy lại. Nhưng mà, hiện tại cái gì cũng không có! Nàng không biết phải có năng lực thế nào mới có thể ở tại một thế giới lạ lẫm mà sinh tồn nữa đây?

Rất muốn, rất muốn về nhà...

WHAT IF

you saw this in real life

3. Chương 2: Thời Gian Trôi Thật Nhanh

Bầu trời xanh thẳm, mây trắng chậm rãi bay, ánh mặt trời tươi đẹp chiếu xuống mặt đất, tạo nên một vẻ sáng lạn.

Như bị thời tiết đẹp bên ngoài hấp dẫn, một cô gái mặc trang phục pháp sư thanh lệ, đứng yên trước cao môn của thần xã mà lẳng lặng nhìn ra phương xa.

Trang phục pháp sư Thượng Nam Kinh màu đỏ, phẳng phất là băng tuyết cùng liệt hỏa giao hòa, mâu thuẫn lại hòa hợp. Mái tóc dài tùy ý xõa bên hông, đôi mắt đen thâm thúy như biển cả, đôi môi tựa tiểu phi tiêu (cười mà như không cười), lộ ra vài phần cao quý, vài phần xa cách.

Gió thổi qua cây cỏ thụ đằng xa, tạo thành một làn sóng màu lục bằng lá cây, cũng thổi bay tóc dài của nàng lên, ống tay áo rộng rãi theo gió mà phấp phới như mở ra một đôi cánh, tùy lúc đều sẽ theo gió mà bay.

“A Nguyệt.” Tiếng bà lão gọi truyền từ phía dưới lên.

Tiêu Lăng Nguyệt nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một bà lão tóc trắng xóa đi cầu thang thật dài lên thần xã. Cũng một thân trang phục vu nữ áo trắng quần đỏ, trên mắt phải còn có một cái chup mắt màu đen

“Kaede, người đã đến rồi!” Hơi hơi vuốt cằm nhìn người mới tới, bên môi nàng xuất hiện một chút cười nhẹ sung sướng.

“A” Lão nhân đến bên cạnh nàng, theo tầm mắt nàng cùng nhìn về phương xa.

“40 năm, không thể tin được là người một chút cũng không thay đổi!”

“À... ừ ha...” Thở dài cười, “Thời gian qua thật nhanh, đảo mắt một cái người đã thành lão bà bà.” Nhìn vào khuôn mặt bà lão này, Tiêu Lăng Nguyệt như phảng phất thấy lại được thiếu nữ 28 tuổi năm đó.

Nhớ ngày đó nàng chịu đả kích, đần độn không biết đi tới phương nào. Cuối cùng vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, nàng được Kaede cứu từ trong miệng yêu quái ra. Vì thế liền ở trong thôn này vượt qua quãng thời gian mờ mịt nhất, cũng học được không ít bản lĩnh. Thân phận pháp sư cũng là có từ lúc đó.

Năm tháng như trôi đưa, mười năm trôi qua chỉ như một cái chớp mắt. Trước điện kia là cây anh đào do nàng tự tay trồng, hiện nay đã thành đại thụ che trời; tiếc là thiếu nữ nào cũng sẽ bị thời gian lấy đi tuổi thanh xuân, không cách nào xóa đi những nếp nhăn nơi khóe mắt. Chỉ có nàng, từ lúc đến thế giới này, như bị ngừng lại ở tuổi 20 vĩnh viễn. Trải qua năm tháng lắng đọng, từng đau khổ mệt mỏi bị mài thành trân châu mượt mà hoa mỹ, tản mát ra vẻ mê người sáng rọi!

“Lần này trở về, vẫn còn muốn đi sao?” Cảm thán với phong thái ngày càng xuất sắc của đối phương, lão bà nhẹ giọng hỏi.

“Kaede, người hẳn là biết rõ, nếu ta không đi, vạn nhất bị mọi người nhận ra, nhất định sẽ khiến họ hoảng sợ. Dù sao con người vẫn là không có cách nào duy trì thanh xuân vĩnh cửu.” Tiêu Lăng Nguyệt tự giễu, cười cười.

Trên đời này mọi người sao có thể dễ dàng tha thứ cho sự tồn tại của ngoại tộc? Nếu không phát hiện nàng có một thân linh lực tinh khiết, mặc dù là Kaede cũng sẽ nghĩ cách diệt trừ nàng — cứ cho là không vì bản thân, nhưng là vì an toàn của thôn, Kaede nhất định sẽ làm như vậy. Một tia sát khí giãy dụa trong mắt kia nàng nhìn thấy rất rõ nhưng chỉ là luôn luôn xem như không biết thôi.

“A Nguyệt...” Nhìn cô gái trước mắt tươi cười đau thương, lão bà không biết nên an ủi như thế nào.

“Kaede, ta biết, người không cần an ủi!” Nhẹ nhàng cười cười, “Ta không thuộc về nơi này, ta nhất định sẽ tìm được đường về nhà!”

Bị sự tự tin của nàng lây nhiễm, lão bà cũng cười theo.

“A Nguyệt, ngày mai chính là lễ tế, ta hi vọng người tới hiến “Tế thiên chi vũ” (điệu nhảy tế trời), cho nên, người ở lại thêm một ngày đi.”

“A?” Bị thỉnh cầu bất thành linh của nàng làm cho sững sốt, Tiêu Lăng Nguyệt ngẩn ra nhìn nàng.

Trong thôn vẫn không có thêm pháp sư mới sao? Kaede kì thực cũng rất vất vả.

“Ha ha, A Nguyệt, đã lâu ta không thấy người có bộ dáng ngốc nghếch như vậy.” Lão bà thoải mái cười to. Năm đó nàng cùng mình học công việc của pháp sư nhưng lại náo loạn không ít khiến mọi người chê cười, nhưng nghị lực của nàng cũng thật đáng sợ kinh người.

“Người...” Tiêu Lăng Nguyệt bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Được rồi, người đã nói như vậy, ta cũng không tiện từ chối, nhưng ta chỉ xuất hiện lúc hiến tế thôi!”

“Được, được, được. Ta xương cốt cũng già cả rồi, cuối cùng cũng không cần ép buộc...” Tuy rằng nàng tính đi sang thôn khác thỉnh một nữ pháp sư trẻ tuổi đến, nhưng sao mà so được với A Nguyệt đây! Vậy cho nàng khi còn sống được nhìn thấy màn biểu diễn hoàn mỹ này một lần đi.

**Lời tác giả:* Phải, là ta thấy Sess diện hạ quá mức hoàn mỹ, nên dùng 40 năm thâm niên ở nhân gian để nữ chủ trưởng thành, không biết mọi người thấy sao?

4. Chương 3: Sơ Ngộ (gặp Mặt)

Mặt trời chiều bắt đầu chìm về phía tây, mặt trăng nhô lên.

Trên sườn núi, một bóng dáng trắng như tuyết chậm rãi đi tới, phía sau là vầng trăng tròn vĩ đại dần dần rõ ràng. Ngũ quan tuấn mỹ tuyệt luân, đồng tử màu vàng tỏa ra những tia lạnh như băng, trên trán là vầng trăng non, hai gò má có hai hoa văn yêu dị đỏ thẫm, quần áo hoa lệ, dải lông trên vai cùng tóc trắng dài bay theo gió, quanh thân tỏa ra một cỗ hơi thở cao quý, lãnh khốc. Quả là một vị quý tộc cao quý!

“Sesshoumaru-sama, Sesshoumaru-sama... Đợi tiểu nhân một chút, đợi tiểu nhân một chút!” Một trận âm thanh sắc nhọn vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm. Một tiểu yêu màu xanh, cầm gậy đầu người so với nó cao hơn nghiêng ngã chao đảo hướng tuyết y nam yêu chạy tới.

Không thể vờ như không nghe thấy, nhíu nhíu mày, một cục đá trong tay hắn bắn ra, tiểu yêu kia hét lên một tiếng rồi ngã gục.

“Sesshoumaru... sama...”

“Àm ỉ chết, Jaken!” Thanh âm ẩn chứa một cỗ uy hiếp, đủ để dọa những tiểu yêu quái bí mật rình rập xung quanh chạy mất.

Bị đồng tử màu vàng của hắn đảo qua, yêu quái màu xanh nằm sấp trên mặt đất ứa ra mồ hôi lạnh. Sát... Sát khí!

Mím môi, Sesshoumaru hờ hững xoay người.

“Đi thôi!”

“A~ Sesshoumaru-sama...” Thấy chủ nhân gọi, Jaken lập tức khôi phục lại sức sống, khiêng gậy đầu người lạch cạch đuổi theo.

Thiết Toái Nha... Một di vật khác của phụ thân rốt cục đang ở đâu? Tìm kiếm lâu như vậy nhưng chỉ có được chút manh mối vô dụng.

Sesshoumaru bước đi tao nhã ở phía trước, trong lòng suy xét vấn đề đã quấy nhiễu hắn từ lâu.

“A, Sesshoumaru sama, phía trước không phải là cái thôn phong ấn Inuyasha sao?” Từ xa nhìn thôn trang, ánh lửa sáng rực, hình như là đang cử hành đại lễ hay lễ mừng gì đó. A, thật đúng là náo nhiệt, loài người luôn thích làm mấy việc nhảm chán này.

Tầm mắt Sesshoumaru di động, nhìn theo hướng tiểu yêu chỉ, ánh mắt thanh lãnh như trước.

Inuyasha? Tên bán yêu ti tiện yếu ớt được thừa kế huyết thống cao quý của phụ thân?

“Sesshoumaru sama, ngài không đến gặp em trai ngài sao?” Trong lúc vô tình ngẩng đầu, thấy mắt vàng híp lại, Jaken lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sửa miệng.

“Không, không, không! Sesshoumaru sama, ta không phải là nói ngài với Inuyasha là anh em! Cái tên bán yêu kia vì sao lại cố tình là con của phụ thân ngài, thật khiến người ta chán ghét!”

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, Sesshoumaru thay đổi phương hướng, không chút lưu tình mà nghênh ngang đi qua thân thể tiểu yêu.

Inuyasha? Đi xem cũng được, nói không chừng hắn có manh mối của Thiết Toái Nha.

“Sesshoumaru sama...” Nhìn chủ nhân đã hóa thành ánh sáng trắng bay xa, Jaken quỳ rạp trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt, với cánh tay ngẩn cùn theo la lên. Nó có thể bị lơ, có thể bị đánh, nhưng quyết không thể bị vứt bỏ, nó muốn tháp tùng Sesshoumaru đại nhân vĩ đại nha!

Không thể không công nhận Jaken khôi phục sức khỏe có thể so với vạn người mạnh mẽ còn tốt hơn, thu lại nước mắt đang chảy xuôi như dòng suối nhỏ, nó lập tức lại tin tưởng mười phần cảm gậy đầu người đuổi theo bóng lưng đã đi xa.

“Đợi tiểu nhân một chút, Sesshoumaru sama...”

Trăng tròn như chiếc đĩa bạc, hướng lên trời cao.

Trên dàn tế trống trải, một thân trang phục nữ pháp sư xa hoa đón gió nhảy múa. Một trận gió đêm thổi qua, vạt áo quanh thân nàng theo gió mà động, cánh hoa hồng nhạt trên cành phiêu đảng rụng xuống, bay quanh thân nàng. Mà nàng, biểu cảm lại lạnh nhạt trong lúc hiển vũ cho thiên địa, giống như từ xưa đến nay đều sừng sững như vậy, như thần tiên, làm người khác muốn quỳ bái.

Tế nhạc vang lên, người nọ theo nhạc mà múa. Nâng tay, giương quạt, vung tay áo, cất bước. Một cái nhấc tay đều lộ ra phong thái.

“Minh châu tự sinh choáng váng, mỹ ngọc có oánh quang.” Đó là một loại khí chất tự nhiên cứ như vậy mà sinh ra, khinh mà mỹ, giống như nữ thần dưới ánh trăng.

Đôi môi hé mở, câu ca dao xưa theo miệng nàng ngâm ra. Thanh âm thần bí phiêu tán trong gió, truyền về phương xa. Mọi người mê say lắng lắng nghe, thành kính nhìn pháp sư trên đài. Chỉ là bọn họ không biết, còn có một thứ mà người thường không thể thấy đang chậm rãi hội tụ, hồn phách mê mang bồi hồi trước câu ca dao tinh tế, bay lên bầu trời đêm, một loại ánh sáng trắng như tuyết tinh thuần.

Dưới ánh trăng xẹt qua một bóng đen, bóng đen đó từ từ hạ xuống Sesshoumaru cúi đầu nhìn cô gái đang nhảy múa, khinh thường thu hồi tầm mắt, một khắc cũng không chậm lại mà lao vào trong rừng rậm.

Cũng chỉ có tên bán yêu Inuyasha mới có thể ngu ngốc đi yêu pháp sư. Con người hèn mọn sao có thể sánh vai với yêu quái chứ?

Nhạc ngừng, thu cánh tay, nhịp chân cũng ngừng lại. Mỗi một động tác đều hết sức hoàn mỹ. Bóng dáng không nhiễm chút bụi trần hướng mọi người dưới đài hơi vuốt vuốt cảm bắt đầu thi lễ, rồi liền rời đi.

Nhiệm vụ hoàn thành, sáng mai vẫn nên rời đi nhanh nhanh một chút. Hiện tại... đi xem tên nhân vật chính bị phong ấn kia đã nào.

5. Chương 4: Lỡ Mất

Gió thổi qua rừng cây, nhánh cây của thần mộc cũng dần vươn lên, sần sật tấu lên những khúc ca vang rừng rậm.

Tóc dài màu trắng tung bay trong gió, nam yêu áo trắng lại ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào thiếu niên đang ngủ say trên thần mộc.

Cũng một mái tóc dài màu trắng tung bay trong gió, khuôn mặt thanh thanh tú tú tất nhiên là kém so với nam yêu áo trắng trước mặt. Áo màu đỏ tựa như ngọn lửa, nhưng lại bị thời gian khiến cho nhạt dần. Đôi mắt cũng màu vàng nay đã khép lại, mất đi nhuệ khí ngày nào, phẳng phất hình ảnh oai hùng năm xưa nhưng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

“Hừ, một bán yêu vô dụng!”

Phụ thân cường đại đã phản bội mẫu thân cao quý để mà yêu thương một con người, vì thế mà phải trả giá bằng tính mạng; mà Inuyasha lại ngu ngốc yêu tử địch của bản thân, đến cuối cùng cũng lại bị phong ấn.

Thật sự là châm chọc a!

Một phụ thân như thế này, một em trai bán yêu cũng như thế này.

Phụ thân, người có đoán trước được kết quả như vậy?

Ánh trăng sáng ngời trên con đường nhỏ, mờ mờ lung lung, so với ban ngày còn có thêm vài phần ý cảnh.

Dẫn lên trên cỏ xốp, Tiêu Lăng Nguyệt bước vào rừng rậm tràn đầy chướng khí.

Ban đêm rừng rậm im ắng, từng đàn côn trùng kêu lên phá vỡ không khí yên tĩnh rõ ràng. Có lẽ nàng đã từng cảm thấy sợ hãi vì không khí như vậy, nhưng bây giờ đã sớm tập thành thói quen.

Dọc theo con đường nhỏ trong trí nhớ, Tiêu Lăng Nguyệt đi về phía ngự thần mộc. Còn chưa đến gần, một cổ yêu khí xa lạ mà cường đại theo gió đêm tỏa ra bốn phía.

Yêu quái?

Dừng một chút, Tiêu Lăng Nguyệt đè lại trường kiếm trong tay đang rung động mãnh liệt bởi cổ yêu khí kia, bước chân nhanh hơn tới gần mục tiêu.

Thanh kiếm này vốn là của một vị đạo sĩ phương xa ghé thăm trước khi lâm chung tặng cho nàng. Đối với yêu quái, tà khí cực kì mẫn cảm, tuy vậy phản ứng kịch liệt như vậy là rất hiếm. Hiển nhiên, yêu quái này rất mạnh!

Đuổi tới trước ngự thần mộ, lại chỉ thấy một luồng ánh sáng trắng xa xa.

Là ai, là ai vậy? Vì sao lại mang theo cỗ yêu khí cường đại như vậy đi quanh thần mộ? Không giống như là vì để hại người, mà như là tuyên cáo rằng đây là lãnh địa của mình, để nhutor tiểu yêu quái sợ không dám đặt chân vào thôi! Không có uy hiếp, vậy nàng cũng không nên xen vào việc của người khác.

Suy nghĩ một phen, Tiêu Lăng Nguyệt thu hồi tầm mắt trên trời đêm, lại nhìn về phía thiếu niên đang ngủ say. Ánh trăng ôn nhu chiếu quanh thân hắn, vẫn một thân áo đỏ tóc trắng như trước, khuôn mặt trẻ trung không chút biến đổi, chỉ là quanh thân quần rất nhiều dây leo cùng rễ cây, hiện ra vài phần tang thương.

So với con người, sinh mệnh của yêu quái quá mức dài lâu, vài thập niên chỉ như một ngày, năm tháng cũng không lưu lại dấu vết gì ở trên người bọn họ.

Nhẹ nhàng xoa khuôn mặt mềm mại của bản thân, Tiêu Lăng Nguyệt cười khổ. Nàng bây giờ cũng đâu phải là con người!

Ở đây đã được vài thập niên, nàng thường phiền não mỗi lần nhớ về quá khứ. Đáng tiếc trí nhớ đã bắt đầu mơ hồ, nên ngay cả gương mặt người thân nhất cũng không rõ nhớ. Nếu nàng có thể trở về, bọn họ còn nhớ ra nàng không? Có lẽ, có lẽ...

Ha ha, nàng không muốn nghĩ đi tiếp, tuyệt vọng là thứ đáng sợ hơn tất cả những thứ khác.

Trời tờ mờ sáng, trên bầu trời còn lưu lại một vòng trăng tàn.

Sửa soạn bọc hành lý, Tiêu Lăng Nguyệt khoác trên người y phục pháp sư màu đỏ của Nam Kinh, lưng đeo trường kiếm, xoay người nhảy lên lưng ngựa.

“Kaede, ta phải đi rồi, bảo trọng!” Quay đầu, Tiêu Lăng Nguyệt nói lời từ biệt với bà lão.

“A Nguyệt...” Còng lưng, bà tiến lên vài bước, “Có rảnh thì ngươi đến thăm nhiều một chút. Bằng không, chỉ sợ có ngày ngươi không thể gặp ta được nữa!”

Đối mặt với bộ mặt tang thương của Kaede, Tiêu Lăng Nguyệt nhất thời không nói được gì.

“... Yên tâm đi, lần này ta sẽ không đi quá xa!” Dù sao Inuyasha cũng đã bị phong ấn 50 năm, thời điểm về nhà đã không còn xa nữa. Ngọc Tứ Hồn... Bất luận thế nào cũng phải về được!

“Được, được, vậy người đi cẩn thận a!” Vui mừng cười, lão bà nói.

“Hẹn gặp lại!” Kéo dây cương, Tiêu Lăng Nguyệt phi ngựa chạy như bay về phương Đông, nơi mới mọc lên mặt trời đỏ rực.

Tại chỗ nàng rời đi không lâu sau, một thiếu nữ mặc váy màu xanh từ trong giếng cổ trong rừng đi ra, hoang mang xem xét bốn phía...

6. Chương 5: Tình Cờ Gặp Sesshoumaru

(Mọi người cứ cho là chị Nguyệt lúc múa tế thiên là như thế này đi)

Sắc trời đã trễ, một vầng trăng cong soi sáng trên cảnh, tản ra sự tịch mịch lạnh như băng.

“Ở đâu có người, ở đó có chiến tranh”, đây đã là quy luật từ xưa, không thể thay đổi. Nhìn ánh lửa trùng trùng dưới núi, chiến trường bốn phía nổi lên khói lửa, Tiêu Lăng Nguyệt cưỡi ngựa phi vào sâu trong rừng rậm phía sau.

Có đôi khi, nàng tình nguyện đổi mặt với yêu quái hung hãn, cũng không nguyện đổi mặt với sự dối trá của con người. Con người, kỳ thực so yêu quái lại càng đáng sợ hơn!

Trong rừng bóng cây trùng điệp khiến cho không khí càng thêm âm trầm quỷ dị. May mà hôm nay ánh trăng sáng tỏ, con đường nhỏ còn có thể mơ hồ thấy được.

Ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, Tiêu Lăng Nguyệt giơ trường kiếm, bất chợt dừng ở nhánh cây giữa không trung. Tiếng chuông đồng thanh thanh truyền xuống, tiểu yêu quái ở chỗ tối ào ào lui bước. Chuông đồng này là trong lúc vô tình nàng nhặt được ở một ngôi miếu đổ nát, thứ quanh năm suốt tháng được phát quang bao quanh. Dần dà cũng nhiễm hơi thở thần thánh, có thể coi là một bảo vật.

Gió rừng hơi mát, có thể nghe tiếng nước róc rách mơ hồ truyền đến. Cẩn thận nghiêng tai nghe ngóng, Tiêu Lăng Nguyệt dẫn con ngựa đi tìm nguồn nước.

Nhánh cây trước mặt ngày càng nhiều, vó ngựa giẫm trên lá cây, sau một hồi, một con suối nhỏ liền hiện ra trước mắt.

Nhảy xuống lưng ngựa, Tiêu Lăng Nguyệt dắt ngựa tới gần dòng suối. Nhưng chưa đi được mấy bước, nàng liền đứng yên tại chỗ.

Ánh mắt hướng tới một gốc cây đại thụ bên dòng suối, dưới bóng cây, một nam nhân áo trắng lẳng lặng

nằm đó, không phát ra tiếng động, ống tay áo bên trái đã bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ sẫm. Mấy con đom đóm loé lên như đèn lồng nhỏ, tò mò vây quanh người hắn, nhất thời hiện ra vài phần duy mỹ.

Trường kiếm trong tay hơi động khiến nàng giật mình, không nhúc nhích, cuối cùng Tiêu Lăng Nguyệt cũng bình tĩnh. Thở ra một hơi, trấn an nỗi kinh ngạc trong lòng, đem con ngựa cột ở chỗ khác, lấy gói đồ xuống, Tiêu Lăng Nguyệt cầm theo trường kiếm lặng lẽ hướng về phía cái bóng trắng kia.

Đi tới trước mặt hắn, cúi xuống, Tiêu Lăng Nguyệt nhẹ nhàng ngồi quỳ bên cạnh người hắn, dựa vào ánh trăng tinh tế mà nhìn thoáng qua.

Ngũ quan tuần mỹ tựa như thần tiên, trên mặt có bốn hoa văn yêu quái, mắt còn hơi hồng hồng, trên trán còn có một vầng trăng non màu đỏ tía. Mái tóc dài màu trắng có thể so với tơ lụa hạng nhất còn mềm mại hơn, hai lỗ tai ẩn dưới mái tóc vừa nhìn là biết không phải của con người. Cho dù là đang hôn mê nhưng cũng không che giấu được cỗ khí chất thanh lãnh cao quý trên người hắn. Không hổ là đại yêu quái thuần huyết — Sesshoumaru!

Trong nháy mắt kinh diễm cảm thán, ánh mắt nàng dừng lại ở cánh tay trái nhiễm máu của hắn.

Cẩn thận vén lên cánh tay áo kia, một mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi. Tiêu Lăng Nguyệt nhíu nhíu mày khó chịu, cố nén cảm giác ghê tởm, cẩn thận xem xét miệng vết thương. Cánh tay cụt huyết nhục mơ hồ, máu loãng vẫn như cũ không ngừng chảy ra. Lấy trong túi ra một cái hộp thuốc tự chế, Tiêu Lăng Nguyệt vì hắn động tay làm chút sơ cứu khẩn cấp.

Tuy rằng năng lực phục hồi của yêu quái rất mạnh, nhưng vẫn không phải là không đổ máu. Hướng chi từ trước đến nay nàng đều thích nhân vật này, tuy không muốn xen vào việc của người khác nhưng cũng vô phương bỏ mặc hắn.

Sesshoumaru — nàng luôn luôn cho rằng hắn là người tinh thuần nhất ở thời đại Chiến quốc này!

Giơ tay giết người, giơ đao cứu người, vừa là kẻ hủy diệt, người là kẻ cứu vớt, tự bước đi trên con đường cao ngạo của mình... Không có dù chỉ một chút không kiên định, không bị dục vọng dụ hoặc, không giết người mà nhập ma đạo? Hắn, là người chân chính không nhiễm một hạt bụi — không vướng chút bụi trần mà tùy ý vươn lên, làm ánh mặt trời của chính mình!

suy nghĩ trong lòng vừa biến đổi, nàng lộ ra chút tươi cười nhợt nhạt, dịu dàng như mặt trăng trên trời.

Coi như là mắt nàng có phúc, Sesshoumaru có lẽ chỉ khi ngủ say mới có thể lộ ra biểu cảm nhu hoà như vậy đi. Khi ánh mắt kia mở ra, liền trở lại thành một kẻ vương giả!

Đáng tiếc... Kẻ quý tộc này cũng nhất thời sơ ý, bị em trai bán yêu dùng Thiết Toái Nha của phụ thân mình luôn kính yêu chém đứt cánh tay, biến thành chặt vật như thế, cái tâm cao ngạo kia phải khó chịu đến chừng nào?

Chính là, quý tộc chân chính đều phải trải qua một trận tắm máu, ở giữa cái chết mà tìm thấy kiếm sự sống, cho đến khi tự mình từ trên cao mà nhìn xuống thiên hạ!

Thở dài một tiếng, Tiêu Lăng Nguyệt nói với nam tử đang ngủ say: “Hẹn gặp lại, để vương trẻ tuổi...”

Lát sau, nàng liền ngẩng đầu rời đi.

Mỗi người đều có vận mệnh của riêng mình, Sesshoumaru sau khi trưởng thành nhất định sẽ trở thành một quý tộc xuất sắc, mà nàng cùng lắm cũng chỉ là người qua đường, rời đi, đó là lựa chọn tốt nhất.

Đáng tiếc, nàng không quay đầu lại, nếu quay đầu là có thể nhìn thấy cặp mắt vàng lạnh như băng kia đã mở ra. Giờ phút này đang yên lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng nàng rời đi, mâu trung thanh lãnh khó phân biệt cảm xúc.

Hơi thở này... Là pháp sư hiến vũ lần đó? Thế nhưng lại bị con người cứu...

Cười trào phúng một cái, Sesshoumaru lại nặng nề nhắm mắt lại.

*Lời tác giả: Ân, mọi người có thấy Sess diện hạ là yêu quái giống ta miêu tả không?

7. Chương 6: Sơn Tặc Tấn Công

“Róc rách —” Tiếng nước chảy nho nhỏ, ở thời điểm giữa trưa nóng bức hiện ra vài phần trong trẻo.

Ở dòng sông bên ngoài thôn, một pháp sư áo trắng quần đỏ nửa ngồi nửa quỳ trên bờ. Hai tay trắng như bạch ngọc múc nước sông trong suốt lên, hắt vào gò má. Trong nháy mắt, cảm giác lạnh lẽo tràn ngập khắp thân thể, làm tâm thần người ta sung sướng.

Bọt nước theo mặt nàng từ từ chảy xuống, đọng lại ở dưới cằm. Ánh mặt trời chiếu trên da thịt bóng loáng nhẵn nhụi của nàng, phản chiếu ra một vầng sáng màu vàng.

Mở mắt ra, một đôi mắt sáng ngời thâm thủy lộ ra, mi mày cười yếu ớt mang theo vài phần dịu dàng mà xa cách.

Tiêu Lăng Nguyệt hơi hơi nâng cánh tay lên, che đi ánh mặt trời nóng rực.

Trời quả thật là nóng muốn chết mà!

Thu tay khẽ cười, nhắc trường kiếm bên cạnh, Tiêu Lăng Nguyệt men theo con đường nhỏ dưới bóng cây đi về phía thôn trang.

Trên đường nhỏ, vài thôn dân đi tới trước mặt, nhìn thấy nàng đều dừng bước mà xoay người hành lễ. Tiêu Lăng Nguyệt cũng mỉm cười gật đầu với bọn họ, sau đó đi ngang qua nhau.

Đây là một thôn trang nhỏ xa xôi, nàng hiện tại tạm thời lưu lại chỗ này. Nơi này con người thuần phác, nàng chẳng qua là tiện tay giải quyết một con mãng xà yêu chặn đường liền được thôn dân kính trọng như thần thánh. Bởi vì mấy ngày gần đây cũng chưa có kế hoạch gì, nàng liền đáp ứng lời mời ở lại đây mấy ngày, giúp chữa bệnh trừ yêu.

“A, Lăng Nguyệt sama đã trở lại!” Còn chưa đi vào thôn, một đám trẻ con liền hô hào xông tới, cầm lấy tay áo nàng lôi kéo.

“Lăng Nguyệt sama, Lăng Nguyệt sama, chúng ta cùng nhau chơi đi!”

“Đúng rồi, Lăng Nguyệt sama, chơi cùng chúng ta, chơi cùng chúng ta!”

“Hắc hắc hắc!” Đối với bọn nhỏ nhiệt tình này, Tiêu Lăng Nguyệt có chút không tiêu hóa được, nhưng cũng bị niềm vui của bọn chúng lây nhiễm. Chẳng bao lâu sau, nàng cũng không kiêng nể gì nhảy vào chơi, cảm giác như, cực kì lâu, thật lâu đi...

“Lăng Nguyệt sama — Lăng Nguyệt sama —”

Tiêu Lăng Nguyệt đang cùng bọn nhỏ ở dưới gốc đại thụ trước cửa thôn chơi đùa, chợt nghe thấy tiếng hô sốt ruột truyền đến từ xa.

“Mau, chạy mau! Sơn... Sơn tắc đến! Ngài mau chạy đi đi!” Thôn dân kia nghiêng ngả chao đảo kéo con ngựa của nàng chạy đến trước mặt nàng, thần sắc hoảng loạn nhét dây cương vào tay nàng, rồi lại vội vàng chạy trở về.

Thê tử của hắn và phụ nữ còn ở trong thôn, hắn phải đi về bảo vệ cho bọn họ!

Còn chưa kịp nhận thức rõ tin tức này, trong thôn đã nổi lên tiếng chém giết bốn phía, ánh lửa tận trời. Thân hình đứng thẳng, Tiêu Lăng Nguyệt nhíu hai hàng lông mày, thần sắc ngưng trọng nắm chặt dây cương.

Đáng chết, nàng ở ngoài thôn bố trí kết giới ngăn cản yêu ma nhưng lại ngăn không được con người! Sơn tắc này nhất định là xông đến từ phía sau núi!

Không chút suy nghĩ, Tiêu Lăng Nguyệt xoay người nhảy lên lưng ngựa, nói với bọn nhỏ đang hoảng loạn:

“Mau, mọi người trốn vào trong rừng rậm, chạy đi càng xa càng tốt!”

Thấy bọn nhỏ nghe lời chạy đi, Tiêu Lăng Nguyệt rút trường kiếm trên lưng ra, thúc ngựa chạy về phía thôn trang.

Nàng không muốn giết yêu quái, lại càng không nguyện giết người, nhưng mà...

Người không đánh ta, ta không đánh người. Người mà phạm ta — dù có đến cùng trời cuối đất ta cũng giết!

Một bóng trắng đi trong khu rừng hẻo lánh, dung nhan tuấn mỹ, tay áo nhẹ nhàng bay.

“Sesshoumaru sama, chúng ta đang đi đâu đây?”

Một con yêu quái màu xanh giơ một cái gậy đầu người, gắt gao đi theo bước chân của nam tử áo trắng.

“...” Trả lời nó là một trận gió núi gào thét.

Quả nhiên, Sesshoumaru còn đang tức giận. Đều do tên bán yêu đáng chết Inuyasha kia, thế mà dám chém một cánh tay của Sesshoumaru sama. Hừ, lần sau nhất định phải cho hắn đẹp mặt!

“Phanh —” Vừa cảm giận nói từ đáy lòng xong, tiểu yêu liền bị bọn nhỏ đang vọt tới đâm phải.

Ôm cái trán rõ ràng mọc thêm một trái đào tiên, Jaken phẫn nộ nhảy nhảy trên đất, chỉ vào mấy tiểu tử liều lĩnh kia mắng: “Mấy bọn nhóc này, đi đường mà không nhìn phía trước sao? Thế mà dám đụng phải bổn đại gia!”

“A, a!”

“Yêu... Yêu quái a!”

Thấy rõ trước mắt là một giống yêu quái màu xanh lạ thường, bọn nhỏ vốn đã hoảng hốt không thôi lại càng thêm sợ hãi.

“Làm sao bây giờ, Lăng Nguyệt sama đã về thôn trang cứu người rồi! Chúng ta, chúng ta cũng bị ăn luôn, oa oa —”

“Oa —— “

Càng nghĩ càng sợ, bọn nhỏ đồng loạt co dồn vào một đồng oa oa khóc lớn.

“Này, này, các người khóc cái gì?” Nhìn thấy “trận thế” như vậy, Jaken giờ gây đầu người, hô to gọi nhỏ bắt đầu giờ chân.

“Trẻ con loài người thật đáng ghét!”

Không để ý đồng ồn ào bên cạnh, Sesshoumaru theo gió ngửi. Một mùi máu tươi thật dày đặc, bên trong còn thoang thoảng một cổ mùi hương quen thuộc.

Vì thế hắn thay đổi phương hướng, hướng về phía đông bắc bay đi.

Ngốc nghếch nhìn chủ nhân đột nhiên rời đi, tiểu yêu quái lại bị bỏ rơi bỏ lại đám nhóc đang nỉ non, nhanh chóng đuổi theo.

“Sesshoumaru sama, đợi tiểu nhân một chút...”

8. Chương 7: Được Cứu

Nhà bị tàn phá, tên bay khắp nơi, lửa lớn hừng hực thiêu cháy đồng tàn tích còn lại.

Vẫn tiếp tục giết hại, phản kháng vẫn chưa ngừng lại.

Tiêu Lăng Nguyệt cười trên lưng ngựa, đầu một chọi ba, anh dũng chém giết ba sơn tặc. Thời gian chiến đấu quá lâu, hơi thở nàng bắt đầu dồn dập. Áo trắng bị máu tươi thấm ướt, nhiễm lên không biết là máu của bản thân hay máu của địch nhân.

“Lăng Nguyệt sama, ngài mau chạy đi!”

“Đúng vậy, Lăng Nguyệt sama, ngài mau chạy đi, chúng ta không thể liên lụy đến ngài a!”

Lại một thôn dân ngã xuống trong vũng máu, trước khi chết vẫn không quên nhắc nhở pháp sư đối với bọn họ có ân tình rất lớn.

“Không!” Đối với đám sơn tặc nhe răng cười kia, Tiêu Lăng Nguyệt dứt khoát phun ra một chữ.

Là nàng luôn thật ích kỉ, ích kỉ đến nỗi thừa nhận bọn họ chỉ tồn tại trong truyện, sẵn sàng trốn ở một bên

lạnh mặt xem hết thấy! Nhưng mà... được người khác cần đến như vậy, cảm giác nhớ thương trở lại, trong nháy mắt sự tồn tại của nàng liền có ý nghĩa.

Không bị lãng quên, không bị vứt bỏ. Bất kể thiệt hơn, nàng đều không hối hận!

Cánh tay cầm kiếm ngày càng nặng nề, miệng vết thương trên người cũng ngày càng tăng nhiều hơn. Bọn sơn tặc đùa cợt khiêu khích cô gái đã lực bất tòng tâm này. Hắc hắc, nữ nhân vẫn là không cần quá mạnh mẽ, bằng không... vẫn là trừ bỏ đi!

“A —— “

Một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang lên, mọi người nghe được liền phát lạnh.

Mọi người không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy nguyên bản là một gã sơn tặc định đánh lên bất thành liền bị roi quật ngược lại, huyết nhục toát loạn làm người ta sợ hãi.

Ai cũng không để ý đến tuyết y nam tử tuần mỹ kia xuất hiện lúc nào trên chiến trường hỗn loạn này.

“Cái gì... Là ai?” sức mạnh khủng khiếp như vậy, bọn sơn tặc đang chiếm thượng phong có chút hoảng sợ.

“Tránh ra! Các người cản đường!” Hơi thở cường đại lạnh thấu xương phát ra quanh thân hắn, thanh âm thanh lãnh xúng với dung mạo tuần mỹ, có thể làm cho người ta hoa mắt, nhưng cũng đẹp đến nỗi có thể đoạt đi tâm của người khác.

Tiêu Lăng Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, cặp mắt đen sáng ngời cứ thế chiếu thẳng vào một đôi mắt vàng đậm mạc lạnh như băng.

Sesshoumaru? Hắn... Sao hắn lại ở đây?

Thu hồi tầm mắt, lạnh lùng đảo qua đám người đang vây quanh mình, Sesshoumaru lại lạnh lùng ra lệnh.

“Tránh ra!”

“Hừ, trên xấu xí ở xó nào chui ra? Các anh em, xông lên cho ta!” Bọn sơn tặc hung ác này tự nhiên sẽ không bị hai ba câu nói dọa chạy, không biết tự lượng sức mình cầm đao vọt lên.

“Hừ, một đám ngu ngốc!” Khinh thường hừ lạnh, Sesshoumaru giơ cánh tay phải lên, một sợi roi liền xuất hiện giữa hai ngón tay hắn. Vung sang, đưa lên, hoa lệ như nhảy múa, nháy mắt liền kết thúc sinh mạng của bọn chúng.

Hừ, loài người thật sự là yếu ớt!

Sesshoumaru cho dù là giết người cũng tao nhã mà cao quý như thế. Buông cánh tay đã chết lặng xuống, Tiêu Lăng Nguyệt nâng nâng khoé môi, cười với tuyết y nam tử cười.

“Cám ơn...”

Ta không có cứu người! Ánh mắt vô tự lạnh như băng của hắn rõ ràng là nói như vậy. Nhưng nàng vẫn rất cảm kích. Tiêu Lăng Nguyệt hơi hơi cười, rút cuộc không chống đỡ nổi mà ngã từ trên lưng ngựa xuống.

“Lăng Nguyệt sama!”

“Cẩn thận! Lăng Nguyệt sama!”

May mắn còn có một vài thôn dân kinh hô, tuy chỉ cách vài ba bước nhưng lại không kịp cứu trợ.

Một bóng trắng bay qua, đỡ được thân hình mảnh khảnh kia.

Tiêu Lăng Nguyệt đã an tâm nhắm mắt lại, đáy lòng khẽ trào dâng một cổ ấm áp. Thật tốt, được người ta ôm ấm áp như vậy, làm nàng phảng phất nhớ lại những năm tháng trước kia.

“Mẹ...”

Thì thảo phun ra hai chữ, nét mặt của Sesshoumaru đang ôm nàng bỗng chốc cứng đờ.

Con người... Quả nhiên làm người ta chán ghét!

Quần áo rách nát, tóc dài toán loạn. Lạnh nhạt nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt trong lòng, Sesshoumaru lại hừ lạnh.

“Sinh mệnh yếu ớt!”

Rõ ràng là một pháp sư, vì sao lại có thể so với kiếm thuật tinh diệu của võ sĩ? Nhìn cô gái có duyên hai lần gặp mặt này, Sesshoumaru bắt đầu thất thần.

Lần đầu tiên, nàng ở dưới ánh trăng mà nhảy múa, thần thái trang nghiêm. Lần thứ hai, nàng lặng lẽ vì một yêu quái như mình mà băng bó vết thương, lưu lại lời nói kì quái. Lần thứ ba... Lần thứ ba nàng sát khí nghiêm nghị vung trường kiếm, anh dũng giết địch! Ánh mắt lạnh thấu xương như vậy không giống của pháp sư, mà giống như của chiến sĩ nơi sa trường đầm máu.

“Lăng Nguyệt sama...” Đối với nam yêu áo trắng cường đại, nhóm thôn dân do dự không dám tiến lên, nhưng mà...

Liếc mắt lườm bọn họ một cái, Sesshoumaru tiện tay giao nữ tử trong lòng cho thôn dân, cuốn lấy một trận yêu phong lên tận trời, biến mất giữa bầu trời xanh thẳm.

Cùng lắm cũng chỉ là một con người thôi, cần gì nghĩ nhiều?

Khi nàng tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau. Miệng vết thương trên người đã được xử lí qua, quần áo cũng được người khác thay. Kéo thân thể suy yếu dậy, Tiêu Lăng Nguyệt từ trong căn phòng nhỏ tồi tàn đi ra.

Lửa đã được dập tắt, nhưng vẫn có khói trắng toả ra, vài thôn dân may mắn còn sống đang ở giữa đồng đất cát mà khuôn vác thi thể của người thân. Trong không khí tràn ngập mùi khét cùng với hơi máu làm người ta khó chịu.

Thật sự là sống sót sau tai nạn! Kém một chút nữa là nàng sẽ chết tại nơi không phải là thế giới của nàng. May mắn làm sao...

Nhớ tới nam yêu áo trắng đột nhiên xuất hiện hôm qua, trên mặt Tiêu Lăng Nguyệt hiện ra chút ý cười ôn nhu mà nàng cũng không phát hiện ra.

Hôm qua hẳn chỉ là trùng hợp đi ngang qua thôi sao? Dù sao đối với hắn mà nói, mình cùng lắm cũng chỉ là một con người xa lạ mà thôi.

Sesshoumaru, là một yêu quái vĩ đại... Không khi dễ kẻ yếu, không sợ hãi cường quyền, những người hắn giết từ trước đến nay đều là những kẻ đáng chết. Cho dù hai tay dính đầy máu tươi cũng sẽ vĩnh viễn không phải là tội ác!

Tuần mã màu đen chạy tới bên cạnh chủ nhân, vô cùng thân thiết cọ cọ, chuông đồng buộc cạnh hơi rung động.

“Tiểu Bạch...”

Vỗ vỗ đầu con ngựa trắng an, Tiêu Lăng Nguyệt nghiêm trang bước đến giữa bãi đất trống. Đưa hai tay giao ở trước ngực, thần sắc tập trung bắt đầu ngâm xướng.

Ca dao cổ xưa tuôn ra, mọi người vẻ mặt bi thương ào ào dừng tay, nhìn vu nữ áo trắng quần đỏ kia, lặng lẽ nghe.

Dần dần, một màu trắng người thường không nhìn thấy theo thi thể hướng về phía bầu trời chậm rãi bay lên. Đó là những vong linh được siêu thoát đang sang thế giới bên kia.

Ngủ yên đi, những linh hồn oán hận...

9. Chương 8: Naraku, Vẫn Là Kagewaki?

Ánh mặt trời sáng sớm cũng không quá gay gắt, giọt sương trong suốt đọng trên cành lá, giữa nắng sớm sáng lấp lánh. Hoa dại ven đường được mặt trời chiếu xuống liền ào ào nở rộ, yên lặng tỏa hương thơm ngát.

Rời khỏi thôn trang, Tiêu Lăng Nguyệt cười ngựa tiếp tục đi tiếp.

Hiện tại đã bắt đầu kịch tính, các mảnh nhỏ Ngọc Tứ Hồn bị phân tán khắp nơi. Thu thập? Không phải là không được, chỉ là hiển nhiên là quá không sáng suốt. Inuyasha, còn cả Naraku đều đang tìm mảnh vỡ Ngọc Tứ Hồn. So về số lượng, nàng chỉ có một mình; so về thực lực, nàng cũng kém bọn họ. Xem ra chỉ có thể dùng đầu óc, không thể cường đoạt.

Đáng tiếc, nàng cũng không thể vì Ngọc Tứ Hồn mà chạy đến trước cửa thôn, như vậy sẽ rất phiền toái. Cuối cùng là nên làm như thế nào đây?

Trong lúc đang suy nghĩ. Chỉ nghe thấy một tiếng vó ngựa từ phía trước truyền đến. Tiêu Lăng Nguyệt nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ vội vàng phi giữa đường, nổi lên một đồng cát bụi

Khi vài người tùy tùng hầu ở hai bên sườn xe ngựa nhìn thấy nàng, hai mắt sáng ngời, như thấy cứu tinh, vội vã chạy về phía nàng. Khi cách nàng một khoảng không xa, người nọ mới xoay người xuống ngựa, quỳ gối trên đất, nắm lấy ống quần nàng vội la lên.

“Pháp sư đại nhân, xin ngài, xin ngài hãy cứu diện hạ của chúng ta đi!”

Kinh ngạc nhìn hành động của hắn, Tiêu Lăng Nguyệt không lên tiếng kéo ống quần bị nắm nhăn nhúm lại. Nàng không thích người khác tùy ý đụng chạm, bất cứ lúc nào cũng đều duy trì một khoảng cách nhất định với mọi người.

Trên mặt hiện lên chút ý cười, Tiêu Lăng Nguyệt trấn an nói.

“Không nên gấp gáp. Người đứng lên trước, từ từ rồi nói.”

“Vâng... pháp sư đại nhân.” Lo âu thấp thỏm trong lòng giảm xuống một chút, người hầu kia được tay nàng khẽ nâng đứng dậy.

“Tôi hôm qua chúng ta trên đường bị yêu quái phục kích. Tuy rằng trốn thoát nhưng mà diện hạ của chúng

ta vẫn hôn mê không tỉnh. Pháp sư đại nhân, ngài, ngài nhất định phải cứu điện hạ của chúng ta a!”

“Hôn mê không tỉnh sao?” Hơi suy tư, trong lòng Tiêu Lăng Nguyệt đã có chủ ý, “Vậy người dẫn ta đi xem qua đi!”

“A? Được, được, đại nhân! Ta... ta dẫn ngài đi!” Thấy nàng đồng ý, người hầu kia mừng không tả xiết, bước đến muốn đỡ nàng xuống ngựa. Không ngờ nàng nhảy xuống ngựa trước, động tác sạch sẽ lưu loát.

Nhìn tay trống rỗng, người hầu kia có chút sửng sốt. Thấy đối phương đã đi xa, hắn liền vội vàng chạy theo. Hiện tại không phải là lúc để tò mò, điện hạ nhà hắn đang chờ a.

“Pháp sư đại nhân, mời vào!” Tùy tùng một bên cung kính vén màn xe lên cho nàng, Tiêu Lăng Nguyệt hơi gật đầu rồi chui vào.

Nằm bên trong là một nam tử trẻ tuổi, tóc đen nhánh hơi xoăn, ngũ quan tuấn mỹ phi phàm, làn da trắng nõn quá mức khiến hắn trở nên âm nhu. Nếu không phải có khác nữ tử ở chỗ bả vai rộng lớn và hình dáng cao lớn, nàng còn tưởng rằng đây là thiếu nữ đang mặc nam trang!

Không để ý nhiều, Tiêu Lăng Nguyệt vươn tay phải chỉ lên ấn đường dưới tóc đen của hắn. Quả nhiên không sai, khối thân thể này bị tà vật xâm nhập.

Người này có thân thể cực kì tinh thuần, nhưng cũng rất dễ dàng thu hút tà vật này. Chúng nó chắc cho hắn là cao lương mỹ vị đi!

Tay đặt ở trước ngực kết dấu tay, Tiêu Lăng Nguyệt ngâm xương chú ngữ, đem kết ấn phóng về phía mặt hắn. Nháy mắt có một cái bóng đen rít gào, giãy dụa theo đỉnh đầu của hắn bay ra. Còn không kịp thấy rõ hình thù yêu vật ra sao, nó đã tan thành tro bụi.

“Ồn rồi!” Thu tay, Tiêu Lăng Nguyệt nói với mấy người đang khấn trương chờ ở bên ngoài, có ý bảo họ vào trong,

“Các người yên tâm đi, không lâu sau chủ nhân nhà các người sẽ tỉnh lại.”

Nghe được lời nàng nói, mọi người buông lỏng thần sắc, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

“A, thật sự cảm ơn ngài, pháp sư đại nhân.”

“Không cần khách khí, đây vốn là việc ta nên làm.” Cúi đầu mỉm cười, Tiêu Lăng Nguyệt định rời đi nhưng các hộ vệ lại cản đường nàng lần nữa.

“Pháp sư đại nhân, điện hạ nhà chúng ta tỉnh dậy nếu không thấy ân nhân cứu mạng tất sẽ trách tội chúng ta. Hơn nữa pháp sư hộ tống chúng ta tối hôm qua đã gặp nạn, nếu trên đường gặp phải cái gì...” Chần chừ một lúc, cuối cùng thỉnh cầu, “Thỉnh ngài, thỉnh ngài cùng chúng ta về thành của điện hạ để gặp mặt.”

Hắn vừa dứt lời, Tiêu Lăng Nguyệt khiếp sợ đến quên cả cất bước. Nàng không sợ người đang cúi đầu 90 độ trước mặt nàng mà là “điện hạ của hắn”

Trách không được, trách không được nàng thấy người trên xe ngựa có chút quen mặt. Nếu đem trang phục võ sĩ cổ đại kia đổi thành chiến bào hoa lệ, không phải là đại nhân vật phản diện trong Inuyasha — Naraku sao?

Không, ngoại trừ ma vật đã bị tiêu diệt, trên người hắn cũng không có chút tà khí.

Chẳng lẽ... Không phải là Naraku?

10. Chương 9: Tình Tiết Không Thay Đổi

Hoàng hôn chính là thời khắc yêu ma hoành hành, lửa đỏ tịch dương che kín bầu trời, kiều diễm như máu.

“Thật sự là mạnh mẽ, không hổ là Sesshoumaru sama!” Trong bụi rậm rạp chui ra một con tiểu yêu màu xanh, ánh mắt đầy sùng bái nhìn tuyệt y nam yêu. “Quả nhiên, giết chết con quỷ kia lấy tay của nó, thật sự là thập phần cường đại!”

“Mù mắt sao?” Không quay đầu lại, Sesshoumaru tùy ý ném cánh tay của con quỷ kia đi, ” Đây không thể dùng nữa!”

“Ha!” Tiểu yêu liền phát hoảng, cẩn thận mở mắt, lỗi này hắn rõ ràng đã phạm rất nhiều lần trước.

“Lại không được sao?” Lầu bầu, cánh tay yêu quái kia đột nhiên nắm lấy thân thể gầy gò của tiểu yêu, tiếng hét thê lương mà âm ỉ liền phát ra.

“A, a, a...”

“Đi tìm yêu quái có cánh tay mạnh, không tìm thấy thì giết người.” Không để ý đến tiểu yêu đang hoảng sợ, Sesshoumaru thanh lãnh nói một câu, không quay đầu bước về phía trước, để lại yêu quái kia sợ tới mức trợn mắt há mồm đang ra sức giãy dụa tại chỗ.

Thật vất vả tránh ra, Jaken đứng ở một bên thở dốc.

Ta chán ghét cuộc sống như vậy... Chuyện này đều do tên Inuyasha kia, chém đứt cánh tay của Sesshoumaru sama! Không thể hận thanh đao kia, hận là phải hận tên Inuyasha, Thiết Toái Nha chỉ xứng đáng cho Sesshoumaru sama, nhất định phải đoạt lại từ trong tay Inuyasha!

“Người có vẻ thật phiền não đi?”

Vừa tuyên thệ trong đáy lòng xong, bất thành linh nghe thấy một giọng nói, tiểu yêu lập tức sợ tới mức trốn sau Sesshoumaru.

“Người là ai?” Nghiêng đầu, Sesshoumaru thần sắc đậm mạc nhìn về phía nam nhân khoác áo da vượn kia.

“Là người cũng oán hận Inuyasha giống người. Sự việc kia ta đã biết đại khái, thỉnh dùng cánh tay này đi!”

“Người đừng đùa!” Không chờ Sesshoumaru phản ứng, Jaken liền từ phía sau nhảy ra lớn tiếng chất vấn, “Kia không phải là cánh tay của con người sao?”

“Không sai. Nhưng đây không phải là cánh tay con người bình thường, mà là cánh tay con người có gắn một mảnh Ngọc Tứ Hồn.”

“Mảnh Ngọc Tứ Hồn?” Jaken nhìn chăm chăm kẻ kia, lặp lại.

Kẻ kia chỉ nhìn chăm chăm Sesshoumaru thần sắc không rõ, không lên tiếng.

“Nếu gắn cánh tay này vào, có thể sử dụng Thiết Toái Nha, vốn đại yêu quái như người không thể chạm vào.”

“Hừ!” Sesshoumaru hừ lạnh một tiếng, “Người nói oán hận Inuyasha, vì muốn giết Inuyasha, người định lợi dụng ta sao?”

“Không sai.”

“A, người thật lớn mật!” Nghe thế, Jaken tức giận bất bình nhảy lên hô to, bắt quả nhà mình chủ nhân hạ một câu nói lại khiến nó không khỏi ngã xuống đất.

“Thú vị! Ta giữ lại cánh tay này.”

“Còn có cái này, xin cũng nhận lấy đi, sau này nhất định người sẽ cần đến.”

Đam mạc nhìn quả cầu nhận lấy, Sesshoumaru lại lạnh lùng hạ lệnh.

“Nói tên của người!”

“Naraku, ta tên là Naraku...”

Ánh trăng chiếu rọi, lúc này đèn hoa vừa lên.

Tiêu Lăng Nguyệt đứng ở ngoài phòng trên hành lang, ngắm nhìn trời sao. Trong viện ông trúc đựng nước một chốc một chốc lại nhỏ xuống mặt nước, làm cho tiểu viện yên tĩnh này có thêm chút sức sống.

“Lăng Nguyệt sama vẫn chưa nghỉ ngơi sao?” Thanh âm mềm nhẹ hỏi, mang theo một trận guốc gỗ va chạm với sàn từ xa đến gần.

Nghe được tiếng vang, Tiêu Lăng Nguyệt quay đầu lại, nói với người mới tới.

“Kagewaki điện hạ.”

“Lăng Nguyệt sama không cần xưng hô như thế với ta. Ngài là ân nhân cứu mạng của tại hạ mà.” Ngữ khí khiêm tốn, khuôn mặt an tường, càng nhìn càng thấy thiếu niên này xinh đẹp ôn nhu như ngọc.

“Không đâu điện hạ, đó vốn là trách nhiệm của ta.” Tiêu Lăng Nguyệt khiêm tốn nói xong, trong lòng cũng cân nhắc một chút.

Vốn nàng cũng không định hộ tống bọn họ, chỉ là lo lắng đến Naraku trong tương lai liền thuận thế đáp ứng. Nhưng đã nhiều ngày ở chung, nàng khẳng định mười phần đây không phải Naraku mà là Kagewaki — thiếu thành chủ có dung mạo tuấn mỹ, học thức uyên bác, tâm địa thiện lương.

“Khụ khụ khụ...” Một trận ho kịch liệt đánh gãy suy nghĩ của nàng. Tiêu Lăng Nguyệt ngẩng đầu nhìn thiếu niên bên cạnh, mới phát hiện mặt hắn vốn tái nhợt nay có chút đỏ ửng không bình thường.

“Kagewaki điện hạ, ngài lại phát sốt sao?”

“Khụ khụ... Không, ta không sao...” Nghe thấy nàng lo lắng hỏi, trên mặt thiếu niên hiện ra chút mỉm cười trong vắt thanh nhã, giống như thần tiên hạ phàm, con người đen lầy có chút tinh thần. Gió đêm phát phơ thổi qua, thổi bay mái tóc dài xinh đẹp của hắn lên, trong nháy mắt nàng như thấy được phảng phất một đôi cánh đen vĩ đại.

Rũ mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt quá mức sáng ngời của hắn. Tuy rằng thiếu niên tốt đẹp này làm người ta thương tiếc, nhưng mà không thể a, nàng không thể vì thế mà thay đổi cốt truyện. Một khi tình hình phát sinh biến hoá, như vậy hi vọng duy nhất của nàng cũng tiêu tan.

Cho nên... Thực xin lỗi!

Che dấu áy náy trong lòng, Tiêu Lăng Nguyệt lại ngẩng đầu mỉm cười.

“Điện hạ, chuỗi phật châu này đã theo ta nhiều năm, bên trong chứa đựng linh lực của ta, yêu ma bình thường không thể tới gần, ngài nên mang theo bên người đi.”

Đúng vậy, chỉ có thể ứng phó với yêu ma bình thường, hi vọng trước lúc hấn gặp Naraku có thể vượt qua thời khắc an tường cuối cùng.

“Cám ơn.”

Miễn cưỡng che giấu ho khan, thiếu niên mỉm cười nhận lấy. Đưa hấn thứ này, ý là nàng phải rời khỏi đi. ừ, ngay cả thân thể cũng ngày càng suy nhược, có tư cách gì mà giữ nàng lại?

“Pháp sư đại nhân, lần sau gặp mặt gọi ta là Kagewaki đi!”

11. Chương 10: Nửa Đường Gặp Lại Mấy Nhân Vật Chính

“Nóng, nóng, nóng, nóng quá!” Một tiểu yêu màu xanh dè dặt cẩn trọng đi trên đường đá bị nóng đỏ “Nơi này thực làm người ta khó chịu, ngay cả tảng đá trên đất cũng bị thiêu. A, giống như có mùi thịt nướng!”

Tiểu yêu kì quái dừng chân, nhìn hai chân đỏ đậm của mình.

“A —” Một tiếng thét chói tai thê lương rớt cuộc theo miệng nó phát ra. Tiểu yêu quái liều mạng chạy về phía trước, mưu toan tránh né số phận bị nướng chín, bất quá khó có thể may mắn thoát khỏi.

Tiểu yêu quái rớt cuộc đi vào trong cái động bằng xương âm trầm kia.

“Này, Toutousai, mau ra đây cho ta.” Trong động trống rỗng vang vọng thanh âm của nó, cũng không có ai đáp lại. Không có ở đây?

Quả nhiên trên tường có một tờ giấy trả lời suy nghĩ của nó.

“Ta chuyển nhà?!” A! Tên này, thế mà dám đào tẩu, nó làm sao nói lại với Sesshoumaru sama?

“Toutousai đào tẩu sao?”

Vừa đi vào trong động, tuyết y nam yêu không hợp với hoàn cảnh ác liệt này xuất hiện trước mắt.

“Thật xin lỗi, Sesshoumaru sama!” Nhìn thấy chủ nhân nhà mình, tiểu yêu quái không thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh chóng ngã phốc xuống đất, dập đầu với tuyết y nam yêu, “Nghe nói Toutousai này làm đao vui giận rõ ràng, hẳn không rên đao cho người mình không thích.”

“Tức là hẳn không định đúc cho Sesshoumaru ta một thanh đao thích hợp?” Thanh âm thanh thanh lãnh lãnh nghe không ra là vui hay là giận.

“Nói vậy, quả nhiên là bị ghét rồi.... A?!” Ý thức được mình nói lời không nên nói, Jaken hoảng sợ ngẩng đầu lên, cẩn thận quan sát thần sắc của tuyết y nam yêu. Sesshoumaru sama có giết nó không?

Nâng khoé môi lên, bên miệng Sesshoumaru xuất hiện chút ý cười đậm nhạt. Bị ghét? Tốt thôi!

Ô ô ô... Đang cười? Vốn là sợ không ít, tiểu yêu quái lại càng cả kinh phục lên lại quỳ xuống trên mặt đất, mồ hôi lạnh ứa ra dập đầu trời chết.

“Van xin ngài, van xin ngài phát giận đi, Sesshoumaru sama cười rộ lên mới càng đáng sợ! Làm ơn tắt...” Còn không đợi nó nói xong, tuyết y nam yêu kia đã xoay người rời đi.

“Hô... Giảm thọ một trăm năm mất!” Mãi lâu sau, Jaken mới thở phào nhẹ nhõm, đứng một chỗ thì thào tự nói.

Mây trời cao đậm, bầu trời tinh thuần xanh thẳm, mấy con chim nhỏ bay nhảy đuổi theo nhau từ cảnh này sang cảnh khác.

Vào một ngày ánh nắng tươi sáng như vậy, vài người kì quái qua lại trên sơn đạo bằng phẳng.

Trước tiên là một thiếu nữ mặc váy xanh, một tiểu hồ ly đang ngồi trong túi nhìn trái phải xung quanh. Bên cạnh nàng là một thiếu niên hồng y tóc bạc có lỗ tai cẩu, cuối cùng là một hoà thượng cầm trượng và một cô gái mặc kimono ôm con mèo.

“Đỉnh linh —— đỉnh linh —— “

Một chuỗi chuông đồng thanh thuy vọng lên cùng tiếng vó ngựa theo triền núi truyền đến. Mọi người tò mò ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử khuôn mặt thanh lệ cười tươi màu đen dần dần xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Ngũ quan xinh xắn, da thịt như tuyết, dáng người yếu điệu. Tóc dài màu đen tùy ý ở phía sau phiêu dật. Đôi mắt hơi hơi mỉm cười thâm thúy như biển, mỗi lần cử động như có hào quang phát ra.

Một nữ tử như vậy, giống như một khối ngọc thượng hạng, năm tháng mài dũa, chiết xạ ra ánh sáng ôn nhuận, cao nhã.

Pháp sư trẻ tuổi bước nhanh về phía trước, giúp cô gái nắm lại dây cương, vừa ca ngợi, vừa hỏi: “Tiểu thư, có thể nói cho tại hạ biết tên được không?”

“Ừm? Ha ha...” Nàng đầu tiên là sững sốt, sau đó khoan khoái cười khẽ. Pháp sư này quả nhiên thú vị y như trong truyền thuyết.

“Ta tên là — Tiêu Lăng Nguyệt!”

“A, Lăng Nguyệt tiểu thư, chẳng biết có thể vì tại hạ sinh một đứa con không?” Pháp sư kia thâm tình nhìn nàng, như nhìn trân bảo trong lòng.

“...”

Mặc dù biết rõ lời kịch của hắn nhưng khi thực sự nghe thấy nàng vẫn có chút trở tay không kịp. Ai bảo nàng kinh nghiệm pháp sư đầy mình, nhưng lại không có chút kinh nghiệm yêu đương nào cơ chứ!

“... pháp sư, vị tiểu thư này là pháp sư đó!” Gân xanh trên trán Sango nổi lên, véo tai Miroku sang một bên, dường như là ngại mắt mặt.

“Miroku lại đùa giỡn với cô gái xinh đẹp.” Shippou ngồi xổm trên vai Inuyasha nói xong, tất cả mọi người đều nhìn lại thực tế.

“À.” Inuyasha miễn cưỡng lên tiếng, thấy nhưng không thể trách.

“Tiêu Lăng Nguyệt, tên rất kì quái, giống như là đã nghe qua ở đâu đó rồi!” Kagome nhăn mày, cẩn thận hồi tưởng, “A, đúng rồi, bà Kaede không phải đã nói có một pháp sư vĩnh viễn dừng lại ở 20 tuổi tên Tiêu Lăng Nguyệt sao? Chẳng lẽ...”

Nghe được lời của nàng, tất cả mọi người kinh dị nhìn nữ tử đang ngồi trên lưng ngựa cười nhạt.

“À?” Tiêu Lăng Nguyệt cười yếu ớt nhìn lướt qua mấy người đang nhìn chăm chăm nàng, “Kaede đều nói cho các người à? Như vậy, đại sư, ta so với Kaede còn lớn hơn vài tuổi! Người, chắc chắn muốn cùng ta sinh đứa nhỏ sao?”

“Không, Lăng Nguyệt sama là trưởng bối tôn kính của chúng ta, sao có thể thất lễ?” Điều chỉnh lại thần thái. Miroku nghiêm trang hành lễ với nàng, “Bà Kaede còn dặn riêng, nếu gặp ngài nhất định phải ân cần thăm hỏi ngài thật tốt a!”

“...”

Khác với mấy người không thể nói gì, Tiêu Lăng Nguyệt ngửa đầu nhìn bầu trời, ý cười trên mặt càng thêm rõ ràng.

Kaede à, người vẫn luôn luôn.... nhớ ta sao?

*Lời tác giả (editor cũng muốn nói vậy): Mọi người, nhanh lên, mau comment đi!!!!!!

12. Chương 11: Toutousai Không Chịu Rèn Đao

“Ồ ừm — —”

Mọi người còn đang trầm mặc, từ trên trời truyền xuống tiếng trâu rống. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, một lão già cổ quái cười con quái trâu ba mắt, khiêng một cái chùy to lao thẳng xuống mặt đất, cuộn lên một trận đất cát mù mịt.

“Hả, Toutousai sao?” Xua xua tay áo phẩy đất cát đi, Tiêu Lăng Nguyệt nhìn rõ người mới tới.

Biết Toutousai cũng không phải là lạ, sống vài thập niên, vì muốn tìm cách trở về nhà, nàng đi khắp trời nam đất bắc, nghe qua vô số điển tích dã sử, tự nhiên cũng gặp qua nhiều danh nhân ẩn sĩ, trong đó có đủ loại yêu ma quỷ quái, Toutousai cũng là một trong số đó.

“A, đây không phải là Lăng Nguyệt sao?” Lão già ngồi khoanh chân trên lưng trâu, tùy ý nói.

“Đã lâu không gặp, lão tiên bối!” Ngồi trên lưng ngựa, Tiêu Lăng Nguyệt hơi hạ thấp người với hắn, xem như hành lễ, cung kính mà khiêm tốn.

“Ừm, đây không phải là em trai Inuyasha ngu ngốc sao?”

“A! Lão già, người muốn chết sao?” Nghe xưng hô kì quái như vậy, bản yêu tức giận nắm lấy cổ áo lão già, hung hăng lắc lắc.

“Inuyasha, không được làm khó người cao tuổi!” Kagome đứng bên lên tiếng khuyên giải.

“A, dừng tay thiếu gia Inuyasha. Hắn là người chế tạo ra Thiết Toái Nha — — Toutousai!” Một con bọ chết không biết ở đâu chui ra nhảy nhẩy không ngừng giữa hai người, giải thích đầu đuôi với mọi người.

Cười nhạt nhìn bọn họ làm trò, Tiêu Lăng Nguyệt thưởng thức. Lần này chính là ngẫu nhiên gặp, đang định mượn mảnh Ngọc Tứ Hồn nhìn kĩ một chút, nhưng tình huống hiện tại... hay là thôi đi!

“Đến rồi!” Toutousai hô to một tiếng, Tiêu Lăng Nguyệt vừa mới quay đầu ngựa không khỏi giật mình một chút, trí nhớ chôn sâu chợt loé lên.

Đúng rồi, hình như là có một đoạn như vậy. Vậy, người mới tới đó là...

Che dấu kích động không rõ, Tiêu Lăng Nguyệt ngẩng đầu nhìn lại.

Trên bầu trời, một tuyết y nam tử cười yêu thú hai đầu theo gió mà đến. Dung nhan thanh lãnh mang theo vài phần sát ý, mắt vàng thuần khiết vô tự, giờ phút này như một vị thần ánh sáng, đứng giữa không trung lạnh lùng nhìn xuống tất cả mọi người phía dưới.

Sesshoumaru, hẳn đang tức giận sao? Nam tử lạnh lùng này cũng có thể che giấu phần nộ sâu như thế.

Không nóng lòng rời đi, Tiêu Lăng Nguyệt cười ngựa trốn một bên, lẳng lặng quan sát hai anh em họ đánh nhau.

Trên chiến trường, thiếu niên hồng y tóc bạc tránh phải né trái, vẻ mặt chật vật; một người tóc bạc khác động tác hoa lệ tao nhã, không nhiễm một hạt bụi nhỏ.

Khác nhau một trời một vực chính là như thế này đo! Sesshoumaru, một đại yêu quái như vậy, ai cũng không bắt chước được khí thế cao ngạo mà tao nhã, giờ tay nhắc chân đều lộ rõ phong thái! Khí độ như vậy, người nào có thể cập (mình không hiểu)?

Gắt gao nhìn chăm chú vào bóng trắng kia, trên mặt Tiêu Lăng Nguyệt bất giác nở nụ cười tự tin — — đó là cường giả tự tin!

Mà đối với cái gọi là nhân vật chính, nàng chưa từng thích, cảm thấy thắng lợi của bọn họ chỉ là được thần linh thiên vị mà thôi. Kể cả bọn họ có thực lực đi chăng nữa, nhưng so với Sesshoumaru mà nói, bọn họ còn quá mức nhỏ yếu, nhỏ yếu đến mức khinh thường xuống tay.

“A, tức giận, tức giận, chúng ta trốn đi!” Đại chuỳ dùng sức đập xuống đất, nháy mắt lửa bùng lên, khiến mặt đất cháy thành một mảng đỏ bừng.

Kịp thời tạo kết giới bảo vệ một người một ngựa, lúc này thân ảnh của Toutousai và bọn họ đã biến mất.

“Chạy trốn sao?” Thanh âm thanh lãnh vang lên, Tiêu Lăng Nguyệt dời tầm mắt, nhìn cặp mắt thuần khiết màu vàng cách mình một lớp liệt hỏa hừng hực xa xa.

“Cái kia... Lần trước đã tạ, Sess... Sesshoumaru...” Nhìn ánh mắt thanh lãnh của hắn, lần đầu tiên trái tim Tiêu Lăng Nguyệt nhảy lên có chút bất quy tắc. Vì sao... lại như vậy? Cảm xúc lạ lẫm như vậy làm nàng có chút vô thố.

“Không cần, ta chỉ đi ngang qua.” Nói xong, hắn liền xoay người rời đi.

A, quả nhiên... Chỉ là, nàng cứ tưởng hắn sẽ khinh thường mở miệng nói chuyện với nàng!

Tiêu Lăng Nguyệt cười thật sâu, hô to với bóng lưng đã đi xa: “Sesshoumaru, ta là — — Tiêu Lăng Nguyệt!”

Thân ảnh màu trắng dừng lại một chút, nhảy lên yêu thú, yêu phong nổi lên, bay lên trên không mà đi.

Tiêu Lăng Nguyệt sao?

Hắn sẽ nhớ kỹ.

13. Chương 12: Sesshoumaru Lại Bị Thương

Lúc chạng vạng, mặt trời về, giữa trời chiều mờ nhạt truyền đến vài tiếng quạ kêu.

Ruộng nước giao thoa trên đường nhỏ một cô gái áo trắng quần đỏ cười tuần mã màu đem chậm rãi đi tới. Vài thôn dân đang làm việc nghe thấy tiếng chuông đồng trầm thấp, liền ngừng tay đứng thẳng dậy, ánh mắt tràn đầy cảnh giác nhìn người mới tới.

Nhiều nhú mày không khỏe, Tiêu Lăng Nguyệt thúc ngựa tiếp tục đi. Vốn định tá túc trong thôn một đêm, hiện tại xem ra... không thể rồi.

Đi rất xa, nàng vẫn có thể cảm thấy ánh mắt nhìn chăm chú phía sau làm người ta chán ghét.

Quên đi! Rẽ vào đường nhỏ trong rừng, Tiêu Lăng Nguyệt cười cười. Dù sao nàng cũng đã sớm quen với việc ba ngày thì hai ngày sống cuộc sống sơn dã. “Lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường” cũng không phải là không tốt. Hơn nữa thôn này không lâu sau sẽ gặp đại họa...

Tuy rằng nàng là một pháp sư, nhưng cũng sẽ không nhàm chán đến mức đi làm thánh mẫu. Mọi người phải tự hiểu lấy, nàng chỉ giúp những ai tốt với nàng.

“Ừm?”

Xuyên qua đường nhỏ trên núi, một cái lưng đưa về phía nàng, cô bé ghé đầu vào bụi cỏ khiến cho nàng chú ý.

Hoàng hôn là thời điểm nhóm yêu ma bắt đầu hoạt động, lúc này sao lại có người một mình ở sâu trong rừng rậm? Cô bé này...

Nhảy xuống lưng ngựa, Tiêu Lăng Nguyệt lặng yên không một tiếng động đến gần về phía nàng, trường kiếm sau lưng rung động, tự nhiên nàng cũng cảm giác được cỗ yêu khí quen thuộc. Không cố gắng che giấu nữa, Tiêu Lăng Nguyệt sốt ruột tiến lên một bước.

Đột nhiên xuất hiện một bóng người làm cô bé kia sợ tới mức ngã trên mặt đất, mà Tiêu Lăng Nguyệt cũng không khác, trong mắt chỉ có nam yêu chỉ mới gặp qua vài lần.

Ánh hoàng hôn xuyên qua kẽ lá chiếu nghiêng xuống, tuyết y nam yêu liền mở to đôi mắt trống rỗng, vô lực nằm ở trên cỏ trong rừng, tóc dài nhất thời rối tung.

Nghe thấy tiếng động, nam yêu cảnh giác đứng thẳng dậy, trừng đôi mắt đỏ tươi, bộ mặt dữ tợn nhếch miệng rít gào với bọn họ, phát ra tiếng thét trầm thấp.

Chỉ khi cô thú (con thú cô đơn) bị thương bị kinh hách mới có biểu hiện a!

Thế nào cũng không đoán trước được... sẽ nhìn thấy bộ dáng chật vật này của Sesshoumaru. Tiêu Lăng Nguyệt vô thức thu nhanh vật áo trước ngực, đáy lòng có chút khổ sở muốn rơi lệ.

Hiện tại nàng cũng giống như lần đầu gặp mặt, không thể nào xem hấn là nhân vật hư ảo để thưởng thức. Nàng quả thật không thể thừa nhận, bản thân đã bắt đầu để ý, để ý đến yêu quái đã cứu nàng một mạng này.

Nâng cô bé bị dọa không nhẹ dậy, Tiêu Lăng Nguyệt ổn định cảm xúc, nâng khoe môi lên, nở ra một nụ cười dịu dàng, cẩn thận tới gần nam yêu đang toả sát khí ra bốn phía.

“Sesshoumaru...”

Thấp giọng mềm nhẹ gọi, như làn gió xuân dịu dàng xuyên qua nội tâm, đến thẳng sâu trong tâm hồn, tâm trạng đang nôn nóng cũng nhanh chóng dịu đi.

Sesshoumaru không tự chủ được mà thu hồi sát ý đầy người, hơi hoảng hốt, tay phải đã bị một đôi tay ấm áp kiềm chặt. Huyết sắc trong mắt hấn dần dần thối lui, lộ ra đôi mắt trong suốt màu vàng nguyên bản.

“Tiêu... Tiêu Lăng Nguyệt?” Nhìn nữ tử yếu ớt cười ôn nhu trước mắt, trong mắt Sesshoumaru lộ ra một chút mê man, trong nháy mắt lại trầm xuống.

Quả nhiên là nàng — — thời điểm bản thân chật vật nhất, nàng luôn yên lặng xuất hiện bên người hắn!

“Ừm!” Thấy hắn tỉnh táo lại, trong lòng Tiêu Lăng Nguyệt nổi lên một cổ vui sướng, cũng có lẽ, đây là vì lần đầu tiên nghe miệng hắn gọi tên mình.

A, ai biết được?

“Người... Không sao chứ?” Tiêu Lăng Nguyệt cẩn thận tìm từ hỏi. Cao ngạo như Sesshoumaru, chỉ sợ chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bị một bán yêu chém cho suýt mất mạng! Trước đó còn bị hắn chém cụt tay! Nhất định là bị sỉ nhục!

“Không sao!” Rút tay phải bị nắm giữ về, Sesshoumaru quay đầu lãnh đạm trả lời. Hắn không đến nỗi cần sự đồng tình của con người!

Áo giáp bị vỡ, vạt áo dính máu, một thân hoa phục lấm đầy bụi đất.

14. Chương 13: Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc “thân Mật”

Màn đêm buông xuống, một đồng lửa trại dấy lên ở chỗ sâu nhất trong rừng, toả ánh sáng hồng ấm áp về bốn phía.

Dựa vào thân cây sau người, Sesshoumaru nhắm mắt yên tĩnh nghỉ ngơi. Một ống trúc đựng nước đặt ở bên tay phải hắn, nhưng hiển nhiên là hắn không định uống.

Đại yêu quái giống như hắn, cho dù mười ngày nửa tháng, thậm chí cả thời gian dài không ăn cơm cũng chẳng sao. Đồ ăn đối với bọn họ mà nói đã trở thành bình vôi (có cũng được mà không có cũng không sao).

Cách đó không xa, một hồng y tiểu cô nương đứng phía sau cây thăm dò, nửa đầu vụng trộm nhìn quanh, thấy hắn không có phản ứng liền to gan đem cá cùng các loại nấm đặt bên cạnh ống trúc rồi lại lặng lẽ rời đi.

“Người đừng hao phí tâm tư.” Sesshoumaru vẫn nhắm mắt như trước, nhàn nhạt nói với nữ hài, “Đồ ăn con người không hợp khẩu vị ta.”

“Ha ha, Sesshoumaru. Tiểu bằng hữu, người đừng sợ, ta cũng là có hảo ý nha.” Thanh âm mang vài phần trêu tức từ bên kia truyền đến, một nữ tử cầm con chim trĩ trong bóng tối chậm rãi bước ra.

Mở to hai mắt lườm nàng một cái, Sesshoumaru lại tiếp tục nhắm mắt.

Còn tưởng rằng nàng sẽ một lần nữa lén lút rời đi, không ngờ...

“Người tên là Rin phải không?” Dem con mồi quay trên lửa, Tiêu Lăng Nguyệt ôn nhu hỏi cô bé đang nấp ở phía sau thân cây khiếp sợ nhìn bọn họ.

Chớp chớp đôi mắt to trong suốt, cô bé lẳng lặng gật đầu, trên mắt viết hai chữ “kinh ngạc” rất rõ ràng. Ngay cả Sesshoumaru cũng quay đầu kì quái liếc nhìn nàng một cái.

“Lại đây” Vẫy vẫy tay với nàng, nhường cô bé một chỗ ngồi cùng bên lửa trại, Tiêu Lăng Nguyệt cười thần bí với hai người, “Kì thực ta từ trên trời hạ xuống, thế gian này hết thảy đều rõ như trong lòng bàn tay, một cái tên thì nói làm gì?”

Nghe nàng nói xong, cô bé vẫn ngốc nghếch nhìn nàng như trước, mà Sesshoumaru thay đổi tầm mắt, thần sắc hờ hững nhìn lửa trại. (Thần: “Anh không sợ nhìn quá lửa trại đóng băng à?” Sesshoumaru *nhìn Thần Thần một cái* Thần *ngọn lửa hám dzai bùng lên mãnh liệt, nước miếng chảy ròng ròng*: “Ta ghen tị với cái lửa trại đó!” Lửa trại *tắt ngúm* Sesshoumaru *cười lạnh tao nhả rồi đi*)

A, đều không tin sao?

Tiêu Lăng Nguyệt cười yếu ớt không nói nữa.

Kỳ thực lời nàng nói sao không phải là thật, chỉ là nàng chưa nói qua với bất kì ai thôi. Một khi nói rõ, như vậy hậu quả, nàng vô phương gánh vác.

Thỉnh thoảng lật mặt con chim nướng, Tiêu Lăng Nguyệt nhìn cô bé yên lặng ở bên cạnh, lại quay đầu nhìn nam yêu đang nhìn chăm chăm vào lửa trại. (Thần: “Lửa trại, ta vẫn ghen tị với người!” Lửa trại *tự dội lên người một xô nước*)

Ánh lửa ấm áp nhu hoà biểu cảm thanh lãnh của hắn, bụi đất dính trên mặt hắn càng làm tăng thêm vài phần nhân khí, hơn nữa một thân hoa y đầy cỏ và tro bụi, nhìn thế nào cũng giống một quý công tử nghèo túng.

“Xì” một tiếng, Tiêu Lăng Nguyệt vì tưởng tượng của bản thân mà cười ra tiếng.

“Không... Không có việc gì!” Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của hai người, Tiêu Lăng Nguyệt chậm rãi dừng cười ra tiếng, chuyển thành ý cười nhàn nhạt. (Thần: “Thế thì cứ cười to ra cho đỡ bị nội thương có phải hơn không?”)

Hình như gần đây nàng trở nên kì quái, bằng không sao có thể nhầm chán mà loạn tưởng như vậy?

Lắc lắc đầu không hiểu, Tiêu Lăng Nguyệt đứng dậy, lấy khăn tay nhúng ướt nước, lau nhẹ trên mặt của

Sesshoumaru, trong mắt hắn rõ ràng ánh lên vẻ cự tuyệt.

Quả nhiên, vẫn là Sesshoumaru cao quý hoa lệ, chân thật nhất!

“Vì sao?” Ánh mắt vàng thuần triệt nhìn chăm chú vào nữ tử đang mỉm cười trước mắt, trong giọng nói mang theo thanh lãnh cùng nghi hoặc nhẹ.

Vì sao phải giúp ta? Vì sao không rời đi? Vì sao rõ ràng là tử địch lại có thể cười đến vui vẻ như vậy?

“Hả?” Mê hoặc liếc nhìn hắn một cái, Tiêu Lăng Nguyệt lại cười yếu ớt trả lời, “Bởi vì Sesshoumaru là ân nhân cứu mạng của ta nha! Bất luận ngươi là người hay yêu, trong mắt ta ngươi chỉ là Sesshoumaru mà thôi. Ta không thể không quan tâm ân nhân cứu mạng của ta... Mà ‘chính nghĩa’ cách xa quá, trở thành pháp sư cũng là để bảo vệ bản thân và người bên cạnh ta, sinh tử của người khác ta vô lực gánh vác. ‘Thiện lương’ chỉ có trên người cường giả mới gọi là chính nghĩa, mà ta, lại quá mức nhỏ yếu...”

Rõ ràng không nói gì nhiều, thậm chí biểu cảm cũng không chút thay đổi, nhưng Tiêu Lăng Nguyệt lại tinh tường đọc được ý hỏi ở đáy mắt hắn, bình tĩnh đáp lại.

Nhưng mà, đã có một cổ bi thương ở đáy lòng nàng lặng lẽ trào ra.

Nàng đã từng chỉ là một sinh viên bình thường thôi, không biết gươm đao, không biết giết hại, chỉ có thể ngây ngốc chờ người khác cứu trợ. Nhưng mà, qua vô số lần tắm máu, tâm nàng bắt đầu chết lặng, trở nên lạnh lùng.

“Chỉ cần làm khán giả là được rồi, như vậy sẽ không sợ hãi, không bi thương.”

Nàng tự nói với bản thân như vậy, cũng theo đó mà làm. Nhưng mà, tịch mịch, như vậy ngày qua ngày trừ bỏ tịch mịch vẫn là tịch mịch.

Yên lặng nhìn chăm chú cô gái đang cúi đầu, nâng khoe môi, cười yếu ớt, khuôn mặt cổ điển một phần cảm xúc trước mắt, Sesshoumaru thu hồi ánh mắt, hơi hơi nhướn mi: “Không muốn thì đừng cười!”

Khuôn mặt đang mỉm cười cứng đờ, lập tức lại một lần nữa tươi cười xán lạn.

Sesshoumaru kì thật rất dịu dàng đi, chỉ là dịu dàng này giấu thật sâu dưới vẻ bề ngoài lạnh lùng. Không biết tương lai ai có phúc độc chiếm dịu dàng mà thế gian khó tìm này?

Tay phải bị khăn tay ướt át lau nhẹ nhàng, cảm xúc nhu hoà dần dất lực chú ý của hắn.

Rõ ràng là chán ghét con người, rõ ràng không cho phép bọn họ đụng chạm, vậy vì sao không cự tuyệt đến

cùng, thậm chí khi hơi thở quanh thân nàng tràn ngập bi thương còn nói?

Nhăn mày, tâm Sesshoumaru bình tĩnh vô tự nhất quán như cái hồ có một vòng gợn sóng, còn chưa kịp phân biệt rõ, nháy mắt đã bình tĩnh trở lại.

Đây có lẽ là lần đầu tiên hắn có cảm xúc xa lạ như vậy, cảm xúc thật xa lạ!

Lời tác giả: Kể chưa có kinh nghiệm yêu đương bao giờ, được thế này là giỏi lắm rồi! Ai, không nghĩ được nữa, 55555

15. Chương 14: Phân Biệt

Ánh mặt trời sáng sớm nghịch ngợm chui qua khe hở trong rừng, chiếu vào thảm cỏ xanh biếc, hoa dại nở rộ đón gió phấp phới, bướm hấp dẫn mà nhẹ nhàng bay lượn.

Lửa trại đã sớm tắt (Thần: “Do sự ghen tị mãnh liệt của ta!”:3), hai con người cũng không thấy bóng dáng đâu, chỉ có Sesshoumaru một mình ngồi trên cỏ, thần sắc bình yên nhìn phương xa.

Bạch y kia điểm tuyết mấy đoá anh đào, hiện tại lại trở nên không nhiễm bụi, lông đuôi xù vòng trên vai phải giống như da lông thượng đẳng, lại thêm ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu trên người hắn, khuôn mặt lạnh như băng tĩnh xảo lại hiện lên một tầng màu vàng mềm mại.

Trong bụi cỏ truyền đến âm thanh sần sật, Sesshoumaru cũng không động đậy. Gió đã sớm truyền tin đến, là cô bé tới hôm qua đến.

Thấy hắn không có phản ứng, cô bé mặc y phục đỏ sậm đánh bạo tiến đến gần hắn, ngồi quỳ dưới chân hắn đặt đồ ăn.

“Ta đã nói, không cần...” Không quay đầu, Sesshoumaru lại nhàn nhạt mở miệng hỏi, “Vết thương trên mặt thế nào?”

“...”

“Không nói cũng không sao.” Không được đáp lại, Sesshoumaru cũng không miễn cưỡng.

Mà khuôn mặt xước xát một nửa của tiểu cô nương khi nghe hắn hỏi đến liền cười xán lạn, giống như ánh mặt trời tươi đẹp, không nhiễm một tia tạp chất.

Sesshoumaru quay đầu kì quái nhìn nàng: “Có gì mà cao hứng, chỉ là hỏi một chút thôi.”

Hắn là yêu quái, không thể hiểu tình cảm của con người, chỉ là hơi thở tinh thuần này hắn cũng không chán ghét (Thần: “Sess sama trong bộ này sẽ không một chân hai thuyền chứ? Nếu thế thật là mình drop đấy! >”<) Hơi thở tự nhiên như gió mát tản ra, làm người khác không thể cự tuyệt.

Ngước mắt nhìn cô gái phía xa xa cầm ống trúc chậm rãi đến gần, mặt Sesshoumaru vẫn lạnh như trước, chỉ là khi nàng sắp bắt gặp ánh mắt của hắn thì hắn lại dời mắt đi trước một bước. Cổ hơi thở này quá mức tự nhiên, làm cho người ta tưởng là sẵn có.

Thật sự là một... con người kì quái!

“Là Rin đến à?”

Thanh âm trong trẻo vang lên, cô bé nhanh chóng quay đầu, khoan khoái buông đồ ăn chạy đi đón.

“Rin vẫn không muốn nói sao?” Bất đắc dĩ nhìn cô bé đang ngây ngô cười, Tiêu Lăng Nguyệt không hỏi nữa, nhìn về phía nam yêu đang đắm chìm giữa ánh nắng nghỉ ngơi.

Không thể không nói, năng lực hồi phục của yêu quái làm cho người ta thật kinh ngạc. Chỉ qua một đêm, miệng vết thương của hắn đã khép lại. Nam yêu trước sau đều lạnh như băng, cao nhã như quý tộc của trời đất.

Sesshoumaru, có một thân thể càng mạnh mẽ hơn tâm!

Đả kích lớn như vậy, hắn vẫn có thể tiếp tục duy trì không vui không giận, không buồn cũng không không cam tâm, từ đầu đến cuối duy trì trước sau như một, trái tim không nhiễm bụi trần. Có lẽ cũng là vì như vậy, hắn mới có thể ngầm đồng ý có tâm linh tùy tùng bên người đi! (không hiểu nên chém loạn, mọi người thứ tội a!)

Thu hồi suy nghĩ, Tiêu Lăng Nguyệt giờ giờ ống trúc trong tay, hô: “Sesshoumaru, muốn uống nước không?”

“Không.” Liếc mắt lườm nàng một cái, thanh âm Sesshoumaru vẫn lạnh lùng như trước.

Nghe thấy hắn trả lời, Tiêu Lăng Nguyệt cũng không kiên trì nữa, đưa cho cô bé vài quả đại, ngồi dưới đất hưởng thụ bữa sáng của bản thân.

Mãi đến khi mặt trời đã lên cao, cô bé mới sôi nổi chạy về thôn. Tiêu Lăng Nguyệt nhìn theo bóng lưng. Rin đi xa, xoay người chạy theo nam yêu không xa.

Không bao lâu sau, vận mệnh của cô bé này sẽ phát sinh biến hoá nghiêng trời lệch đất...

Trên thảm cỏ ở bìa rừng, một tiểu yêu màu xanh ngồi trên đầu yêu thú hai đầu dùng ba ngón tay ngấn cùn ngắt từng cánh hoa.

“Thử đào... Không thử đào... Thử đào... Không thử đào... Thử đào?!” Cứng ngắc nhìn chăm chăm cánh hoa cuối cùng phiêu phiêu bay xuống, hai mắt cá vàng của tiểu yêu quái ngáp tràn nước mắt.

“Sesshoumaru sama, khi đó ta chết cũng không cần nhanh sao? Sesshoumaru sama...”

Một viên đá bất thành linh làm nó rơi từ trên đầu yêu thú hai đầu xuống, miệng ăn đầy cỏ. Nhưng ngay sau đó, nó liền khôi phục lại, phần chân nhảy lên lưng yêu thú, chỉ vào người mới tới mà rưng rưng chất vấn: “Sesshoumaru sama, là ngài cho Jaken đến thử đào sao?”

Đối mặt với hành vi gần như vô lí hồ nháo của tiểu yêu, Sesshoumaru hơi hơi nhướn mày.

“Không phải là lo lắng ta nên mới tìm?” Có phải hay không gần đây quá mức lơ lửng, nó mới có thể làm càn như thế?

“A...” Đến giờ phút này, tiểu yêu mới phát hiện phản ứng của mình đối với chủ nhân cao quý là hành vi vô lễ.

Híc, sẽ bị giết chết! Một đồng mồ hôi túa ra, “Sesshoumaru sama, người không sao thì tốt quá, tiểu nhân cũng biết bán yêu Inuyasha kia sao có thể là đối thủ của ngài...”

“Ha ha...” Một trận cười khẽ truyền đến, đánh gãy lời nói thao thao bất tuyệt của tiểu yêu quái.

Jaken bất mãn theo tiếng cười nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử thanh lệ đang dắt tuần mã màu đen che miệng cười.

“Một con ếch thú vị a!”

“Ếch?” Nghe mình bị gọi như vậy, Jaken rõ ràng là bị đả kích, không khỏi tức giận trừng nòng, “Pháp sư đáng ghét này cũng dám gọi bốn đại nhân như vậy? Nói, ngươi có ý đồ gì, vì sao đi theo phía sau Sesshoumaru sama? Chẳng lẽ... ngươi muốn giết Sesshoumaru sama? A! Loại người như ngươi thật ác độc...”

“Jaken, câm miệng!”

Ánh mắt lạnh như băng lợi hại nhìn tiểu yêu, thanh âm Jaken lập tức tắc nghẹn, thái dương tự động toát

ra mồ hôi lạnh. A~ ánh mắt của Sesshoumaru thật đáng sợ!

Sesshoumaru hơi hơi nghiêng đầu, tròn mắt vàng lướt qua vai nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt cười của nàng có chút cứng nhắc, thấy tầm mắt của hắn thì lại lập tức khôi phục bộ dáng cười nhạt.

Dường như bất cứ lúc nào... Nàng cũng đều cười như vậy.

“Sesshoumaru, khó coi như vậy, tùy tùng yếu đuối như vậy nên bỏ đi, đỡ phải phiền toái...”

Lời của nàng còn chưa dứt tiểu yêu kia như bị đụng phải lửa, gương nanh múa vuốt xông lên phía trước, chỉ vào Tiêu Lăng Nguyệt tức đến gợn chân.

“A, người là ai? Ai khó coi, ai yếu đuối? Sesshoumaru sama sẽ không bỏ ta đâu, người đừng hòng li gián tình cảm chủ tớ chúng ta!”

Nhìn thấy bộ dáng nó hô to như vậy, Tiêu Lăng Nguyệt càng cười đến vui vẻ, mà Sesshoumaru lạnh lùng xoay mặt đi, lựa chọn không nhìn hai người huyền ảo.

Một trận gió núi trong rừng cuốn cánh hoa bay đến, tóc dài theo gió lay động.

Lang yêu (yêu quái sói), còn có mùi máu...

Nhú mi, Sesshoumaru quay lại con đường lúc đến.

“A, Sesshoumaru sama, đợi tiểu nhân một chút!” Ngừng tranh luận với Tiêu Lăng Nguyệt, Jaken vội vàng động hai chân, lách cách đuổi theo.

Lần này quyết không thể bị bỏ rơi bằng không khẳng định sẽ bị cô gái kia cười nhạo!

Nhìn bóng lưng hai người biến mất, Tiêu Lăng Nguyệt thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao xa, khéo môi nàng mỉm cười đến động lòng người.

Là thời điểm phân biệt.... Đã chọn trở về không nên có nhiều ràng buộc.

“Giá — —” Nhảy lên lưng ngựa, Tiêu Lăng Nguyệt phi ngựa như bay mà đi.

Hẹn gặp lại, Sesshoumaru...

16. Chương 14-2: Phiên Ngoại Về Kagewaki — – Tuyệt Vọng Yêu Say Đắm

Hắn tên là Kagewaki.

Nhưng mà thiếu thành chủ hắn lại có một thân thể yếu ớt hơn so với mọi người, tất cả chỉ vì hắn có một thân thể có thể hấp dẫn yêu ma.

A, quá mức tinh thuần cũng là một cái tội!

Hắn tự cười giễu, không phản kháng, tùy ý để quái vật xấu xí kia vọt vào trong cơ thể. A, dù sao cũng đã sớm thành thói quen, không phải sao?

Đang ngủ say, có một cỗ mùi hương thanh nhã thơm tho quanh quẩn ở mũi, một bàn tay mát rượi phủ lên cái trán nóng rực của hắn.

“Ừm, phát sốt sao?”

Tiếng nói mềm nhẹ như gió xuân tẩy rửa tâm hồn dơ bẩn của hắn, lại như một ngọn đèn sáng dẫn hắn ra khỏi vực sâu.

Là ai, là ai vậy? Thật làm người ta ảm áp.

Giấy dựa mở mắt, hình ảnh dần dần rõ ràng, hắn có thể như ý nhìn thấy cô gái ngồi ngay ngắn bên cạnh mình.

Mi như thủy vũ (không hiểu), da trắng nõn nà, môi hồng như cánh hoa. Nhưng mà hết thấy ngàn vạn lần đều không sánh được với đôi mắt thâm thúy.

Chỉ liếc mắt một cái, liền trầm luân trong đó.

“Người là ai?” Lần đầu tiên hắn không thủ lễ tiết mà hỏi như vậy.

Khoé môi nàng nhếch lên cười nhàn nhạt, xua đi không khí âm u của cả căn phòng.

“Ta là — – Tiêu Lăng Nguyệt...”

“Điện hạ, ngài nên nghỉ ngơi.” Cách một màn trúc, gã tôi tớ quỳ trên mặt đất thỉnh cầu quân chủ tuổi trẻ

mà suy yếu, không muốn hấn quá gắng sức.

Mấy ngày trước, lão quân chủ bất hạnh qua đời, gia nghiệp khổng lồ này liền được thiếu niên từ nhỏ lắm bệnh nhiều tật này gánh vác trên vai. mấy ngày liền vất vả đã khiến thân thể vốn suy yếu của hấn càng không thể chịu nổi, tuy lúc đầu có thể rơi vào nguy kịch.

“Khụ khụ khụ...” Một trận ho khan kịch liệt từ bên trong truyền ra, bọn người hầu ngoài gian vô cùng lo lắng nhưng lại không dám tự tiện xông vào.

“Điện hạ, ngài không sao chứ?!”

“Khụ khụ.... Không, ta không sao, các người lui xuống hết đi!” Trong thanh âm trầm khàn hàm chứa sự uy nghiêm, làm người ta không thể không nghe theo.

“Vâng, điện hạ.” Hành lễ một cái, bọn người hầu tuân lệnh lui xuống.

Trong tiểu viện yên tĩnh truyền đến vài tiếng chim hót thanh thúy, hoa tươi yên lặng tỏa ra hương thơm ngát.

Sau khi đem toàn bộ công văn duyệt xong, hấn buông bút trong tay xuống, thần sắc mệt mỏi ngồi dựa vào thành cửa sổ sát đất.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu lên trên người hấn. Gương mặt tinh xảo như gốm điêu khắc vẫn tái nhợt như trước, còn mang theo sắc đỏ không khỏe mạnh, mái tóc dài hơi xoắn khiến thân thể suy yếu của hấn có thêm chút sức sống. Làm tân thành chủ, hấn không có thân thể khỏe mạnh, càng không thể biến bản thân thành trò hề trước mắt dân chúng.

Nhìn tiểu viện bừng bừng sức sống, hấn vươn tay trái thon dài, chạm vào ánh mặt trời ấm áp ngoài cửa sổ. Ông tay áo rộng rãi theo động tác của hấn chậm rãi hạ xuống, lộ ra một cánh tay quá mức trắng nõn, mang theo chuỗi phật châu lộ ra trong không khí.

Chậm rãi thu cánh tay, vuốt ve chuỗi phật châu kia, trong đôi mắt buồn bã của hấn cuối cùng cũng lộ ra chút ý cười ấm áp.

“Lăng Nguyệt sama, ngài... vẫn ổn chứ?”

“Khụ, khụ, khụ...”

Đem đã khuya, trong màn trúc vẫn tiếp tục phát ra âm thanh ho khan tê tâm liệt phế, mọi người bên ngoài càng lo lắng không thôi nhưng cũng không thể không nề hà.

“Điện hạ, người để chúng tôi thỉnh đại phu đến khám đi!”

“Đúng vậy, điện hạ, bệnh tình ngài không thể coi thường!”

“Khụ, không... không cần! Người... các người lui ra hết cho ra! Khụ khụ...” Thanh âm suy yếu cuối cùng có chút cuồng loạn.

“... Vâng, điện hạ.” Mọi người bên ngoài rút cục ngại quân vương uy nghiêm, không cố khuyên bảo nữa, bắt đầu dập đầu lui đi.

“Khụ khụ...” Miễn cưỡng nhìn ho khan dồn dập, trước mắt lại dần biến thành một màu đen. Vô lực nằm trên giường bệnh, hắn chỉ có thể lẳng lặng đợi bóng tối biến mất.

Đợi một lúc lâu, bóng tối rút cục lui đi, ánh nến sáng ngời ở đỉnh đầu chiếu vào bóng tối trong mắt hắn. Một con thiêu thân không biết từ đâu bay vào bay quanh đèn lồng, một vòng lại một vòng, thiêu thân kia cuối cùng không kháng cự lại được dụ hoặc, lao thẳng vào ánh lửa. Lát sau, hoá thành một đồng tro tàn, rơi xuống mặt đất.

A... Lăng Nguyệt sama, ta với con thiêu thân này cũng giống nhau đi. Nhưng mà thiêu thân này trước khi chết cuối cùng cũng được hưởng thụ ấm áp mà nó luôn mơ tới, mà ta... mà ta cuối cùng cũng không nhìn được mặt ngài...

Thật sự, thật sự không cam lòng a... Ước nguyện kia còn chưa thực hiện được, sao có thể, sao có thể chết đi như vậy? Rất muốn, rất muốn gặp lại ngài một lần nữa a.

“Lăng Nguyệt sama...”

“Không cam lòng sao? Vậy, đem thân thể của người cho ta, ta sẽ giúp người thực hiện nguyện vọng cuối cùng.”

Trong phòng đột nhiên xuất hiện một yêu quái khoác áo da lông, cũng không quá kinh ngạc. Nhìn trộm con yêu quái này, hắn còn có thể nghe thấy nhóm yêu quái gầm gừ bên ngoài phòng, chỉ là e ngại linh lực của chuỗi phật châu không dám tiến vào mà thôi.

Có thể chứ?

Nhớ lại nụ cười ấm áp tươi tắn của cô gái kia, tâm hắn cũng ấm áp theo, không lạnh lẽo nữa. Có lẽ chết trong lòng nàng chính là hạnh phúc lớn nhất của hắn. Chính là...

“Người rất mạnh đi... Được thôi, ta, có thể đem thân thể cho người... Nhưng, người chỉ cần giúp ta yên lặng nhìn nàng bình an là tốt lắm rồi, còn lại... quên đi...”

Giúp hắn đem tình yêu tuyệt vọng say đắm này xuống địa ngục thôi... Chỉ còn cách đau đớn khắc cốt ghi tâm ở nơi sâu nhất linh hồn, trọn đời — — không quên!

“Được rồi! Như vậy, Kagewaki diện hạ, chúng ta — — hợp nhất cơ thể đi...”

Vô số tàn thể yêu quái điên cuồng mà dũng mãnh lao vào trong cơ thể hắn, bóng tối chậm rãi xâm chiếm, sở hữu hắn. Cuối cùng, ánh sáng cuối cùng cũng biến mất, không nghe thấy bất cứ cái gì, không cảm thấy bất cứ thứ gì...

A, muốn nói lời vĩnh biệt...

Hẹn gặp lại, Lăng Nguyệt sama!

Hẹn gặp lại... người con gái ta chân thành yêu!

17. Chương 15: Pháp Sư Kikyou

Mặt trời từ phía Đông chậm rãi nhô lên, ánh mặt trời ấm áp nhuộm đỏ cả đất liền. Trên sườn núi mênh mông bắt gặp trăm hoa khoe sắc, gió thổi nhẹ qua, mang theo hương hoa nồng đậm từng đợt từng đợt thổi tới phương xa.

Trái ngược với ánh nắng tươi sáng bên ngoài, trong rừng rậm không người yên ắng lại là một cảnh khác.

Yêu khí đục ngầu dày đặc bao phủ trên không khắp rừng rậm, trời đất trong này âm đạm thất sắc. Yêu khí không ngừng bốc lên, tia chớp màu tím như ẩn như hiện, sinh vật sống trong rừng đều bị tà khí nồng đậm này dọa cho sợ tới mức lui về sào huyệt, không dám nhúc nhích.

“Oành —— oành —— “

Sâu trong rừng rậm có tiếng bước chân nặng nề truyền đến, một chút lại một chút giậm xuống mặt đất, khiến cho đất rung núi chuyển.

Tiếng bước chân chợt dừng lại, truyền đến một trận gầm gừ còn to hơn, đủ để rung chuyển trời đất.

“Ô —— “

“Khôi, đừng kêu nữa, thật ồn ào!” Nữ tử ngồi dưới bóng cây nghỉ ngơi chậm rãi mở hai tròng mắt thâm thúy như biển, mang theo chút bất mãn với quái vật to lớn xấu xí đang gầm trước mắt.

Ngũ quan xinh xắn, tóc dài như mực, dáng người linh lung, cô gái trước mắt thoát nhìn tựa như yếu đuối vô cùng. Nhưng mà sơn mị (chắc là yêu quái núi gì đấy, ta không chắc lắm) bị giáo huấn kia rất nghe lời dừng lại, thân hình giống như quả núi nhỏ ngốc nghếch chậm rãi hạ xuống.

Hình thể đen thui cường tráng khổng lồ, đỉnh đầu có một đôi sừng (nguyên văn là loan giáp, ta đoán là sừng) to lớn, miệng rộng có cặp răng nanh dài sắc bén, đôi mắt không có tròng mắt, phẳng phát lửa đỏ thiêu đốt. Sinh vật như vậy chỉ có thể dùng mấy từ xấu xí, đáng sợ, tà ác để hình dung, nhưng cô gái có khuôn mặt thanh tú kia lại không có chút sợ hãi, chậm rãi đứng lên.

Một cơn trùng phát ra ánh sáng xanh lam phía sau sơn mị bay về phía nàng. Đó là trùng hút vong linh, được gọi là “Tử trùng hồn”.

Trường kiếm ở sau lưng bắt đầu run rẩy, không tiếng động mà cảnh báo. Thực chất yêu trùng muốn đến gần nhưng lại sợ hãi không tiến lên, bay lượn lúc xa lúc gần quanh người nàng, vàng sáng lam khiến cho khu rừng âm trầm hiện ra vẻ mộng ảo.

Đôi môi anh đào hơi hơi nhếch lên, nàng nhợt nhạt cười như ngày nắng ấm giữa đông. Tay chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng chạm lên chóp mũi sơn mị có chút quá tầm với, mà quái vật nhìn thập phần hung hãn kia lại dịu ngoan tùy ý để nàng vuốt ve.

“Khôi, đã lâu không gặp...”

“Vút —— “

Nàng vừa dứt lời, đột nhiên truyền đến tiếng xé rách không khí bén nhọn, một mũi tên mang theo cỗ linh lực bí ẩn sắc bén bay thẳng về phía sau lưng sơn mị.

Sơn mị quá mức ngốc nghếch không kịp có phản ứng gì, tên đã gần ngay trước mắt, Tiêu Lăng Nguyệt chỉ có thể nhanh chóng tạo kết giới, ngăn tên ở bên ngoài. Hai cỗ linh lực mạnh mẽ kịch liệt va chạm, bộc phát ra ánh sáng chói mắt, yêu vật trong rừng cả kinh điên cuồng gào thét mà chạy ra bốn phía.

“Pháp sư?” Thanh âm lạnh băng không mang theo chút cảm tình vang lên, một cô gái có khuôn mặt lãnh diễm từ xa tới gần. Cũng là trang phục pháp sư Nam Kinh, quanh thân có mười con tử trùng hồn tự do bay, trong tay còn có một mũi tên thanh tủy.

“Vì sao lại cản trở ta?”

“Ha...” Thấy rõ người mới tới, Tiêu Lăng Nguyệt hiểu rõ cười cười. Ra là Kikyou bảo sao lại có linh lực mạnh mẽ như vậy, khiến nàng chút nữa không ngăn nổi.

“Kikyou sama, xin hãy buông tha cho sơn mị này đi!” Rõ ràng là thỉnh cầu, cũng không có cảm giác nàng khiêm tốn.

“Người biết ta?” Nhìn chăm chăm vào cô gái cười yêu ớt trước mắt, Kikyou nhướn hai hàng lông mày, cẩn thận nhớ lại cũng không cảm thấy quen.

“A, không, người ta biết là Kaede mà thôi, chỉ là ta đã ngưỡng mộ ngài từ lâu.”

Lời khen tặng từ miệng nàng nói ra cũng không thấy phản cảm, khuôn mặt lạnh như băng của Kikyou thoáng hoà dịu đi.

“Người chính là Tiêu Lăng Nguyệt mà Kaede đã kể qua sao? Nàng nói linh lực của người không kém ta, không ngờ lại là thật. Nhưng mà, thân là pháp sư, tại sao người phải cứu sơn mị này?”

“Vì sao ư? Ha ha, vì ta cho rằng vạn vật trên đời này tồn tại đều có đạo lý của nó, chúng ta không có lý do gì để đuổi tận giết tuyệt, không phải sao? Hơn nữa nó cũng không ra khỏi rừng được...” Dừng lại một chút, Tiêu Lăng Nguyệt không thể không nói sơn mị đang kinh hách ngửa mặt lên trời thét dài, “Khôi, cảm miệng, đừng âm ỉ!”

Mặc dù bất mãn cho nàng giải thích, nhưng thấy hành vi nàng như vậy, Kikyou như hiểu ra: “Sơn mị này, là người nuôi?” Trên đời này có pháp sư sử dụng yêu ma.

“Ừm?” Đối với suy đoán của nàng, Tiêu Lăng Nguyệt hơi sững sốt, lập tức cười, “Không phải đâu, là ta đặt tên cho đứa nhỏ này thôi!”

Nguyên một thể hệ sơn mị là bị nàng tự tay giết chết, nàng cũng tận mắt thấy thể hệ sơn mị mới tiếp tục sinh ra. Chỉ là nàng không thể xuống tay với sơn mị hoàn toàn không có khả năng kháng cự này, gần như đem nó tù vây ở đây. Dù sao nó chưa làm bất cứ chuyện gì, không phải sao?

“Thật sao? Pháp sư mà cũng có lòng thương hại buồn cười như vậy! Yêu quái chính là yêu quái, tà khí nặng như vậy, chắc chắn sẽ gây nguy hại đến các thôn trang gần đây. Người vẫn nên tránh ra đi, nếu không, ta sẽ giết luôn cả người!”

Lại kéo căng dây cung, mũi tên tràn ngập linh lực chờ bắn ra, ánh mắt lạnh như băng lạnh lùng nhìn cô gái cười nhạt trước mắt.

Làm pháp sư phải cùng thể vô tranh (không tranh đấu với thể gian), không thể có hi nộ ái ố, cho nên thanh cao, bao trùm cảm giác cao quý mà người khác khó mà có được. Có lẽ Kikyou cũng đã từng như vậy, chỉ là một con rối được hồi sinh đây hận thù cũng lạnh lùng, tạo hình tượng cao cao tại thượng cho bản thân mà thôi. Đây, cuối cùng là lỗi của ai?

Sơn mị cảm nhận được uy hiếp, lửa đỏ lộ ra chú ý hoang mang, mà Tiêu Lăng Nguyệt vẫn bất động như trước, tùy ý để mũi tên sắc bén kia nhắm ngay trước ngực mình, chỉ mỉm cười, trong mắt có hàn ý nhẹ nhẹ.

“Thật khó coi...” Cô gái đáng thương này bị tình yêu cùng thù hận che mờ hai mắt a, “Nếu ta cũng nhắm

mũi tên vào ngay Inuyasha, người, liên còn có thể trấn tĩnh như vậy?”

Đột nhiên phát ra sát khí lạnh thấu xương với đối phương, ánh mắt Kikyô lạnh như băng loé lên, chỉ là gần như loé lên mà thôi.

“Nếu người dám ra tay với Inuyasha, ta... nhất định sẽ giết người!” Tên mang theo linh lực mạnh mẽ bắn ra, bay thẳng về phía nàng, găm vào sâu trong thân cây phía sau rồi vẫn rung rung không ngừng.

Từ đầu đến cuối, sắc mặt Tiêu Lăng Nguyệt không chút biến hoá, cho tới khi bóng lưng pháp sư cao ngạo kia dần dần biến mất trong rừng rậm, nụ cười trên mặt nàng mới bắt đầu trở nên có chút mê ly.

Cho dù đã chết, cũng muốn bảo vệ người mình yêu không bị thương tổn sao? Không sợ... đối phương đã thay lòng cũng... muốn bảo vệ đến cùng sao?

Thâm trầm yêu say đắm như vậy, đối với người chưa từng yêu như nàng mà nói, thật sự là không có cách nào lí giải nổi.

Không biết, nàng... có ngày sẽ như vậy hay không? (Thần: “Yên tâm là sẽ có!”)

18. Chương 16: Mục Đích Của Kagura

Đêm dài thanh tĩnh, một vầng trăng cao cao ở trên bầu trời, khu rừng rậm rạp bất chợt truyền đến vài tiếng nói.

“Ai~ Sesshoumaru sama, ngài chậm một chút a!” Một cô bé mặc kimono bó gối ngồi bên lửa trại, bĩu môi oán giận ra tiếng.

”Kajinbo kia thật là xác xược, cầm kiếm chạy đi đâu rồi?” Thanh âm sắc nhọn bất mãn từ bóng tối truyền đến.

“A?” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô bé kinh hỉ nhìn về giữa màn đêm, quả nhiên thấy hai yêu quái mình chờ đã lâu, cao hứng la lên chạy về phía bọn họ.

“Sesshoumaru sama!”

“Rin, đừng nhúc nhích.” Nghe được mệnh lệnh, cô bé nghe lời dừng động tác chạy, đứng yên không nhúc nhích.

Tuyệt y nam yêu nhảy lên giữa không trung, vươn tay phải đánh một chiêu vào trong rừng cây, động tác hoa lệ tuyệt đẹp, nháy mắt liền đem cây cối to lớn chém thành hai khúc, nữ yêu mặc kimono nấp phía sau cây không thể trốn kịp.

“Nữ nhân?” Sesshoumaru hơi hơi nhăn mặt. Mùi này thật làm người ta chán ghét...

“Ta nhớ mùi này — — giống mùi của tên Naraku vô lễ hãm hại ta.”

“Ừm~” Đặt cây quạt trước ngực, nữ yêu tà mị tránh một đòn sắc bén.

“Người chính là anh trai của Inuyasha — — Sesshoumaru? Ha ha, thật sự là rất đẹp trai!” Híp đôi mắt màu đỏ, nữ yêu kia mở miệng trêu đùa với nam yêu đẹp như thần trước mắt. (Thần: “Chị chán sống rồi à?” =_=)

A, thật sự là một yêu quái thuần huyết hoàn mỹ....

Đối với lời nói vô lễ của nàng, Sesshoumaru vẫn dậm mặc như trước, đôi mắt vô tự lãnh dậm nhìn nàng.

“Ta là sứ giả của gió — — Kagura, phân thân của Naraku. “ Ta muốn, người nhớ kĩ tên ta. ”

“Phân thân?” Cho nên, có mùi giống nhau sao?

“Đúng vậy, mà cái răng người đưa Kajinbo rèn đao là của Goshinki (Quý Ngộ Tâm) nha! Hẳn giống ta, là phân thân của Naraku.”

“Thì sao?” Khinh thường hừ một tiếng, “Người đến đây chỉ để nói vậy?”

“A~” Cười một tiếng, Kagura đưa quạt che nửa khuôn mặt, “Người không cảm thấy sao? Bảo kiếm tràn ngập tà khí của Goshinki (Quý Ngộ Tâm) — — Nanh Quý đang ở gần đây!”

Vừa nói vừa cuộn lên một trận yêu phong tại chỗ, nháy mắt thừa cơ bay lên trên trời cùng chiếc lông vũ khổng lồ.

“Thanh kiếm kia là của người.” Nữ yêu đã đạt được mục đích, quay đầu nói với tuyệt y nam yêu phía dưới một câu rồi biến mất trong đêm đen.

Nếu có thể, hãy dùng sức mạnh của người giúp ta trở thành một cơn gió tự do đi...

“Bãi cái gì khóc thôi (mình không hiểu)? Thật sự là một cô gái khả nghi!” Tiểu yêu ngựa đầu, bất mãn oán

giận nói. So với pháp sư kia còn làm người ta chán ghét hơn.

Tóc dài bị yêu phong thổi lên chậm rãi hạ xuống, tuyệt y nam yêu không để ý đến tiểu yêu oán giận hơi nghiêng đầu, ra lệnh cho cô bé phía sau còn đang duy trì tư thế cứng nhắc.

“Rin, có thể cử động.”

“Ừm? Vâng.” Nhận được lệnh, cô bé buông lỏng tay chân, vặn vẹo thắt lưng. Ha, mệt quá, nhưng mà không biết vị đại tỷ kia dung mạo trông thế nào, cũng xinh đẹp giống như Lăng Nguyệt neechan sao?

Gió đã sớm truyền tin, ngoại trừ yêu kiếm tràn đầy tà khí còn có...

Ngẩng đầu lên nhìn về phía thương khung vô tận, Sesshoumaru thì thào vài chữ.

“Nhanh... Quý?”

Bầu trời trong xanh, mặt cỏ xanh biếc, trong không khí tràn ngập bùn đất cùng hương thơm của cỏ xanh, nhẹ nhẹ làm tinh thần người ta thư sướng.

Một pháp sư áo trắng quần đỏ cưỡi ngựa nhàn nhã đi chậm ở trên sơn đạo uốn lượn, âm thanh chuông đồng trầm thấp như tấu lên một khúc nhạc xưa, thần bí mà cổ xưa, phảng phất tồn tại mãi với thời gian.

“Vù vù vù...”

Nghe được thanh âm quen thuộc, ý cười nhạt trên mặt Tiêu Lăng Nguyệt dần dần biến mất, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy một đám trùng độc đang nhìn chằm chằm nàng. Rút trường kiếm cổ xưa phía sau lưng, mang theo linh lực hờ hững chém một đường vào không trung, nháy mắt đem những thứ theo dõi đáng giận chém dưới kiếm.

Đây là lần thứ mấy rồi?

Từ khi nàng tỉnh lọc tà khí cho Khôi, tiêu trừ tai hoạ ngầm sau này, liền cáo biệt sơn mị tiếp tục hành trình, chỉ là dọc đường có không ít khách không mời mà đến.

Đây thực chất là theo dõi Kikyou đi, nhưng mà, vì sao hiện tại ngay cả bản thân cũng bị theo dõi? Nàng tự nhiên sẽ không ngu ngốc mà cho rằng Naraku nhận lầm nàng là Kikyou, rõ ràng nàng chưa gặp Naraku bao giờ a?

Trừ khi, Kagewaki...

“Pháp sư đại nhân, lần sau gặp mặt, gọi ta là Kagewaki đi...”

Trong ban đêm yên tĩnh, hắc tử cười đẹp như hoa quỳnh lặng lẽ nở rộ, lại cũng chỉ có thể chớp mắt liếc qua một cái.

Nghĩ đến hiện tại thiếu niên yếu đuối kia trở thành một phần thân thể của Naraku, trong lòng nàng dâng lên một cỗ bi thương.

Rõ ràng là dịu dàng lương thiện như vậy, rõ ràng là khát vọng sống như vậy, lại không thể không thuận theo số mệnh. Nếu sức lực của hắc tử không đến từ thân thể gầy yếu ấy mà giống như nàng phát ra từ linh hồn, có phải tất cả sẽ không như bây giờ?

Đáng tiếc, tất cả chỉ có thể là nếu...

Vận mệnh, nàng không đủ sức đi ngăn cản, cũng... không dám ngăn cản.

19. Chương 17: Rin Bị Bắt

Mặt trăng tròn mà đỏ đột ngột hiện lên giữa bầu trời, trong bóng đêm yên tĩnh tựa hồ đang có cái gì đó lặng lẽ diễn ra.

Một thân ảnh tuyệt sắc lẳng lặng đứng ở trên đồi núi cao, khẽ nâng đầu ngắm nhìn vầng trăng tròn quái dị trên trời.

Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến cho thảm cỏ mềm mại nổi thánh làn sóng, cũng thổi tung mái tóc dài màu bạc của hắc tử lên, cùng với... tay áo bên trái trống rỗng.

Mùi hương trong gió thay đổi...

“Sess... Sesshoumaru sama!” Thanh âm sắc nhọn mang theo vài phần sốt ruột truyền đến phía sau hắc tử, Sesshoumaru hơi hơi quay đầu, nhìn về phía tiểu yêu màu xanh đang chạy vội đến bên chân hắc tử.

“Rin, bị bắt đi rồi! Kagura, phân thân của Naraku đột nhiên xuất hiện, đem Rin...” Đối với ánh mắt quá mức hồ hởi của chủ nhân nhà mình, đáy lòng tiểu yêu bất an không yên.

Xong rồi, xong rồi, nó không thể bảo vệ Rin, Sesshoumaru sama nhất định sẽ không bỏ qua cho nó! Bị giết mất, làm sao bây giờ?

“Yên tâm đi, Sesshoumaru sama.” Một nam yêu khoác áo da lông đột nhiên xuất hiện trước mắt bọn họ.

“Chỉ cần đồng ý với yêu cầu của ta, Rin sẽ bình an trở về...”

“Người là... Naraku?!” Tiểu yêu phát hoảng chỉ vào người mới tới kinh ngạc kêu lên. Đây chẳng phải là yêu quái thiếu chút nữa hại chết Sesshoumaru sama sao?

“Naraku?” Khuôn mặt vẫn bình tĩnh không chút sợ hãi như trước, “Lần này lại có ý đồ gì?”

Chỉ là một yêu quái hèn mọn, cũng chỉ giở chút thủ đoạn âm hiểm để đùa giỡn với kẻ khác thôi.

“Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ cần người giết Inuyasha là được.”

“Hừ!” Ngữ khí kia quá mức đương nhiên, khiến cho Sesshoumaru không khỏi hừ lạnh ra tiếng, “Vì chuyện này tốn nhiều khí lực như vậy...” Naraku, người thực sự coi Sesshoumaru ta là đứa ngốc sao?

Thân hình vừa động, tay phải chém ra một trảo, hoa trảo màu đỏ nháy mắt chém xuống đầu nam yêu. Mà đầu kia nháy mắt liền hoá thành một đồng phế thổ (đất thải, bỏ đi), cùng cả cụm thân thể kia.

“A~~ đây, đây, đây là... con rồi?” Tiểu yêu kinh dị hô to, còn tưởng hắn sẽ bị Sesshoumaru sama giết chết, không nghĩ tới lại là một con rồi.

“Người cho là Sesshoumaru ta sẽ vì một con người mà tuân lệnh người sao?” Trong thanh âm đậm mạc không nghe ra chút phập phồng nào.

“Cái kia... Sesshoumaru sama, chẳng lẽ thực sự mặc kệ Rin sao?” Tiểu yêu không hiểu nhìn chủ nhân nhà mình. Rõ ràng ngày thường Sesshoumaru đối với Rin tốt nhất, ngay cả tìm đồ ăn cũng dắt nó đi theo, vì sao...

Ngẩng đầu thấy thân ảnh tuyết sắc kia đã đi xa, tiểu yêu vội vàng cầm gậy đầu người đuổi theo.

“Sesshoumaru sama, Sesshoumaru sama, ngài đi đâu a, đợi tiểu nhân một chút a...”

Sesshoumaru hắn sẽ để ý đến tính mạng của một con người sao? Đương nhiên là không, chỉ là, không tha cho kẻ nào dám khiêu khích uy nghiêm của hắn!

Naraku, người... muốn chết sao?

Toà thành lớn bị tà khí màu tím trên không bao phủ, âm trầm không thấy chút sinh khí.

Ở trong một gian phòng trống trải của thành, một nam tử mặc hoa phục dựa lưng ngồi trước cửa sổ, nhìn xuyên qua chiếc gương được một cô bé toàn thân tuyết trắng nâng trước ngực, yên lặng chăm chú nhìn tất cả.

“Đến ư, Sesshoumaru?”

Một đầu tóc đen đậm hơi xoăn, ngũ quan tuấn mỹ, đôi mắt màu máu đỏ rực, trên môi nở một nụ cười tà mị, lộ ra vẻ dụ hoặc trí mạng. Nam tử này, giống như một loại hoa anh túc, xinh đẹp nhưng lại vô cùng nguy hiểm.

Hình ảnh trong gương đột nhiên chuyển, đôi mắt màu đỏ không kịp chuẩn bị đã gặp một đôi mắt đen thâm thúy.

Đó là một đôi mắt thế nào? Có lẽ ngàn vạn tinh thần cũng không chống lại một ánh mắt của nàng đi!

Khuôn mặt đang mỉm cười nhìn người trong gương, đột nhiên lại cứng đờ.

Mặc dù đã chết, khối thân thể này vẫn còn lưu luyến cô gái này sao? Thật là buồn cười, Quỷ Nhện lưu luyến si mê Kikyou, Kagewaki lại ái mộ Tiêu Lăng Nguyệt này, mà các nàng đều là tử địch của Naraku ta — pháp sư!

Ta, không phải là Quỷ Nhện, cũng không phải là Kagewaki.

Ta là ai?

Ta là — — Naraku! Yêu quái đến từ “địa ngục” — — Naraku!

Đôi mắt màu máu tanh hồng như một loại biển thâm sâu, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia cười càng tà mị, càng yêu diễm, một cỗ sát khí không tiếng động lặng lẽ tràn ra, khấn trương đứng lên.

Cho nên... thứ gì cản đường ta, đều phải tiêu diệt!

Bất luận, là ai...

*Lời tác giả: Mọi người cảm thấy chương này viết vô cùng được a! Ai~ không sao, mọi người chấp nhận đi, nữ chủ sẽ đi theo Sess sama cùng nhau hành tẩu giang hồ... (Thần: “Spoil kìa bà con!!!!!!”)

20. Chương 18: Tụ Tập Tại Thành

Gió đêm mang theo hơi lạnh thổi tan sương mù, trăng tròn huyết sắc lại nhô lên, chiếu màu sắc quỷ dị xuống mặt đất.

“Linh — — linh — —” Âm thanh chuông đồng trầm thấp tịch tịch vang lên ở hướng toà thành to lớn, xa xưa mà thâm trầm. Một cô gái thanh lệ thân mặc y phục pháp sư Nam Kinh màu hồng ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, hướng về phía toà thành khổng lồ mà đi.

Không có tiếng người ồn ào như ngày xưa, cũng không thấy đèn đuốc sáng như trước, hiện nay toà thành chỉ có một vẻ yên lặng chết chóc.

Con ngựa dưới thân như là miễn cảm nhận ra nguy hiểm, bất an thông thả lùi lại, không dám tiến lên một bước. Cúi đầu, Tiêu Lăng Nguyệt trấn an vỗ vỗ con tuấn mã, xoay người nhảy xuống lưng ngựa, dậm con ngựa cột ở bên đường, cầm theo duy nhất trường kiếm ở phía sau lưng làm vũ khí, bình tĩnh đi về phía toà thành.

Naraku, vốn không định gặp khi người còn chưa thu thập Ngọc Tứ Hồn hoàn chỉnh... Chỉ là, nhìn toà thành hoàn toàn bị phá hư phía trước, nàng phải đến thực hiện một ước định mà nàng vĩnh viễn không thể hoàn thành!

Một tầng kết giới trong suốt xuất hiện chung quanh nàng, nhẹ nhàng bước chân, nàng như nước hoà vào biển, dễ dàng bước vào toà thành vĩ đại bên trong kết giới. Mà trận chiến bên trong cũng vừa mới bắt đầu.

Trong toà thành trống rỗng tràn ngập chướng khí khắp nơi làm người ta buồn nôn cùng với tà khí quỷ mị âm u như địa ngục trần gian.

Hành lang gấp khúc dẫn đến chính điện xuất hiện một ngọn lửa màu lam quỷ dị. Bên cạnh là một tình cảnh không hợp nhau. Tuyệt y nam yêu nhân nhạt nhìn nam tử khoác áo da lông đang ngồi ở cửa đại điện.

Dung nhan tuấn mỹ thanh lãnh như nguyệt, trên trán là một vầng trăng non màu đỏ tía độc đáo, hai gò má có hai yêu văn hồng sắc, một đôi mắt trong suốt màu vàng vô tự lạnh như băng, một thân tuyết y không nhiễm bụi gần như là tùy ý đứng, lại giống như từ trên chín tầng mây nhìn xuống.

“Ha ha ha... Sesshoumaru sama, phiền người tự thân xuất mã, đối với Naraku ta mà nói, thật sự là một vinh hạnh...” Thanh âm quỷ dị chưa dứt, Naraku liền bắt đầu bành trướng cơ thể, đôi mắt màu đỏ như một song chướng xông ra, theo sau càng nhiều thân thể cổ quái đồng loạt bành trướng, đem Naraku nâng lên giữa không trung, làm người ta cảm thấy buồn nôn.

“A! Kia... kia là cái gì?” Hoảng sợ nhìn người kia đột nhiên biến thành đại quái vật, tiểu yêu sợ tới mức chồn sau lưng Sesshoumaru.

“Hừ, một đám yêu quái rác rưởi! Naraku, đây là bộ mặt thật của ngươi sao?” Sesshoumaru nhìn yêu quái

chỉ còn nửa thân trên có thể coi là bình thường, khinh thường hừ lạnh một cái.

Một đồng rác, thật sự là một tên dơ bẩn!

“Bộ mặt thật? Không... Đây chỉ là một trong số đó thôi...” Âm lãnh cười, Naraku đột nhiên công kích tuyệt y nam yêu.

Xấu xí sao? Dơ bẩn sao? Âm hiểm sao? Ha... Như vậy mới là Naraku ta...

Sesshoumaru tùy ý nhảy lên, thoải mái tránh được công kích của hắn. Mà tiểu yêu nhất gan kia cũng nhanh chóng trốn ở mặt sau cây cột, để đại nhân nhà mình một mình chiến đấu. (Thần: “Ha ha, lộ bản mặt ham sống sợ chết!” XD)

Nữ yêu trốn ở một nơi bí mật gần đó mở to đôi mắt phượng màu đỏ nhìn hai yêu quái đánh nhau không ngừng.

Sesshoumaru chết đối với Naraku có lợi gì? Đột nhiên một ý nghĩ trong đầu loé lên. Chẳng lẽ, Naraku...

“Tiểu ếch, sao ngươi lại vứt bỏ đại nhân nhà ngươi mà chạy một mình? Quả nhiên, đại nhân nhà ngươi cần phải vứt ngươi đi!” Thanh âm thành linh phát ra làm tiểu yêu hoảng sợ ngã ngổ trên đất, trợn mắt há mồm nhìn cô gái đang cúi người cười yếu ớt với nó.

“A! Pháp sư này, sao ngươi cũng ở trong này?” Móng vuốt nhỏ của tiểu yêu chỉ vào chóp mũi đối phương nói to.

“Ừm? Thật sự là thiếu lễ độ...” Hơi hơi nhăn đôi mi thanh tú, Tiêu Lăng Nguyệt vươn tay gạt móng vuốt đi, “Tiểu ếch, ngươi vẫn làm người ta chán ghét như vậy!”

“A, cái cô gái này, đừng có gọi ta là tiểu ếch! Ta cũng không có bỏ rơi Sesshoumaru sama, ngươi đừng có ăn nói lung tung!”

Đúng~ Sesshoumaru sama mạnh nhất, nó chỉ có thể bảo vệ mạng sống để tùy tùng cho Sesshoumaru sama. Cho nên, đây tuyệt đối không phải là chạy trốn!

“Nga? Phải không?” Giọng nói nhẹ nhàng, nhàn nhạt cộng thêm ánh mắt từ trên thoáng liếc xuống, hàm ý trong đó không cần nói cũng hiểu.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Thấy rõ ánh mắt không tin của đối phương, tiểu yêu trợn mắt nhìn, run run nói không ra lời. Nữ nhân... Nữ nhân đáng ghét!

Bên này huyền ảo, hai yêu quái kia tất nhiên là nghe rất rõ ràng, đều không nói gì mà nhú mày.

Tiêu Lăng Nguyệt sao, vì sao nàng cũng xuất hiện ở đây?

Kết giới trong thành quả nhiên là không ngăn được nàng sao? Có lẽ lần này liên thủ cùng nàng giải quyết cũng được...

Không để ý đến tiểu yêu quái chuẩn bị mở miệng mắng to nàng, Tiêu Lăng Nguyệt nhìn về phía chiến trường.

Quái vật xấu xí này chính là Naraku sao?

Tiêu Lăng Nguyệt nhú mày liễu lại, trong đôi mắt thâm thúy chợt loé lên.

Kagewaki, thiếu niên ôn nhu như ngọc, an tường thanh nhã hiện tại ngoại trừ dung mạo giống nhau thì không tìm ra một dấu vết nào...

“Kagewaki, ta đến hoàn thành ước định đây...” Thanh âm rõ ràng nhỏ như thì thầm nhưng lại lọt vào lỗ tai nhóm yêu quái.

Sesshoumaru đang chuẩn bị ra tay lại hơi ngừng lại. Kagewaki là ai? (Thần: “Liệu anh ý có ghen hông nhỉ? Tẹo nữa mình đi đọc trước, có gì spoil cho bà con sau nha~” ;))

Mà thân thể Naraku không khổng chế được mà chấn động, lời nói nhẹ như gió xuân kia luẩn quẩn ở đáy lòng hắn, càng ngày càng vang, phảng phất như có cái gì đó chuẩn bị nhảy ra khỏi lòng ngực hắn.

Không, ta không phải là Kagewaki, ta là Naraku! Không kẻ nào có thể kiểm soát ta!

“Kagura, người còn đứng đó làm gì?” Khuôn mặt có chút dữ tợn, Naraku lạnh giọng hạ lệnh với Kagura định khoanh tay đứng nhìn một bên, “Giải quyết cô gái kia đi!”

“Xì!” Mặc dù trong lòng không tình nguyện nhưng Kagura vẫn khép quạt lại, bay về phía Tiêu Lăng Nguyệt.

Có thể dễ dàng lên vào trong thành, tất nhiên không phải là nhân vật đơn giản (Thần: “Nhân vật chính mà đơn giản thì nhân vật nào phức tạp giờ?”:v). Vẫn đang định xem kịch hay, nói không chừng sẽ xuất hiện kết quả ngoài dự đoán...

“Tiểu ếch, tránh ra!”

Một cước đá văng tiểu yêu bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, Tiêu Lăng Nguyệt rút trường kiếm phía sau lưng ra che trước ngực, thủ thế sẵn sàng đón địch.

Tuy nàng không đủ cường đại, nhưng, vì còn sống trở về — — nàng nhất định không thể chết!

*Lời tác giả: *ngượng ngùng*

Ta bị cảm nên phát sốt, tạm dừng vài ngày nga~

Xin lỗi.....

=> Kết luận của editor: Tác giả có trách nhiệm nhất ta từng thấy! Bị cảm phát sốt cũng thông báo đảng hoàng cho độc giả biết! Các tác giả khác á? Kệ luôn, có khi còn khỏi ốm xong quên luôn mình có 1 bộ truyện đang dở!~ Mọi người vỗ một tràng pháo tay cho vị tác giả đáng kính: Nguyệt Hoa Như Sương nào~~~ *vỗ tay*

21. Chương 19: Không Thể Khống Chế Tâm

Trường khí tràn ngập bên trong tòa thành càng lúc càng nồng, Sesshoumaru liếc mắt nhìn hai cô gái đang đánh nhau, hơi hơi nhú mi, ánh mắt vô tự không tự chủ mà ánh lên một tia lo lắng lơ đãng.

Cô gái kia...

“Naraku, một yêu quái rác rưởi như ngươi, đừng mơ tưởng chạm vào một sợi tóc Sesshoumaru ta!”

Tao nhả vung Nanh Quỷ, Sesshoumaru không ngừng chém nát mấy đồng thịt tiến về phía hắn, một mùi hương tanh hôi nồng đậm tỏa ra khắp nơi làm người ta buồn nôn.

Nhìn xúc tu bị chém thành mảnh nhỏ, Naraku từ một nơi bí mật gần đó âm lãnh cười. Sesshoumaru, người chờ trở thành một phần thân thể ta đi...

Ngay lúc hai yêu quái đang kịch liệt đối chiến, đột nhiên kết giới sinh ra một dao động mãnh liệt.

Là ai? Ngoài thành có người phá hủy kết giới của ta.

Bị phá vỡ, thần sắc Naraku có chút hoảng hốt. Hôm nay có quá nhiều người đến quấy rầy, xem ra nên giải quyết nhanh một chút!

“Có khách sao, Naraku? Người kia thật đáng thương... Vất vả đi đến tận đây...” Sát khí mạnh mẽ lạnh thấu xương như khắc vào xương tủy phát ra quanh thân Sesshoumaru, dung nhan lạnh như băng ẩn chứa vô vàn trào phúng, “Lại không thể thấy người còn sống!”

Ánh sáng xanh xẹt qua, kiếm sắc bén nhằm đến trước mặt đối phương. Nháy mắt trên mặt đất xuất hiện một vết lõm kéo dài, xúc tu của Naraku sớm bị chém thành vô số khúc.

Huyết nhục bay tứ tung, khuôn mặt tươi cười đủ để mỉa mai hoặc tâm người ta.

“Hừ hừ hừ, Sesshoumaru! Người sẽ nhanh chóng bị thịt ta cắn nuốt, sức mạnh của yêu quái hoàn mỹ không sót mẻ sẽ trở thành của Naraku ta...”

“Sesshoumaru...”

Mắt thấy mấy khối thịt đông loạt xông lên mà tuyết y nam yêu cũng không làm gì kháng cự, Tiêu Lăng Nguyệt bất chấp gió đang đáng về phía sau, cố chấp quay lưng phóng về phía hắn. lát sau, tất cả mọi người khiếp sợ nhìn Sesshoumaru bị bao vây giữa khối thịt.

Cô gái này... điên rồi! (Thần: “Chắc, người ta là điên vì tình, tha cho người ta đi!”:3)

Nhịn xuống cảm giác lưng bị xé rách đau đớn, Tiêu Lăng Nguyệt cắn răng khởi động kết giới màu trắng ngà, đem hai người bảo vệ trong đó.

“Người ở đây làm gì?” Ánh mắt thanh lãnh mang theo vài phần tức giận, thanh âm cũng rét lạnh dị thường. Cô gái này, không biết như vậy là rất nguy hiểm sao?

“Ừm?” Bị bao vây trong vách tường thịt nhỏ hẹp, Tiêu Lăng Nguyệt không thể không dấn sát vào tuyết y nam yêu có dung nhan tuấn mỹ trước mắt, một cổ hơi thở như hàn mai liền xông vào mũi. Đối với nam tử chưa từng có tiếp xúc thân mật với nàng mà nói, tình cảnh như vậy làm nàng có chút vô thức, lại không thể không trấn định lại trông mắt màu vàng của hắn.

“Không, không làm gì hết! Ta... cũng không thể trơ mắt nhìn ân nhân cứu mạng bị thương!”

“Hừ!” Sesshoumaru không khỏi vì lí do buồn cười này của nàng mà hừ lạnh ra tiếng, “Sesshoumaru ta cũng không yếu đến nỗi cần nhân loại ra tay cứu giúp!”

“Ừm, ta biết. Chỉ là, vẫn không nhịn được mà lo lắng...” Tiêu Lăng Nguyệt hơi trầm xuống, đáy lòng âm thầm có chút ảo não. Biết rất rõ Sesshoumaru sẽ không sao nhưng mà khi nàng kịp hồi phục tinh thần, thân thể cũng đã sớm hành động, nàng có thể làm sao bây giờ?

Con ngươi màu vàng của Sesshoumaru kinh ngạc mà trợn to, nháy mắt lại khôi phục vẻ lạnh lùng, trên

mặt nhìn không ra chút biến hoá.

Phải không? Bởi vì lo lắng...

Một cơn gió nhẹ đủ để làm gợn sóng hồ nước luôn thanh tĩnh, hàn bắn vạn năm cũng có ngày bị ánh mặt trời làm tan chảy. Chỉ là, hẳn là Sesshoumaru, tình cảm con người đối với hắn mà nói quá mức phức tạp, làm yêu quái như hắn cũng không biết đó là gì. Cho nên, hồ nước trong tâm hắn lại nổi lên một gợn sóng, hắn mờ mịt không hiểu, tuy rằng trên mặt vẫn lạnh lùng như lúc ban đầu.

Cảm giác này... Đến cùng là cái gì?

“A~ Chẳng lẽ, chẳng lẽ Sesshoumaru sama cùng cô gái kia bị...” Tiểu yêu nấp sau tảng đá không tin nổi vào mắt mình. Sao, tại sao có thể như vậy?!

Thu hồi ánh mắt kinh ngạc, Naraku lại cười tà mị. Cũng tốt, như vậy hắn cũng đem yêu lực cùng linh lực thuần khiết hấp thụ vào trong cơ thể đi!

Mấy khối thịt dài nhỏ đâm vào, một cỗ linh lực thuần khiết liền ứa vào trong cơ thể. Hừ, cô gái này quả nhiên không có khó đối phó như Kikyô, một khối thân thể mà hắn còn không kiểm soát được sao?

Chỉ là khi hắn đang chuẩn bị hấp thụ năng lượng này, thân thể như không khống chế được mà đột nhiên dừng lại. Chuỗi linh quang Phật châu hắn luôn mang ở tay trái đột nhiên bộc phát ra luồng sức mạnh vô hình, gắt gao áp chặt thân thể hắn, khiến hắn không thể động đậy.

Nét cười quỷ dị trên mặt Naraku liền cứng lại. Đáng chết, thời khắc trọng yếu như vậy...

“Naraku — —” Trên bầu trời truyền đến một tiếng hét to, Naraku có chút cứng ngắc chuyển ánh mắt đi, quả nhiên thấy được bán yêu vừa mới xâm nhập vào trong kết giới.

“Naraku, đây là bộ dạng chân chính của ngươi sao?” Inuyasha một thân hồng y nhanh chóng nhắm về phía Naraku, Thiết Toái Nha trong bóng đêm xẹt qua một ánh sáng vàng rực chói mắt: “Tiếp chiêu! Phong thương...”

“Ngươi làm được sao?” Thân thể không thể nhúc nhích mạnh mẽ phóng ra kết giới, đáng tiếc vẫn không ngăn hết đòn tấn công của Thiết Toái Nha.

“Naraku, lần này ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi chạy trốn!” Bán yêu hồng y tóc bạc phần nộ nói.

“Hừ, chỉ bằng ngươi? Ngay cả một sợi tóc của ta còn không chạm đến được... Ngươi nên ngoan ngoãn cùng Sesshoumaru trở thành một phần của ta đi!” Khinh bỉ nhìn bán yêu chỉ biết mạnh miệng, Naraku khinh thường nói, tuy rằng thân thể vẫn không thể tự do kiểm soát như trước.

“Cái gì, Sesshoumaru? Đáng giận... Ta nhất định phải giết ngươi!” Hiện tại hắn không nghĩ thấy mùi của Sesshoumaru gần đây, nhưng Sesshoumaru sao có thể yếu như vậy? Hắn không tin! (Thần: “Anh thật có lòng tin vào anh trai mình! Vậy mà cứ gặp là choảng nhau là seo? “

Nữ yêu ngồi trên lông vũ trắng phía trên lén lút quan sát chiến trường, đáy lòng có một tia lo lắng.

Inuyasha, ngươi tốt nhất nên giải quyết hắn nhanh một chút, bằng không...

22. Chương 20: Lửa Giận Vì Ai?

Linh lực đang không ngừng cạn kiệt...

Sắc mặt Tiêu Lăng Nguyệt dần dần bắt đầu chuyển sang trắng bệch, chỉ có thể vô lực tựa đầu trên vai tuyết y nam yêu, cắn chặt môi dưới, cổ họng không rên rỉ ra tiếng.

Miệng vết thương trên lưng giống như rách thêm một chút.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng.... Máu trong cơ thể đang chậm rãi chảy ra.

Cảm nhận được trên người có thêm khối lượng, Sesshoumaru hơi hơi nghiêng đầu, nhìn thấy hai tròng mắt nàng khép chặt

Rất khó chịu sao?

Lông mày nhăn chặt kia mang theo vài phần yếu ớt, khoé môi thường xuyên nâng lên cũng không cong lên nữa.

Quả nhiên, không thể để bị ép chặt như vậy!

Nhẹ nhàng ôm lấy thân hình gầy gò của nàng, Sesshoumaru dựng thẳng Nanh Quỷ. Một cỗ yêu khí cường đại phát ra, kiếm khí màu lam nhảy mắt xé rách vách thịt đang vây trụ lấy họ.

Naraku, ngươi cũng biết... Chọc giận đại giới (giới hạn cuối cùng) của Sesshoumaru ta?

Một mảnh màu xanh đi qua, hai thân ảnh ôm nhau liền xuất hiện trước tầm mắt của mọi người.

“Sesshoumaru?” Bị âm thanh to lớn dời đi lực chú ý, Inuyasha kinh ngạc hô lớn. Còn có, cô gái bị hắn ôm

vào trong ngực, không phải là... Tiêu Lăng Nguyệt sao?

“Sesshoumaru sama...” Mắt cá vàng của tiểu yêu quái rưng rưng nước mắt vui sướng. Quả nhiên Sesshoumaru sama là mạnh nhất! Ô~ còn có cô gái đáng giận kia, sao có thể dễ dàng chết đi như vậy?

Hừ, Kagewaki đáng chết, dám vì cô gái kia mà không chế cơ thể của ta...

Không để ý đến thần sắc khác nhau của mấy người, Sesshoumaru trái lại cúi đầu, dùng cặp mắt vàng cẩn thận nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt trong lòng.

Tốt lắm, chỉ là ngoài da mà thôi, miệng vết thương trên lưng cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà phải nhanh chóng cầm máu mới được.

“Jaken, coi trọng nàng!” Dem cô gái đang ôm trong lòng đến nơi an toàn buông ra, Sesshoumaru lạnh giọng hạ lệnh với tiểu yêu còn đang sưng sồ.

“A? Là, là, là.... Sesshoumaru sama, thuộc hạ nhất định sẽ xem trọng nàng!” Nhìn ánh mắt cảnh cáo nghiêm trọng của chủ nhân nhà mình, mồ hôi lạnh của tiểu yêu quái ứa ra. Ô~ ánh mắt thật đáng sợ mà!

Choáng váng hoa mắt, Tiêu Lăng Nguyệt miễn cưỡng mở hai tròng mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt lạnh lùng với một đôi mắt đầy sát khí. Giờ phút này tuyết y nam yêu như băng thiên tuyết địa (băng trên trời tuyết dưới đất) toả ra hành khí lạnh thấu xương, độc ngạo thiên hạ.

Sesshoumaru, người rất tức giận sao? Vì sao người rất giỏi che dấu cảm xúc nhưng lần này lại phần nộ như vậy?

Dung mạo lãnh tuấn, vẻ mặt cao ngạo, giày màu đen tùy ý tao nhã giẫm nát thịt vụn dưới chân, sát ý không một tiếng động mà tràn ra.

“Hừ, Naraku, thật châm chọc! Người lấy thịt vây ta.... lại thành bảo vệ ta khỏi Phong thương của Inuyasha.”

Phải không? Môi mỏng hồng hồng hơi cong lên như trào phúng. Nếu thân thể này có thể hành động tự do như lời nói, làm sao có thể để Inuyasha đắc thủ?

Đôi mắt tanh hồng đột nhiên trợn lên, một cỗ yêu lực mạnh mẽ phát ra, phật châu trong tay trái không chịu nổi sức mạnh mạnh mẽ mà vỡ ra, hạt châu văng tán loạn về tứ phía.

Tuyết y nam yêu luôn luôn chú ý tới hắc âm thầm nhướn mi. Sức mạnh biến mất kia không phải là yêu khí...

“Tránh ra, chỉ có ta mới có thể giết Naraku!” Bán yêu sớm bị hắn có hành vi tầm thường mà choáng váng (ý là nhìn thấy anh ôm chị Nguyệt nên choáng ~> đơ ra ý ;)), nghe thấy lời nói của hắn bất mãn vọt lên.

“Hắn — — là con mồi của ta!” Không để ý đến bán yêu đang hô to gọi nhỏ, ánh mắt Sesshoumaru lạnh lẽo nhìn chằm chằm yêu quái xấu xí trước mắt.

Naraku, dám lừa ta, ngươi — — muốn nhận cái chết!

“Đừng đùa, ngươi luôn hết lần này đến lần khác như vậy!” Sesshoumaru này, dựa vào cái gì mà lần nào cũng như vậy? Bán yêu phần nộ cầm đại đao vọt về phía Naraku. Lần này ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại của Inuyasha ta!

Đôi mắt màu máu hơi hơi nheo lại, vô số mảnh thịt tấn công về phía bọn họ. Hai anh em này thật đã đem Naraku ta làm hồi sự đi...

“Ta đã nói rồi, người này là con mồi của ta!” Inuyasha, ta tức giận mà ngươi cũng dám ngăn cản sao?

Giơ cao Nanh Quỷ trong tay lên, lửa giận hoá thành yêu khí tận trời, theo kiếm khí lạnh thấu xương mà đánh về phía cội nguồn tội ác.

Lửa giận kinh thiên động địa này ai có thể ngăn?

Tự biết đánh không lại, Naraku đem chướng khí trong cơ thể thoát ra, bảo vệ quanh thân thể bị tàn phá. Bắt đầu khởi động mây đen dần dần bay lên giữa không trung.

Thiếu một chút, thiếu một chút thì sức mạnh của yêu quái thuần khiết Sesshoumaru đã là của ta, đáng tiếc...

“Sesshoumaru sama... Hôm nay thứ ta đi trước.”

Hừ, Naraku, nhanh như vậy đã chuẩn bị chạy sao? Đây chỉ vừa mới bắt đầu!

Yêu khí màu đỏ mạnh mẽ xuất hiện chung quanh hắn, Sesshoumaru bắt đầu biến thành yêu quái, “Ngu xuẩn! Cho rằng có thể thoát khỏi tay ta sao?”

“Ha ha ha, Sesshoumaru sama, thay vì biến thân truy đuổi ta, không bằng tìm cô bé bên cạnh ngươi nhanh nhanh một chút đi! Còn cả cô gái ở bên kia sắp không chịu được nữa rồi...”

Bị hắn nhắc nhở, Sesshoumaru không thể không thu yêu khí lại, cùng em trai bán yêu của mình lạnh lùng chăm chú nhìn đám mây đen kia bay mất.

Naraku, bắt Rin đi ngay từ đầu là để tạo cơ hội chạy trốn sao? Hừ, một tên dơ bẩn...

Sesshoumaru, người cũng bắt đầu để ý đến con người sao? Người có lửa giận như vậy là vì cô gái kia bị thương sao? (Thần: “Aiz~ Anh ấy thương chị kìa~ Còn muốn thay chị báo thù rửa hận nữa!”:3)

Hừ, con người cùng yêu quái bên nhau không thể có kết quả tốt!

Giống như — — Inuyasha và... Kikyou...

23. Chương 21: Tâm Mê Mang

Sáng sớm, ánh mặt trời sáng lạn không hề keo kiệt mà toả ra ánh sáng lấp lánh, phủ lên mặt đất thêm một tầng hoa tươi đẹp.

Núi đá dưới đáy vực có khe suối theo thượng du mà đổ qua, mang theo cánh hoa cùng hơi thở núi rừng cổ cây.

Tuỳ ý ngồi trên một tảng đá, đổi một bộ kimono màu lam, khoe miệng Tiêu Lăng Nguyệt nhàn nhạt ý cười, nhìn đáy khe núi trong suốt trước mắt.

Thỉnh thoảng có một con cá nhảy lên khỏi mặt nước tạo ra bọt nước kịch liệt, sau đó lại một lần nữa phẳng lặng trở lại.

Hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía tuyết y nam yêu ngựa đầu nhìn trời đứng bên dòng suối cách đó không xa, ý cười trên mặt Tiêu Lăng Nguyệt càng thêm rõ ràng, đôi mắt thâm thúy mang theo tia dịu dàng nhàn nhạt. (Thần: “Bạn nữ 9 sao không ra đập bóp phát vào vai Sess sama rồi nói: ‘Hey you, tôi thích anh! Chúng ta yêu nhau đi!’ cho nhanh nhỉ?” Sess *nhắm lấy chuỗi Nanh Quỷ* Thần: *đập đầu xin tha, vừa đập vừa chạy*)

A, thật sự là một ngày lành yên tĩnh...

Thân ảnh cao lớn tuỳ ý đứng, một thân hoa y theo gió bay lên, lộ rõ vẻ kiên nghị ngất trời. Cầm thon nhỏ kia tạo thành một đường cong hoàn mỹ, dung nhan mang khí chất cực hạn cao quý như thần tiên. Rõ ràng là hành tẩu trong thế gian loạn lạc lại giống như chạy cho vân gian, ngẩng đầu nhìn trời, khí chất hơn người. (Thần: “Đoạn này mình không hiểu lắm nên chém lung tung nhe, mọi người thông cảm!”)

Vương giả, bề ngỗ thiên hạ!

Thấy tầm mắt của nàng, Sesshoumaru hơi hơi quay người, mắt vàng đậm mạc đối diện với ánh mắt có ý

cười dịu dàng của đối phương mà cũng nhu hoà theo.

“Sesshoumaru sama, Lăng Nguyệt neechan, chúng ta đã về — —” Tay cầm đầy đồ ăn, cô bé khoan khoái chạy về phía bọn họ, phá tan ánh mắt đối nhau chăm chú không tiếng động. (Thần: “Bé loli Rin này thật là biết phá phong cảnh~” >”<)

“A, Sesshoumaru sama, mau giúp, giúp tiểu nhân với...” Mồ hôi ướt đầm lòi kéo tuần mã màu đen không chịu ngoan ngoãn đi tới, tiểu yêu cao giọng cầu cứu.

Hô~ Hô~ Thật là! Lần trước bắt bốn đại gia đi tìm quần áo, lần này lại bắt ta đi tìm ngựa, lần sau không biết lại muốn cái gì đây? Thực không hiểu tại sao Sesshoumaru sama lại muốn đem theo người phụ nữ phiền toái này nữa!

“Ha ha...” Nhìn thấy một yêu một mã giằng co nhau, Tiêu Lăng Nguyệt không khỏi bật cười ra tiếng, “Tiểu Bạch — —”

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, con ngựa kia cao hứng hí một tiếng, hất tiểu yêu đang nắm dây cương đi chạy về phía nàng.

Nhìn bóng lưng ngạo mạn của con ngựa kia, tiểu yêu bị vứt trên mặt đất không khỏi chán nản. Không phải chỉ là một con ngựa sao, dám không để lại mặt mũi cho bốn đại gia! Hừ, cẩn thận có ngày ta sẽ đem người làm thịt ngựa mà ăn!

Nhưng mà... Thấy chủ nhân nhà mình tùy ý liếc mắt một cái, nó không khỏi rung mình. Híc~ hiện tại địa vị của nó ngay cả một con ngựa cũng không bằng? (Thần: “Anh sủng chị ghê cơ! Đồ của chị cũng bảo vệ luôn! Tội cho bạn Jaken~”:3)

“Không cần, Sesshoumaru sama, thuộc hạ vẫn là tôi tớ trung thành nhất của ngài! Sesshoumaru sama~~~” Tiểu yêu không cam lòng chạy tới trước mặt tuyết y nam yêu, vươn bàn tay nhỏ ba ngón kéo lấy góc áo chủ nhân nhà mình, mắt rưng rưng, uỷ khuất la lên.

Không hiểu tiểu yêu đang nói linh tinh cái gì (Thần: “Haiz~ Xem ra là Jaken có tật giật mình! Anh chỉ là tiện mặt nên liếc một cái thôi mà!” =_=”), tuyết y nam yêu trầm mặc không nói gì có chút mất kiên nhẫn nhíu mày, tròn mắt màu vàng quét qua, liếc nó một cái: “Ầm ỉ chết đi được, Jaken!”

Trong thanh âm thanh lãnh lộ ra một cỗ sát khí, làm tiểu yêu hiểu ra mình đang làm cái chuyện ngu ngốc gì, lập tức mồ hôi lạnh túa ra, lui sang một bên: “Là, Sesshoumaru sama, tiểu nhân sai rồi!”

“Ha ha...” Một tiếng cười thanh thanh phát ra dưới bóng cây, khiến cho gió thổi đến một hương vị vui sướng. A, thật sự là một cặp chủ tớ thú vị!

“Này, người cười cái gì?” Bị tiếng cười của nàng thu hút sự chú ý, tiểu yêu vọt tới trước mặt Tiêu Lăng

Nguyệt, giờ giờ nắm tay kêu la: “Đều là do con người hèn mọn người làm hại! Nếu không phải do người, chúng ta sẽ không phải ở đây! Hừ, người vẫn là nên rời đi nhanh nhanh một chút, đừng liên lụy đến chúng ta!”

“A? Ha ha...” Đưa tay áo lên che miệng mà cười khê, ý cười trong mắt Tiêu Lăng Nguyệt vốn ảm áp cũng hoá thành hư vô, “Được, ta sẽ nhanh chóng rời đi...” Tuy rằng tiểu yêu ăn nói khó nghe nhưng đây chính là sự thật, không phải sao?

“Jaken sama, vì sao ngài muốn đuổi Lăng Nguyệt neechan đi? Sesshoumaru sama không phải là còn chưa nói gì sao?” Buông bó củi trong tay xuống, Rin khó hiểu nhìn tiểu yêu bắt đầu đổ mồ hôi như mưa rào. “Hơn nữa, Lăng Nguyệt neechan không phải là do Sesshoumaru sama tự mình ôm về sao?”

“...” Hô~ Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Là nó sai rồi, nó không nên ăn nói lung tung! Cho nên Sesshoumaru sama, xin đừng phóng sát ý về phía nó! Tiểu nhân, tiểu nhân động cũng không động được!

“Ào ào...” Dòng nước chảy kêu trong không gian yên tĩnh. Trấn an con ngựa một lúc, Tiêu Lăng Nguyệt lại yếu ớt mở miệng cười.

“Rin, chị đến giúp em!” Loại ăn không cần trả tiền hàng ngày này, nàng rất không quen!

“Không sao! Lăng Nguyệt neechan, vết thương của chị chưa khỏi hẳn, để Rin làm là được rồi!”

“Jaken sama, mau tới nhóm lửa.”

“Thật là... Vì sao bốn đại gia lại phải làm cái việc này...” Tiểu yêu tránh thoát một kiếp bất mã nói thầm, nhưng vẫn gờ gậy đầu người lên. Một ngọn lửa đỏ từ miệng của đầu ông già phun ra, nháy mắt đám củi khô héo liền dấy thành một ngọn lửa lớn hùng hực.

“Oa, Jaken sama vẫn lợi hại như vậy nha!” Tiểu cô nương ngạc nhiên, còn không quên vỗ tay vài cái.

“Hừ hừ, đó là vì bốn đại gia ta là một yêu quái rất lợi hại.” Được khen, tiểu yêu kiêu ngạo vênh mặt đắc ý.

Ừm... Xem một người một yêu phối hợp ăn ý, Tiêu Lăng Nguyệt cũng không tiếp tục kiên trì. A, có hai kẻ dở hơi ở cùng như vậy, Sesshoumaru ngày ngày chắc chắn sẽ không tịch mịch đi.

Lại quay đầu nhìn tuyết y nam yêu, Tiêu Lăng Nguyệt cười có chút mê mang.

Biết rõ là không nên có nhiều ràng buộc, rõ ràng đã nói là chỉ làm một người qua đường. Nhưng mà, trên đời này thứ khó kiểm soát nhất chính là lòng người!

Sesshoumaru... Người, đến cuối cùng là có ma lực như thế nào mà có thể khiến nàng quên đi ước nguyện ban đầu? Vì sao tâm luôn bình tĩnh gặp được người lại thay đổi?

Nàng... Đến cùng nên làm thế nào mới phải?

Ha ha, Lăng Nguyệt, kì thực người cũng không biết vấn đề này cũng quấy nhiễu yêu quái thuần huyết vĩ đại của chúng ta — — Sesshoumaru sama như người vậy!

Lòng người vì yêu mà nhảy lên, ai cũng không thể ngăn cản nó được.

Ha ha, không cần quay đầu lại như vậy! Nếu ngay cả tình yêu cũng không khống chế được, vậy đó không phải là tình yêu...

24. Chương 22: Ở Lại Đi

Dòng suối chảy róc rách, gió thổi hiu hiu.

Quỳ gối ngồi trên tảng đá bên suối, tầm mắt Sesshoumaru lơ đãng nhìn cô gái đang chậm rãi ăn sơn ma (ai biết cái này là gì không) nướng.

Nàng thay một thân kimono màu xanh nhạt, không còn thanh cao cô tịch khi mặc y phục pháp sư, ngược lại có thêm vài phần nữ tính, dịu dàng. Mái tóc dài tùy ý xoã ở sau lưng, đôi môi cong lên dịu dàng nhu hoà như vàng trắng khuyết. Nhưng hẳn biết rõ, ầm áp chân thật ở đáy mắt nàng đã lặng lẽ biến mất, bây giờ nàng chỉ đang cong khoẻ môi lên theo thói quen mà thôi.

Rõ ràng đáy lòng không muốn cười, vì sao lại cứ cố cười?

Con người, thật sự là một sinh vật mâu thuẫn!

Một người ăn, một yêu nhìn. Tiêu Lăng Nguyệt cười nhạt quay đầu, bắt gặp một ánh mắt thanh lãnh. Nàng hơi sững sốt, lập tức lại cười nhạt, cầm sơn ma đã ăn một nửa trong tay đưa cho tuyết y nam yêu: “Muốn... ăn sao?”

Khuôn mặt vẫn lạnh như trước, Sesshoumaru yên lặng liếc mắt nhìn nàng một cái, rồi lại dời tầm mắt đi. Gió thổi qua, tóc bạc trước trán phất phơ, che đi tròng mắt màu vàng trong bóng tối.

Vì sao lại đi nhìn ngắm một con người?

Sesshoumaru hơi hơi nhú mi, đôi mắt lộ ra vài phần mê hoặc.

Rõ ràng chỉ là một nhân loại mà thôi...

Gần trưa, ánh mặt trời bắt đầu trở nên cực nóng.

Ngồi trước dòng suối, hai bóng hình một lớn một nhỏ hiện lên trên mặt nước, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng lay động. Nước suối trong suốt mát mẻ nhìn thấy cả đáy, mấy con cá nhỏ nghịch ngợm lượn qua.

Rất yên tĩnh a...

Tiêu Lăng Nguyệt nghiêng đầu nhìn về phía khác. Tiểu yêu màu xanh huyền ảo kia dường như đang mệt mỏi, nằm trên lưng yêu thú hai đầu mà ngủ.

Dưới gốc cây cách đó không xa, tuyết y nam yêu nằm dưới bóng cây nhắm mắt dưỡng thần. Vài sợi tóc bạc theo gió bay lên, bất chợt đảo qua khuôn mặt tuần mỹ của hắn.

Phanh, phanh... Tâm mạnh mẽ đập vài cái, nàng vội vàng thu hồi tầm mắt.

“Sắc tức là không, không tức là sắc. Sắc tức là không, không tức là sắc...”

Nghe thấy cô gái bên cạnh nói lảm nhảm, cô bé quay đầu kì quái nhìn nàng.

“Lăng Nguyệt neechan đang nói gì vậy?”

“Không, không có gì!” Cảm nhận được ánh mắt thanh lãnh phía xa, Tiêu Lăng Nguyệt không dám quay đầu, sợ không tự chủ được mà đỏ mặt. Bình tĩnh lại, thần sắc của nàng trấn định như trước.

Dòng suối mát mẻ chảy cuốn đi khô nóng, mặt nước lóng lánh.

“Lăng Nguyệt neechan sắp rời đi sao?” Chớp đôi mắt buồn ngủ, cô bé lại mở miệng hỏi.

“Ừ...” Vuốt vuốt mái tóc mềm mại của nàng, Tiêu Lăng Nguyệt cười nhạt đáp.

“Vì sao?” Cố gắng trừng lớn hai mắt, cô bé không hiểu hỏi lại: “Đi theo Sesshoumaru sama không tốt sao? Rìn thích Sesshoumaru sama, cũng thích Lăng Nguyệt neechan. Mọi người không thể không rời xa nhau sao?”

“Này...” Tiêu Lăng Nguyệt nhất thời không biết trả lời như thế nào, “Chị... phải đi tìm một người, nên nói là một yêu quái.”

“Lăng Nguyệt neechan muốn đi tìm ai?”

“Naraku, chị, muốn đi tìm Naraku.”

Vẫn không hiểu, cô bé quay đầu, vẻ mặt nghi hoặc: “Chị muốn đi tìm Naraku? Sesshoumaru sama cũng đã tìm Naraku, vì sao mọi người đều muốn đi tìm hắn?”

“Ha ha, bởi vì, chị cần phải lấy Ngọc Tứ Hồn nha.....” Kẻ có thể thu thập Ngọc Tứ Hồn hoàn chỉnh, chỉ có... Naraku!

“Em không hiểu!” Vô tội trừng mắt, cô bé vẫn hoang mang như trước, “Nhưng mà dù sao Sesshoumaru sama với Lăng Nguyệt neechan đều muốn tìm Naraku, như vậy ở cùng nhau cũng được mà, vì sao phải tách nhau ra? Sesshoumaru sama, ngài cũng không hi vọng chị ấy rời đi, có phải không?” Quay đầu, cô bé lớn tiếng hỏi tuyệt y nam yêu.

Vậy sao? Theo tầm mắt của nàng, Tiêu Lăng Nguyệt cũng nhìn tuyệt y nam yêu.

Thân hình cao ngạo, dung mạo tuấn mỹ, giống như một vị thần đứng trên trời cao nhìn xuống thế nhân, mắt vàng vô tự chỉ có vẻ lạnh lùng.

Hơi rũ mắt xuống, hi vọng nho nhỏ trong đáy lòng nàng biến thành thất vọng, nụ cười thanh nhã vẫn đọng trên môi nàng.

Vấn đề nhảm chán như vậy, hắn đương nhiên là khinh thường mở miệng trả lời. Người... đang chờ mong cái gì chứ?

Gió ẩm áp thổi tới, cô bé vốn đã buồn ngủ rồi cuộc không chịu nổi mà nằm xuống, chậm rãi nhắm mắt lại. Buồn cười ôm nàng lên trên bờ, nhẹ nhàng đặt xuống trên cỏ, cô bé hơi giật giật, sau đó lại yên lặng ngủ.

“Vì sao muốn tìm Ngọc Tứ Hồn?” Tiếng nói thanh lãnh nhàn nhạt bay tới.

“Hả?” Kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía tuyệt y nam yêu tựa hồ không có động tĩnh gì, con mắt tối đen mang vẻ kinh ngạc không chút che giấu.

Không quen bị người khác nhìn chăm chú, Sesshoumaru nhăn mặt, môi mỏng lại mở ra: “Vì sao muốn tìm Ngọc Tứ Hồn?”

Cô gái áo lam xác định bản thân không nghe nhầm, khuôn mặt thanh nhã ẩn chứa ý cười thật sâu. Thật ra, người cũng không thờ ơ, phải không, Sesshoumaru?

“Vì, muốn về nhà...” Tiếng nói nhu hoà như gió xuân nhẹ nhàng nói, nhìn vẻ nghi vấn trong mắt hắn, Tiêu Lăng Nguyệt lại mở miệng, “Nhà của ta ở một nơi rất rất rất xa, xa đến nỗi có lẽ cả đời cũng không thể về được. Cho nên, Ngọc Tứ Hồn là hi vọng duy nhất cho ta trở về...”

Yên lặng một lúc, tiếng nói thanh lãnh lại đột nhiên vang lên.

“Người không phải là người của thế giới này!”

“ ... ”

Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của đối phương, Sesshoumaru quay đầu nhìn bầu trời xanh xa xăm.

Thật vậy sao? Cho nên đôi mắt quá mức thâm thúy kia luôn toát ra vẻ tịch mịch cùng xa cách, tựa hồ không ở trần thế.

“Ha ha, Sesshoumaru là yêu quái thứ hai đoán được thân thế của ta...” (Thần: “Còn anh yêu quái đoán được đầu tiên sẽ làm anh Sess ghen ở mấy chương sau!”) Là bởi vì hắn có một tâm tình thuần hiểu ý, cái gọi là bí mật trước mặt hắn chỉ là trống rỗng.

Không nên giải thích nhiều, đã sáng tỏ.

Cô gái thở dài một tiếng làm nam yêu khẽ nhếch hàm dưới lại chậm rãi rũ xuống, mắt vàng thuần triệt nhìn mặt nước.

“Naraku, ta sẽ tự tay diệt trừ hắn!” Vậy nên đi theo hắn nhất định có thể tìm được Ngọc Tứ Hồn.

Muốn nàng ở lại sao?

Hiểu ra ý tứ trong lời nói của hắn, Tiêu Lăng Nguyệt cúi đầu trầm tư.

Có lẽ, trước khi trở về để lại một đoạn kí ức tốt đẹp cũng không phải là một lựa chọn sai lầm. Dù sai, nửa đời của nàng ở đây cũng không thể là một mảng trí nhớ trắng xám đi?

Khoé môi anh đào nâng lên, nụ cười tươi tắn sáng lạn xuất hiện trên mặt nàng, tiếng nói thanh duyệt cũng mang theo vài phần vui sướng.

“Vây, Sesshoumaru, sau này mong chỉ dạy nhiều hơn...”

25. Chương 23: Hồ Tộc Đông Hoàng

Đêm nay lại là đêm trăng tròn. Ánh trăng mềm như nước dịu dàng chiếu xuống, trời đất một mảnh mông lung.

Ở giữa sơn lĩnh, sương mù lượn lờ dâng lên trong ôn tuyền, tạo thành một màn sương trắng trên mặt nước.

Trong sương mù trắng xóa có tiếng nước chảy ào ào truyền đến, mơ hồ có thể thấy một cô gái tóc dài đang nhẹ nhàng ngâm mình trong nước.

Giờ phút này, khuôn mặt thanh tú mang theo chút mỉm cười thoải mái bình yên, cực kì hưởng thụ dựa lưng vào tảng đá trong ao. Ánh trăng soi rõ cái cổ tinh xảo cùng đầu vai mượt mà trơn bóng. Trong dòng nước dập dờn, cảnh xuân như ẩn như hiện, làm người ta mơ màng vô hạn.

“Ha ha...” Tiếng cười trầm thấp mang theo mị hoặc vô hạn vang lên trong bóng đêm, bay theo gió núi.

“Ai?” Xoay người nắm lấy trường kiếm sáng loáng phía sau tảng đá, Tiêu Lăng Nguyệt cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Tự nhiên sẽ không quên đem thân thể của mình che đi, đề phòng cảnh xuân lộ ra ngoài.

Tiếng cười đột ngột khiến núi rừng xôn xao, mấy con chim hoảng sợ bay đi. Tuyết y nam yêu đang nằm nghỉ cách đó không xa mở hai mắt vàng, đứng dậy lao về phía ôn tuyền lượn lờ khói.

“Jaken sama, Sesshoumaru sama muốn đi đâu vậy?”

Ngừng tay cắn ngô, Rin kì quái hỏi tiểu yêu màu xanh đang ngồi ăn ngon lành bên cạnh.

Nhìn về phía chủ nhân nhà mình đi, tiểu yêu cắn thận suy nghĩ, nhất thời hiểu, há miệng nhỏ khinh thường giáo huấn cô bé bên cạnh.

“Rin trẻ con thì biết gì! Sesshoumaru sama cũng là giống đực nha, có chút nhu cầu cũng là tất nhiên. Nhớ ngày đó cũng có rất nhiều nữ yêu thích ta đi, chắc chắn chắc...”

Nhớ lại ngày mình còn oai phong đắc ý làm thủ lĩnh, Jaken không khỏi vụn phần cảm khái. Tuy rằng cuộc sống đã qua làm người ta rất hoài niệm nhưng có thể đi chung với đại yêu quái Sesshoumaru sama con

đường bá đạo, đây mới thực sự là vinh quang của nó!

Nhưng mà... Sesshoumaru sama từ khi nào lại có hứng thú với phụ nữ loài người rồi?

Gãi gãi đầu khó hiểu, tiểu yêu lại cắn ngó nướng trong tay. Ừm~ đồ ăn của con người cũng không phải quá mức khó ăn!

Qua làn sương mù, Tiêu Lăng Nguyệt nhìn đôi mi thanh tú, tiếng cười kia có chút quen thuộc, dường như trước đây đã từng nghe qua...

“Sao? Tiểu Nguyệt nhi ngay cả ta cũng quên rồi?”

Cùng với hơi thở mạnh mẽ, một thân ảnh quý mị lẳng lẳng xuất hiện bên cạnh ao. Tóc dài màu tuyết đến mắt cá chân, hoàn mỹ đến mức có một không hai, không hề báo trước mà xuất hiện dưới ánh trăng.

Dung nhan tuyệt mỹ, một đôi mắt phượng dài nhỏ hơi hơi héch lên. Đôi mắt màu tím lười nhác nửa đóng nửa mở mang theo vẻ quý tộc. Thân hình hoàn mỹ mặc hồng bào rộng lưng thùng lư tinh lóa mắt, phía trên thêu kim long ngũ trảo bằng kim tuyến. (Thần: “Quần áo bạn nhỏ chém loạn nhé! Một không muốn phân tích cái đồng long hổ lấp lánh gì gì đó!” @@~)

“...” Vẻ mặt xúc động nhìn nam tử tuyết sắc đột nhiên xuất hiện, Tiêu Lăng Nguyệt quên cả ngôn ngữ.

Làm sao có thể, là hấn...

Cực kì vừa lòng với phản ứng của đối phương, tuyết sắc nam tử cười sáng lạn, ngay cả trăng tròn cũng trở nên xấu xí trước nụ cười khuynh thành ấy.

Tao nhả nhấc chân lên, lộ ra gót ngọc. Nhưng còn chưa hạ chân xuống, một thân ảnh tuyết sắc đã không tiếng động chắn trước mặt hấn.

Dung nhan tuấn mỹ, yêu văn độc đáo, tròn mắt màu vàng lạnh lùng vô tự, quanh thân tỏa ra một cỗ sát khí. Không giận, tự uy.

Cặp mắt long lẫy lóa mắt kia vừa chuyển liền mang theo phong tình vạn chủng, tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) chống lại cặp mắt vàng thuần triết lạnh như băng kia. Hai nam tử xuất sắc như nhau, cứ yên lặng quan sát đối phương như vậy.

Một, nghiêng nước nghiêng thành; một, phong hoa tuyết đại.

Dường như xấu hổ với bọn họ, Hằng Nga cũng lặng lẽ trốn sau đám mây, đem nháy mắt liền trở nên u ám.

Từ lúc Sesshoumaru xuất hiện, Tiêu Lăng Nguyệt phục hồi tinh thần. Thừa dịp hai người không để ý, nàng cấp tốc trốn ra phía sau tảng đá mặc kimono sạch sẽ mà lúc trước tiểu yêu đã đem về.

Bị quấy rầy lúc đang tắm, còn là đàn ông quấy rầy, nàng rất không thích. Nhưng hai người này nàng đều không thể trách cứ...

“Tây quốc, khuyến tộc?” Giọng nói ôn ôn nhuận nhuận vang lên.

“...” Không trả lời, Sesshoumaru nhướn mày, ánh mắt lạnh như băng càng thêm thâm trầm.

Không cảm thấy hơi thở của hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không phải con người!

Người này, sâu không lường được....

Áo sơ mi thuần trắng, bên ngoài khoác áo màu lam, đi một đôi guốc gỗ, Tiêu Lăng Nguyệt nhẹ nhàng bước đi. Tuy biết rõ kimono như vậy đi lại không tiện nhưng bộ quần áo pháp sư duy nhất còn thừa lại đã sớm thành một đồng vải rách, dùng để băng bó miệng vết thương.

“Đông Hoàng bệ hạ!” Tiêu Lăng Nguyệt cúi người, mang theo khí chất thanh cao cung kính hành lễ.

Không khí đang ngưng tụ nhờ tiếng nói thanh nhu của nàng mà nháy mắt bị xua tan, trăng cũng lập tức lộ đầu ra.

Một kim một tử, bốn mắt không hẹn mà cùng nhìn cô gái đang cúi đầu bộ dạng phục tùng.

Sở dĩ dễ dàng dừng tay, có lẽ là không muốn hai cỗ yêu khí mạnh mẽ sẽ gây thương tích cho cô gái trước mắt.

Hồ tộc Đông Hoàng? Đường quốc yêu hoàng cha từng nói trong truyền thuyết?

Sesshoumaru khẽ mím môi, mắt vàng rờn tránh qua suy nghĩ sâu xa. Khiếp sợ không giả nhưng càng làm hắn để ý chính là hai người này dường như có quen nhau.

Bình thường pháp sư và yêu hoàng cao cao tại thượng, không có khả năng một người một yêu xuất hiện cùng lúc...

Không để ý cô gái đang cười yếu ớt trước mắt cố ý nói cho tuyết y nam yêu biết thân phận của mình, khoé môi của hắn cười càng sâu.

“Tiểu Nguyệt nhi, người đối với ta xa cách như vậy sao?” Giọng nói ôn nhuận như thứ rượu ngon, đôi mắt màu tím thâm thúy bất ngát, thần bí mang theo dụ hoặc cực hạn, khiến người khác trầm luân.

Bị ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm, con người đen nhẹ nhàng loé loé, giây lát khôi phục vẻ thanh tĩnh. Tiêu Lăng Nguyệt nhăn đôi mi thanh tú, không vui nói: “Sư phụ, thỉnh không cần sử dụng mị đồng thuật với đồ nhi!”

Tiếng nói thanh duyệt như oán như giận, rõ ràng là bất mãn nhưng cũng giống như trẻ con làm nũng.

Nàng toàn tâm ý lại vào người này đi!

Trong đôi mắt đen láy kia không che giấu được ý cười chân thật, vui sướng nhàn nhạt kia cũng thấy rất rõ. Hắn lại thấy.... có chút chướng mắt.

Mắt vàng phát ra ánh sáng lạnh, che dấu vẻ tức giận vô cớ, Sesshoumaru xoay người, dáng vẻ không nhiễm bụi trần.

Hồ tộc Đông Hoàng sao?

Hừ, một ngày nào đó Sesshoumaru hẳn chắc chắn sẽ đứng trên đỉnh của thế giới!

* Lời tác giả: Muốn động lực, muốn kinh hỉ, muốn nhấn lại!!!!!!

26. Chương 24: Câu Chuyện Của Các Vì Sao

Sesshoumaru....

Nhìn tuyết y nam yêu lỗi lạc đi xa, cô gái xinh đẹp cũng không lên tiếng giữ lại.

Nàng biết hắn đang tức giận nhưng lại không tìm ra lí do tức giận của hắn. Tuy rằng nàng rất muốn đuổi theo bước chân hắn, nhưng sư phụ xa cách nàng hai mươi mấy năm đột nhiên đến, chắc hẳn là có chuyện quan trọng đi. Cho nên, nàng không thể không ở lại...

Vạt áo đỏ tươi như lửa, đôi chân trần thản nhiên thông thả đi đến bên cạnh cô gái. lát sau, tao nhã nâng cánh tay phải lên, dưới váy dài lộ ra một đốt ngón tay rõ ràng, bàn tay to nhẹ nhàng gạt tóc mai ướt bọt nước cho cô gái kia.

Nguyệt nhi, người cũng bắt đầu để ý người ở thế giới này sao? Ha ha, vẫn là một yêu quái đi...

Nhìn học trò cưng còn đang ngây người, dung nhan khuynh thành của Đông Hoàng bệ hạ luôn lạnh lùng cao ngạo lộ ra vẻ sủng nịch nhàn nhạt. Ôn nhu như vậy, có lẽ trăm ngàn năm qua chỉ có một mình nàng được hưởng đi.

“Sư phụ...” Cảm thấy chàng trai khuynh thành trước mắt thân mật tiếp xúc với mình, Tiêu Lăng Nguyệt thụ sủng nhược kinh (được sủng ái quá mà sợ hãi), duy trì khoảng cách.

Hồ tộc yêu hoàng, tồn tại cao cao tại thượng, làm nàng ngưỡng mộ cũng làm nàng kính sợ. Mỗi một lần hấn chú ý nàng một chút đều khiến nàng có chút vui sướng khó hiểu, lại không hề có quan hệ nam nữ.

“Nguyệt nhi, lúc không có ai thì cứ gọi thẳng tên ta đi...”

Làn điệu tao nhã cùng dung mạo tuyệt sắc khác người của hấn khiến người khác không thể cự tuyệt.

Quý tộc thiên hạ nhất định rất tịch mịch...

Tiêu Lăng Nguyệt thu hồi suy nghĩ, đón nhận ánh mắt còn đen hơn bầu trời đêm, cuối cùng thuận theo gọi cái tên chỉ có trong truyền thuyết.

“Đông Ly...”

Có một con cừu vĩ hồ (hồ ly chính đuôi) trong truyền thuyết, tự Đắc Kỷ bị tru là lúc (ai hiểu chỉ cho mình nhé), liền bị trục xuất đến đảo này. Không ai biết mỗi lần hấn kinh nguyệt thiên hạ xuất hiện đều chỉ là ảo ảnh mà thôi. Nếu nàng không vô tình xông vào bên trong cái trận pháp kia, sợ là suốt đời sẽ không thể nhìn thấy vị quý tộc đã sớm siêu thoát này, càng không thể thừa kế một thân kiếm pháp tinh diệu của hấn!

“Ha ha...” Tiếng cười trầm thấp mang theo vẻ vui sướng nhàn nhạt phát ra từ môi mỏng của hấn, giống như âm thanh từ trên trời.

Đã bao lâu rồi không nghe thấy cái tên quen thuộc này? Còn có bao nhiêu lâu không gặp người duy nhất trong thiên hạ hấn cho phép gọi tên thật....

“Nguyệt nhi, vẫn khỏe chứ?”

“Vâng, sư... Không, Đông... Đông Ly, ta vẫn ổn lắm! Bọn họ đều rất tốt với ta.” Hơi cúi đầu, nàng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt quá mức mỉa mai kia.

Kỳ thật, nàng thích gọi hấn là “sư phụ” hơn. Gọi một tiếng “sư phụ” là thừa nhận hấn như cha của mình, mà Đông Ly... Nàng không biết mình có tư cách để ngang hàng với quý tộc không.

“Ha ha... ‘Bọn họ’ bao gồm cả con chó nhỏ vừa rồi sao?” Ánh mắt màu tím lưu chuyển, mang theo chút thần bí và dự hoặc, rất nhiều cảm xúc đan xen trong đáy mắt, không thể phân biệt rõ. Mà cô gái cúi đầu tất nhiên là không thể nhìn thấy.

“A?” Tiêu Lăng Nguyệt nghe thấy câu hỏi có vẻ tùy ý kia, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Nhỏ... Con chó nhỏ? Là nói Sesshoumaru sao?

Hình dung như vậy làm khuôn mặt thanh tú của nàng nhất thời có chút vặn vẹo, không biết nên phản ứng như thế nào.

Phải, tuy rằng sự phụ quả thật là lão yêu quái không biết đã sống bao nhiêu năm, nhưng dùng từ “con chó nhỏ” để hình dung Sesshoumaru, nàng thật có chút không tưởng tượng nổi.

“Ừm~ Xem ra ta đoán không sai!” Ngữ điệu chậm rãi, ý cười trên khoé môi làm người ta mê say bắt đầu trở nên mê ly.

Quả nhiên, tâm bình tĩnh của Nguyệt nhi người cũng nhiễm sắc thái thế tục. Chung quy, vẫn muốn ở lại thế gian phồn hoa này sao?

Hơi ngửa đầu, tóc dài tùy ý bay theo gió. Ánh trăng sáng chiếu lên dung nhan mỹ lệ cực hạn của hắn, tỏa ra vàng sáng trắng, như ngọc thượng hạng. Gió núi thổi đến, hồng bào hoa mỹ phất phật tung bay, như lửa đỏ lưu động.

“Nguyệt nhi, người nhìn xem! Phía nam có một ngôi sao sắp rơi xuống...” Giọng nói tản ra trong gió, không nghe ra ý tứ bên trong.

Dời ánh mắt hoảng hốt khỏi dung nhan tuyệt thế của hắn, Tiêu Lăng Nguyệt lấy lại bình tĩnh hướng mắt lên bầu trời.

Mỗi một ngôi sao đại diện cho một sinh mệnh vậy sinh mệnh sắp tàn này là của ai?

“Sư...”

Quay đầu, dưới ánh trăng sáng, chỉ còn dư lại một chút ánh sáng. Dáng người ngang nhiên tuyệt mỹ kia cũng đã biến mất. Nhắm mắt khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, gió núi tùy ý thổi bay y phục đơn bạc của nàng.

Đi rồi sao?

Rũ mắt xuống, chút ý cười chua chát hiện lên trên khoé môi nàng.

Nàng còn chưa kịp nói cho hắn biết, nàng rất nhớ hắn — — trên đời này chỉ có sư phụ là hiểu nàng nhất; nàng cũng chưa kịp tạm biệt — — có lẽ lần từ biệt này không định ngày gặp lại, ngày rời đi cũng không còn xa...

Gió đêm vi vu, côn trùng kêu âm vang, lửa trại lúc sáng lúc tối.

“A, nhanh như vậy đã về rồi sao?”

Tiểu yêu ngồi trên cỏ chờ đã lâu cuối cùng cũng thấy rõ bóng dáng tuyết sắc hoa lệ kia từ trong rừng cây đi ra, lập tức kích động lạch cạch cầm gậy đầu người ra nghênh đón.

“A~ Sesshoumaru sama, sao ngài về nhanh vậy? Tiểu nhân còn đang nghĩ không biết có nên thay ngài tìm vài nữ yêu đến đây, con người sao có thể so với yêu quái chúng ta được~~ Hắc hắc, ái...” Còn chưa kịp nói hết câu, giọng nói của nó lập tức dừng lại, cuối cùng biến thành rên rỉ.

Không chút do dự dẫm lên tiểu yêu quái yếu ớt phía sau, tuyết y nam yêu đứng ở vách núi bên cạnh, một mình đón gió.

Màn đêm hạ xuống, bóng dáng tuyết sắc ngạo nghễ đứng thẳng, lông đuôi run rẩy theo gió, tay áo bay lên. Trông mắt màu vàng chuyển động, ánh mắt lạnh lạnh, khuôn mặt vốn đậm mạc vô tự tuần mỹ giờ phút này có thêm tia sát khí.

Đêm tựa hồ lạnh hơn...

Sesshoumaru ~ sama ~

Tiểu yêu phía sau cuối cùng cũng phát hiện ra chủ nhân nhà mình khác thường, xám xịt trốn cạnh cô bé đã ngủ say bên cạnh, vụng trộm đánh giá

Ủm~ Sesshoumaru sama hắn không phải là không thành công, vậy tại sao cô gái kia còn chưa trở về?

Vì sao hội lại ỷ?

Để ý cái gì?

Lông mày nhăn lại, tâm như mặt hồ lặng sóng của Sesshoumaru lại có gợn sóng. Hắn vẫn mờ mịt, không hiểu.

Tình cảm của con người quá mức xa lạ, mà hắn không thể lí giải hết được. Chính là, nàng thân nhiên tươi cười, hắn tựa hồ... cũng không muốn nàng biến mất.

Đêm còn dài, bầu trời đầy sao vẫn đi theo quỹ đạo của nó. Mà vận mệnh, không ai có thể đoán trước được...

* Lời tác giả: Muốn đọc sách, không biết nên đổi mới như thế nào. Nhưng mà yên tâm, quyết không bỏ hỏ
~~~~

=> Editor: *lần nữa xúc động trước sự vĩ đại kiên cường của tác giả*:"3

27. Chương 25: Khi Gió Nổi Lên

Trời tờ mờ sáng vẫn điểm xuyên vài ngôi sao nhỏ, trăng sáng đã biến mất, chỉ còn lại bóng dáng mờ nhạt.

Sương mù dày đặc trong rừng tan dần, mang theo hơi lạnh nhẹ nhẹ.

“Thật lạnh...”

Hơi rụt cổ vì lạnh, cô gái một thân thiên sắc hoa không khỏi rúc sâu vào trong áo khoác. Phía sau, lửa trại càng lúc càng mỏng manh le lói trên đầu củ vụn. “Phụt” một tiếng, lửa bùng lên.

Vây quanh lửa trại ấm áp, nàng vừa lòng cười cười, ngẩng đầu, nhìn về phía tuyết y nam yêu đang ngồi dưới gốc cây cổ thụ phía trước, ý cười ở khóe môi dần dần tan biến, một chút buồn bã lộ ra trong đáy mắt.

Qua một buổi tối, hắn... vẫn tức giận sao?

Cẩn cẩn môi dưới, không quấy rầy nhóm tiểu yêu quái còn đang ngủ say, Tiêu Lăng Nguyệt kéo góc váy lặng lẽ đứng dậy, nhắc chân thu hẹp khoảng cách với tuyết y nam yêu chỉ còn một sải tay, ngồi xuống bên cạnh, ôm đầu gối vụng trộm quan sát.

Khuôn mặt nhìn nghiêng cho nàng thấy một cái sườn mặt lãnh tuấn, lông đuôi trắng tuyết xứng với dung mạo ung dung mà đẹp đẽ cao ngạo, đôi mắt vàng vô tự nhìn về phía chân trời nhuộm rặng mây đỏ, yên tĩnh mà sâu thẳm. Mặc dù là tùy ý dựa ngồi, lưng hắn vẫn luôn thẳng tắp như trước — — đó là vương giả bất khuất mà kiêu ngạo! Sesshoumaru, trời sinh để đứng trên mọi người....

Ánh ban mai xuyên qua tầng sương mờ mờ chiếu sáng trời đất, sương mù bị xua tan, chiếu xuống gương mặt lạnh như băng không có độ ấm của hắn, tạo nên một màu vàng ấm áp, tuyệt mỹ như thần tiên vô dục vô cầu trên chín tầng mây.

Một sải tay, rất gần, cũng rất xa. Có đôi khi, gang tấc cũng như tận chân trời.

Dời ánh mắt, ngẩng mặt đón nhận ánh mặt trời ấm áp, dung nhan thanh tú tuy không quá hoàn mỹ nhưng lại đặc biệt động lòng người, như một đoá sen trắng, độc chiếm vẻ đẹp của các loài hoa.

Nàng, chưa từng nuôi chó bao giờ, cũng không biết nên đi an ủi như thế nào. Nhưng mà trước kia nàng từng nuôi một con mèo nhỏ kiêu ngạo, quái gở, dã tính khó thuần. Khi đó, nàng hay gãi gãi hàm dưới của nó, lại thuận tay vuốt ve lưng của nó, mèo nhỏ lập tức thoải mái kêu to...

Bất tri bất giác, tay nàng tự động sờ sờ lên cái lông đuôi xù kia, vỗ về lại vỗ về. Ha ha, quả nhiên còn thoải mái hơn so với tưởng tượng nha... (Thần: “Fan của Sess đâu, lao vào chặt tay đi kìa!!!”)

Môi còn chưa kịp nở nụ cười thì đã bị ánh mắt nghiêm nghị đầy sát khí kia nhìn thẳng. Tay đang giơ lên lập tức buông xuống, cứng nhắc ngẩng đầu, ngưng ngừng cười cười trước ánh mắt lạnh lạnh của tuyết y nam yêu, “vuốt sói” vụng trộm rút về, giấu trong ống tay áo.

Sao lại có thể quên, đại gia là chó, sao có thể sử dụng phương pháp đối xử với mèo con để đối xử với chó?

Tuy rằng, tính cách hần và con mèo nhỏ cũng có chút giống nhau...

“Người ở đây làm gì?” Hần mở miệng, giọng nói thanh lãnh có chút phập phồng, ẩn giấu vẻ tức giận.

Cao ngạo như hần, sao có thể dễ dàng tha thứ con người hèn mọn đụng chạm? Nhưng mà, cô gái thanh nhã như sen này luôn khiến hần lơ đãng dung túng.

Rõ ràng, nàng cũng chỉ là con người...

“Không, không làm gì!” Nàng thoáng mím môi, khuôn mặt ôn hoà như thường, đôi mắt màu đen thoáng chút mơ hồ.

Nàng không ngu ngốc đến mức nói cho hần ý đồ thật sự đâu.

“...” Hơi hơi nhú mi, môi mỏng mím lại, Sesshoumaru không mở miệng hỏi, mắt vàng lạnh lùng quét qua nữ tử đang ngưng ngừng cười. Tuy rằng biểu cảm vẫn lạnh lùng như trước, nhưng sát ý trong mắt đã nhạt đi, hoá thành mờ mịt, không hiểu cùng với.... tò mò.

Đúng vậy, tò mò.

Từ khi nào đã bắt đầu quen với sự tồn tại của nàng? Khi nào đã bắt đầu lơ đãng chuyển ánh mắt về phía nàng?

Ánh mắt vàng thuần khiết nhìn con mắt sáng đầy tinh thần, muốn nhìn thấu linh hồn nàng, tìm kiếm đáp

án.

Tại sao?

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, không nói lời nào, cũng không tiếp tục suy đoán. Đôi mắt đen nhánh kia hoà tan trong mắt vàng vô tự của hắn, khiến hắn lạc mất phương hướng.

Sesshoumaru, đẹp đẽ mà mạnh mẽ, lãnh khốc mà tịch mịch... Thì ra, người cũng hoang mang sao?

Nhìn thật lâu, một người một yêu ăn ý dời tầm mắt đi, nhìn ngược về phía mặt trời đỏ. Khuôn mặt vẫn bình tĩnh như vậy, không nhìn ra chút thay đổi, nhưng mà trong lòng lại hiểu được, có một cái gì đó đã lặng lẽ cải biến, không nhìn thấy, không sờ được, nhưng chắc chắn là đã thay đổi. Tuy chậm rãi, tuy mờ mờ lung, nhưng lại không có dấu vết để lần ra.

Gió thổi qua, nhẹ nhẹ thổi tung mái tóc dài của bọn họ từng đợt từng đợt, ở nơi không ai nhìn thấy lặng lẽ đan vào nhau, triển miên tung bay.

Như tuyết trắng, như mưa đen, hai màu đối lập giờ phút này lại mất giới hạn, trở nên hài hoà, tự nhiên, tựa như là lẽ tự nhiên từ thuở khai thiên lập địa. (Thần: “Chỗ này tớ hơi chém nhé!” XD)

Khoảng cách, tự hồ không đến mức xa xôi như vậy...

Thời gian trôi qua, mặt trời dần dần lên cao, ánh sáng bắt đầu trở nên chói mắt, giọt sương trong suốt dưới ánh mặt trời loé lên.

Cô bé đang ngủ say rên lên một tiếng, dụi dụi hai mắt nặng trĩu ngồi dậy từ trên cỏ, mở hai mắt nhấp nhem nhìn quanh bốn phía.

Dưới ánh mặt trời là một màu xanh dào dạt, cô gái thanh lệ một thân thiên sắc hoa ngồi bên lửa trại lượn lờ khói đang chà lau trường kiếm cổ xưa. Còn tuyết y nam yêu vẫn ngồi ở phía trước, ngửa đầu nhìn ra phương xa.

Một cười nhợt nhạt, một thần sắc đậm mạc, tuy rằng chuyện này rất bình thường nhưng lại lộ ra chút vẻ cổ quái.

“Ọc ọc ọc — —” Một tiếng động vang lên, cô bé cúi đầu nhìn cái bụng rỗng tuếch, cặp mắt to kia chớp chớp. Lát sau ngẩng đầu, nàng vô tội nhìn một người một yêu kia báo cáo tình hình.

“Rin đói bụng! Sesshoumaru sama, Lăng Nguyệt neechan, Rin đi tìm đồ ăn đây.” Nói xong liền nhấc hai chân, khoan khoái chạy vào trong rừng.

“Khò khò phì — — khò khò phì — —” Tiếng ngáy rất nhĩ kia vẫn tiếp tục.

“Cốp” một tiếng. Một cục đá nhắm chuẩn xác trên đầu tiểu yêu, một quả ổi nháy mắt nổi lên.

“Ai, ai dám đánh bổn đại gia?” Xoa xoa cái đầu choáng váng của mình, tiểu yêu màu xanh cầm gậy đầu người chật vật bò dậy, chỉ về phía trước chất vấn.

Ổng quần trắng như tuyết lướt qua mặt cỏ hơi ẩm đứng ở trước mặt nó, một cái bóng to lớn không tiếng động bao phủ phía trên nó. Tiểu yêu quái trời sinh nhạy cảm với nguy hiểm, mắt cá vàng vốn đã to nay còn trũng to hơn nữa.

“A.... Thực xin lỗi, Sesshoumaru sama. Tiểu... Tiểu nhân sai rồi...”

Hơi cúi đầu, mắt vàng lạnh như băng khẽ đảo qua, trong đầu không có hi vọng sống sót bỗng nghe thấy mệnh lệnh lạnh lùng của Sesshoumaru.

“Jaken, theo sau.”

“A? Cùng... theo sau?” Thấy ánh mắt chủ nhân nhà mình ngày càng lạnh, tiểu yêu rốt cục hiểu ra, dắt yêu thú hai đầu một bên tiến vào trong rừng.

“Con bé Rin này, sao lại chạy loạn như vậy? Còn cả Sesshoumaru sama, rõ ràng nói là chán ghét con người, sao mỗi lần đều bắt ta đi theo? Cầu cầu không phải là rất thành thật sao...”

Gió rừng thổi tới, tiểu yêu quái lải nhải một mình không khỏi rùng mình. Chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, cảm giác một ánh mắt vừa sắc vừa lạnh như đao phảng phất như có như không đánh trên người nó.

Sát, sát khí...

Chảy mồ hôi lạnh, tiểu yêu vội vã dắt yêu thú chạy đi.

“Ha ha...” Một trận cười vang lên, dùng tay lau kiếm, Tiêu Lăng Nguyệt nheo mắt cười.

Tiểu yêu quái này, thật đúng là... bổn có thể.

Có cái gì buồn cười?

Mắt vàng lạnh lùng híp lại liếc nàng một cái, nàng vội thu lại ý cười, đứng đắn cúi đầu sát vào kiếm. Bởi vì dùng quá sức mà bàn tay trắng như ngọc xuất hiện một vết cắt.

Máu đỏ tươi theo thân kiếm chảy xuống hoa văn trên chuôi, đi khắp thân kiếm, nguy hiểm đến cực điểm.

Tiêu Lăng Nguyệt không khỏi kinh ngạc há miệng, trừng hai mắt nhìn trường kiếm.

Thế nào... Hồi sự?

Long Kiếm là bảo kiếm có linh tính, có thể phân biệt rõ nguy hiểm, như vậy...

Kiểm chế cảm xúc, nàng đứng thẳng dạy đón gió núi nhìn về phía nam, đáy lòng nổi lên một trận hàn ý khó hiểu.

Gió, sắp nổi lên sao?

28. Chương 26: Âm Mưu Của Naraku

Trên đỉnh núi được kết giới bảo vệ là một toà thành to lớn tĩnh mịch, nơi nơi tràn ngập hơi thở âm thầm. Cho dù ánh nắng có tươi sáng đến đâu, chiếu đến đó lại biến thành mây đen tầng tầng, yêu khí bốc lên tận trời.

Trong một gian phòng trống trải, một chàng trai tuấn mỹ có mái tóc đen nhánh dài hơi gọn sóng lười nhác ngồi trước cửa sổ. Đôi mắt màu máu đỏ rực nhìn chăm chú vào hình ảnh trong chiếc gương trên tay cô bé mặc y phục trắng như tuyết trước mắt.

“Hừ hừ, thú vị thật! Kanna... Một là vụ pháp sư cao tại thượng, một là đại yêu quái thuần huyết thời Chiến quốc, thật sự là một tổ hợp thú vị...”

Khoé môi hắn khẽ nhếch lên, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lộ ra nụ cười tà mị. Tựa như một bông hoa anh túc, quyến rũ nhưng lại đầy nguy hiểm.

“...” Mở to đôi mắt không có con ngươi nhìn chăm chăm đôi mắt đỏ rực kia, cô bé kia vẫn như trước không chút biểu cảm.

Nàng biết, đối phương không cần câu trả lời của mình.

Tiêu Lăng Nguyệt...

Sờ sờ ống tay áo trống không không còn một vật, hắn cười càng thêm tà mị. Hàn ý ở đáy mắt cũng càng rõ ràng.

Trái tim của Quỷ Nhện, thân thể của Kagewaki... Hừ hừ, chờ xem, rất nhanh thôi, trên thế gian này sẽ chỉ còn một mình yêu quái ta — — Naraku.

Chỉ cần thu thập hoàn chỉnh các mảnh Ngọc Tứ Hồn...

“Kagura.”

“Hả?” Cô gái yêu diễm cảm quát thu hồi ánh mắt, quay đầu ngạc nhiên không hiểu nhìn chàng trai mắt màu máu. Cả người không khỏi phòng bị mà đứng dậy.

Đây là nỗi sợ lớn nhất trong tâm trí nàng, người đàn ông khổng lồ chế vận mệnh của nàng trong tay.

Naraku, lại muốn làm gì ư?

Nhìn cô gái yêu diễm tách ra từ thân thể hắn, mắt đỏ của Naraku hơi hơi nheo lại, độ cong của khoé môi nhanh chóng kéo lên cao hơn một chút. Đường như vừa lòng với phản ứng của nàng, cũng không so đo việc vừa rồi nàng ta không tập trung.

“Cầm lấy này! Người và Kanna cùng nhau tặng cho Sesshoumaru một món quà đặc biệt đi...”

Vươn tay ra, là một mảnh Ngọc Tứ Hồn bị nhiễm bẩn loé lên ánh sáng màu đen.

Tay nắm chặt cây quạt, Kagura nhận lấy. Cho dù trước đây chưa trực tiếp chạm vào nhưng nàng cũng đã cảm nhận được tà khí vô cùng mạnh mẽ toả ra từ nó.

Đáng tiếc, cho dù có được mảnh Ngọc Tứ Hồn, nàng cũng không thể cãi lại mệnh lệnh của Naraku. Cũng chính vì lí do này mà hắn mới yên tâm giao nó cho nàng đem đi.

... ..

Một cơn gió thổi đến, mang theo vài chiếc lá xanh thổi qua đỉnh núi.

Tuyết y nam yêu đứng một mình dưới bóng cây hơi cúi đầu, nhìn xuyên qua mái tóc dài của mình vào rừng cây phía sau lưng.

Cái mùi dơ bẩn này...

Nhẹ nhàng nhảy lên, tuyết y nam yêu như một ánh chớp trắng, theo hướng gió thổi đến mà bay vút đi.

“Thật là... Vì sao lại bắt bọn đại gia phải làm cái loại chuyện này?” Tiểu yêu màu xanh ôm một đồng hoa quả rừng bất mãn nói thầm, “Này! Người đàn bà này, nhanh nhanh lên một chút! Sesshoumaru sama đang chờ...”

“Thật là một con ếch không kiên nhẫn!”

Cô gái mặc y phục pháp sư thanh lệ bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, xoay người, cầm một quả đại mới hái ném về phía sau tiểu yêu: “Bắt lấy!”

“A! Chờ một chút, chờ chút...” Không kịp chỉ trích việc đối phương xưng gọi mình là ếch, tiểu yêu luống cuống tay chân đón quả đại đang bay tới.

“Hô — — Cuối cùng cũng bắt được! Bọn đại gia lợi hại chứ?”

“Vâng! Là Jaken sama lợi hại nhất!” Như thể đang dỗ trẻ con, nàng tủm tỉm cười khen ngợi tiểu yêu đang có chút đắc ý. Không thể không nói, bộ dạng khi bắt được quả đại của nó cực kì vui vẻ.

“À phải rồi! Rin đâu?” Phủi bùn đất trên người, nàng mới phát hiện ra không có bóng người nhỏ nhắn quen thuộc. Không phải vừa nãy còn đang hái hoa đại sao?

“À~ Vừa rồi hình như con bé nói là đi lên núi. Con bé Rin đó, lúc nào cũng chạy loạn...” Cẩn thận hứng quả đại sắp rơi, tiểu yêu vô tình trả lời. Dù sao cũng không phải là lần đầu, Rin đó vẫn luôn về đúng giờ.

“A — — Lăng Nguyệt neechan, cứu mạng!!!” Tiếng kêu cứu thê lương từ xa truyền đến, một con yêu quái thân rắn mình người phóng về phía cô bé đang chạy đến chỗ nàng.

“Yêu... Yêu quái...” Nhìn thấy yêu quái lớn như vậy, tiểu yêu ném quả đại trong tay xuống, nhanh chóng trốn sang một bên. Nhìn thấy yêu quái mạnh hơn mình rất nhiều, tiểu yêu quên luôn mình cũng là một yêu quái.

Không kịp nghĩ nhiều, Tiêu Lăng Nguyệt biến sắc, bước nhanh về phía trước, rút trường kiếm sau lưng ra. Nàng chém một nhát mang theo linh lực mạnh mẽ, chặt đứt một cánh tay của yêu xà, đồng thời cũng làm chậm nó lại.

“Rin, mau nấp sau lưng ta!”

Thừa dịp yêu xà bị đau mà rít gào, nàng che chắn phía trước cho cô bé đang hoảng sợ, bắt đầu chăm chú theo dõi từng chuyển động của yêu quái, chờ đợt tấn công thứ hai của nó.

Nhưng mà, ngay khi nàng điều động linh lực chuẩn bị nghênh chiến, một thanh chuỷ thủ sắc bén cũng đâm xuyên qua sau lưng nàng.

Con yêu xà to lớn tan biến thành tro bụi, mà thân thể yếu đuối mỏng manh của nàng cũng không chịu được mà ngã về phía trước.

“Người...”

Vẻ mặt khiếp sợ, nàng cố gắng quay đầu lại, nhìn bàn tay cô bé đang cầm thanh chuỷ thủ nhuộm máu.

Bị khống chế sao?

Đôi mắt màu đen của cô bé kia rõ ràng không có một tia tình cảm của con người.

A, là vậy sao...

Chật vật trên bùn đất trong rừng, nàng tự cười giễu, khoe miệng rỉ ra một chút tơ máu.

Thế nhưng mãi đến bây giờ mới phát hiện kẻ thù thực sự của mình tồn tại... Quả nhiên, là vì gần đây quá mức an nhàn nên mất cảnh giác sao?

“Kanna?”

Nhìn cô bé toàn thân màu trắng không biết xuất hiện phía sau lưng từ khi nào, Tiêu Lăng Nguyệt thở nhẹ ra.

“Linh hồn, hãy cho ta linh hồn của ngươi đi...” Không vì đối phương gọi tên mình mà cảm thấy kinh ngạc, Kanna khởi động yêu lực, bắt đầu hút đi linh hồn của nàng.

Đúng vậy sao? Sau khi nàng bị thương nặng thì hút linh hồn của nàng? Naraku, kẻ hay lừa...

Trước khi chìm vào bóng đen một giây, không biết vì sao trong đầu nàng lại hiện ra một khuôn mặt tuần mỹ.

Sesshoumaru...

... ..

“Vù... Vù... Vù...”

Giữa gió lớn, nam yêu tuần mỹ sắc bén nhìn nữ yêu cười tà mị trước mặt mình, lạnh lùng nói.

“Sứ giả của gió, Kagura?”

“Phải rồi!” Nheo nheo ánh mắt màu đỏ, nữ yêu kia làm như cực kì kinh ngạc kêu ra tiếng, “Sesshoumaru còn nhớ tên ta ư... Thật sự là một vinh hạnh!”

Vậy mà nàng còn cho rằng nam yêu cao ngạo kia khinh thường nhớ tên nàng trong đầu...

Không để ý việc nàng đang trêu đùa mình, Sesshoumaru vẫn lạnh lùng như ban đầu, ánh mắt vàng vô tự lãnh đạm nhìn nàng, từ trong ra ngoài đều toả ra vẻ quý tộc cao ngạo tự uy cao ngạo.

“Naraku đang ở kia?” Cái tên dê hèn đó lại trong bóng tối chuẩn bị làm gì sao?

“Naraku?” Nàng nhìn tuyệt y nam yêu cười rộ lên, mở chiếc quạt ra che mặt cười, “Ha ha, so với Naraku thì, Sesshoumaru, bây giờ người hẳn là càng nên quan tâm vị pháp sư kia đi! Nói không chừng hiện tại nàng ta đã...”

Nàng còn chưa nói hết lời, nhưng hàm ý ẩn trong đó đã khiến Sesshoumaru nhú mày lại.

Lần này lại có ý đồ gì?

“Sesshoumaru sama, Sesshoumaru sama, không xong rồi ~~~” Một tiếng gào sắc nhọn xa xa truyền đến, mang theo sự sốt ruột vô cùng.

Nhìn tiểu yêu màu xanh chạy về phía mình, Sesshoumaru càng nhú mày chặt hơn.

Mùi máu...

“Sesshoumaru sama, Lăng Nguyệt, Lăng Nguyệt bị tay sai của Naraku...” Còn chưa nói hết câu, tuyệt y nam yêu đã sớm hoá thành tia sáng vọt đi mất.

Tiểu yêu mới chạy một nửa quãng đường ngăn người, ánh mắt quét về phía nữ yêu cũng đang ngăn ngõ. Tiểu yêu vốn có kinh nghiệm phong phú lập tức xoay người, cầm theo gậy đầu người, chạy về phía chủ nhân nhà mình bay đi.

“Đợi tôi với, Sesshoumaru sama ~~~~”

Ừm ~~ Sesshoumaru, người cũng để ý đến pháp sư kia như vậy sao?

Có chút ghen tị đi...

Rút chiếc lông vũ trên đầu xuống, Kagura cũng bay theo hướng đó.

* Lời tác giả: Mọi người, ta đã trở lại ~~~~~

Mọi người mau chạy ra đón, ra đón đi a! Ha ha ha....

29. Chương 27: Thân Thể Bị Cướp Đi

Dưới bầu trời xanh thẫm tràn ngập nắng vàng, không hiểu sao lại phảng phất một cỗ hơi thở âm lạnh, ngay cả gió cũng trở nên hỗn loạn.

Nâng chiếc gương chứa linh hồn trước ngực, Kanna toàn thân trắng như tuyết buông tha cho cô bé đang bị khống chế, để cô bé vô lực ngã xuống mặt đất, sau đó hướng về phía pháp sư đã bị hút đi linh hồn kia.

“Soạt... Soạt... Soạt...” Kanna cầm một mảnh ngọc nhỏ mà đen tiến đến gần.

Kanna gắn nó vào miệng vết thương còn chảy máu trên lưng nữ pháp sư. Nháy mắt, miệng vết thương kia nhanh chóng liền lại với tốc độ chóng mặt, cuối cùng lành hẳn, không để lại bất cứ dấu vết nào.

“Tĩnh lại đi...”

Giọng nói nàng không có chút cảm xúc. Nữ pháp sư vốn đang bất tỉnh lập tức mở to hai mắt thần thò nhìn Kanna, chậm rãi đứng lên.

“Kanna, lễ vật chuẩn bị tốt chứ?”

Trên trời đầy yêu khí, một đám mây đen ì ùng từ trên cao hạ xuống. Một chàng trai tuấn mỹ, tóc đen dài gọn sóng xuất hiện trước mắt các nàng, đôi mắt màu đỏ hài lòng nhìn vu nữ đứng yên một bên.

So với Kikyō, cô gái này dường như rất dễ đối phó....

... ..

“Ừm?” Mùi vị này...

“Sao vậy Inuyasha?” Dừng xe lại, Kagome hỏi bán yêu có khứu giác nhạy bén đang đột ngột dừng lại.

“Là Naraku! Hãn, ở đằng kia...” Bỏ lại một câu, bán yêu bỏ lại đồng bọn phía sau, chạy như bay về nơi phát ra mùi hương đó.

“Inuyasha...”

Liếc nhau với pháp sư bên cạnh, trừ yêu sư có ý tốt đi đến an ủi thiếu nữ có chút sa sút: “Kagome, chúng ta cũng đi theo thôi. Kiara...”

Yêu thú bị thuần hoá nghe lời biến thành yêu hình, chở đoàn người đuổi theo.

... ..

“Đến rồi.” Chàng trai xinh đẹp có đôi mắt đỏ như máu đột nhiên ngẩng đầu lên trời tà mị cười.

Hãn vừa dứt lời, giữa bầu trời đột nhiên xuất hiện một ánh sáng trắng, tán dần đi, một bóng người hạ xuống mặt đất.

“A, đây không phải là Sesshoumaru sama sao? Hừ hừ, đã lâu không gặp...”

Nhìn phía hào không ngoài ý muốn đuổi theo mà đến tuyệt y nam yêu, Naraku tao nhả mỉm cười.

Nhìn mắt đứng im ở Naraku bên cạnh người thanh lệ nữ tử, lại nhìn nhìn té trên mặt đất tiểu cô nương, Sesshoumaru đưa lưng về phía tới rồi lục sắc tiểu yêu lạnh như băng mệnh lệnh.

“Jaken, đem Rin đến địa phương an toàn.”

“A, là, Sesshoumaru sama!” Còn không kịp lau quệt đầu đầy đại hãn, tiểu yêu lại vội vàng chấp hành khởi nhà mình chủ nhân mệnh lệnh, động tác sạch sẽ lưu loát làm người ta giật mình, đảo mắt liền không thấy hãn lương thân ảnh.

Ân ~ làm thuộc hạ trung thành của Sesshoumaru sama, nó đương nhiên muốn đem mọi việc làm thật tốt. Đây cũng không phải là bởi vì bản thân sợ chết, mà là mệnh lệnh, mệnh lệnh!

Liếc mắt nhìn phương hướng bọn họ biến mất, Sesshoumaru di chuyển tầm mắt nhìn về phía chàng trai luôn luôn cười đến có chút ác ý kia.

“Naraku, ngươi là tới nhận lấy cái chết sao?”

“Sesshoumaru sama vẫn lãnh đạm như vậy nha.” Cũng không thèm để ý thái độ lạnh như băng của đối

phương, Naraku cười đến càng thêm tùy ý.

“Ta nhưng là vội tới để đưa lễ vật cho ngài...”

Sesshoumaru, đợi xem lát nữa ngươi còn bình tĩnh như vậy được không? Thật muốn xem thử một chút...

“Kanna.”

Kanna luôn im lặng ở phía sau nghe lệnh tiến lại gần, nâng gương khởi động yêu lực. Nữ pháp sư đứng một bên lập tức theo động tác của nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng của tuyết yêu nam y cách đó không xa chăm chú nhìn nàng.

Sesshoumaru đã sớm thấy không bình thường nhưng chuyện này vẫn khiến hai hàng lông mày của hắn nhíu lại.

Đó là một đôi mắt tối đen, không thấy chút ánh sáng của đồng tử, không có sát ý, không có cừu hận, không có cuồng tảo, thứ duy nhất có chính là một loại yên tĩnh như bóng đêm.

Bị khống chế sao?

Thu hồi tầm mắt, hắn đem ánh mắt dời về phía chàng trai đang cười quỷ dị.

Bất kể Tiêu Lăng Nguyệt phát sinh biến hoá thể nào, nguyên nhân chắc chắn là Naraku.

“Chết đi, Naraku.” Ngữ khí của Sesshoumaru vẫn bình tĩnh như trước, không chút phập phồng, khởi động yêu lực mạnh mẽ, hắn không chút do dự tấn công về phía Naraku.

Chỉ cần giết hắn, là xong rồi...

Keng — —

Một tia sáng hồng và lam đan vào nhau, tròng mắt vàng của Sesshoumaru khiếp sợ nhìn cô gái đột nhiên che trước mặt Naraku, chặn toàn bộ đòn tấn công của hắn.

Có lẽ, khiếp sợ không chỉ có Sesshoumaru, còn có... Naraku.

Ha ha, đúng vậy không? Trên đời này vẫn còn có người tình nguyện che ở phía trước Naraku ta...

Cho dù là bản thân nàng cũng không ý thức được mình đang làm gì.

Lui về chỗ cũ, nhìn cô gái kia miệng phun ra máu, toàn thân vẫn phồng bị như trước, Sesshoumaru không hiểu sao lại có chút khó chịu. Tuy rằng, trên mặt hắn vẫn không có bất cứ biểu cảm gì như trước.

Thì ra, cảm giác bị lãng quên lại làm hắn khó chịu như vậy!

“Hừ hừ, Sesshoumaru sama, thì ra người cũng có lúc nôn nóng bất an sao? Thật sự là hiếm thấy...” Naraku cười tà mị, tiến lên phía trước một bước, cúi người lau vết máu trên khoé môi của cô gái kia.

Hắn có chút luyến tiếc đem món quà này tặng cho người khác...

“...”

Đối với động tác khiêu khích như vậy của Naraku, Sesshoumaru luôn luôn tự chủ siêu quần lại không hề nén được sự tức giận trong lòng, khuôn mặt đã dần dần biến hoá thành nguyên hình.

Naraku....!

Một sát thủ quý tộc kiêu ngạo như hắn, sao có thể nhẫn nhịn sự khiêu khích như vậy?

“Naraku!”

Đột nhiên, một tiếng thét thành linh vang lên kéo lí trí của Sesshoumaru trở về, khiến cho hắn không vì tức giận mà thất thố.

“Inuyasha?” Hơi hơi nghiêng đầu, nhìn đứa em trai bán yêu của mình cầm Thiết Toai Nha nhằm về phía Naraku, Sesshoumaru nhìn nhìn khuôn mặt đẹp nhưng lại không ngăn cản.

Như mong muốn, bất kể Inuyasha tấn công như thế nào, vị pháp sư đang bị khống chế kia đều che chắn trước mặt Naraku, thay hắn đánh trả. Trường kiếm toả ra ánh sáng hồng kia, hiển nhiên đã không còn thánh khiết như xưa.

Có lẽ, kiếm từ trước đến nay không có thánh khiết hay tà ác. Thánh khiết chỉ tồn tại ở trong tâm của người cầm kiếm mà thôi.

“Đáng chết! Naraku, người đã làm gì nàng?” Bán yêu không dám làm bị thương người vô tội, luống cuống tay chân, cực kì tức giận rống to với Naraku đang cười quỷ dị.

Pháp sư này không phải là đi theo Sesshoumaru sao, sao lại đi bảo vệ Naraku?

“Ha ha, như vậy không phải là rất thú vị sao?” Thản nhiên đứng ở một bên, Naraku cười nhạt nhìn trận chiến càng lúc càng náo nhiệt.

Cho dù không có linh hồn, thân thể này cũng vì có mảnh Ngọc Tứ Hồn mà ngày càng mạnh hơn.

“Inuyasha, sau lưng nàng ta có mảnh Ngọc Tứ Hồn!”

Kagome vừa mới tới đã cảm nhận được cảm giác dao động quen thuộc, ngồi trên lưng Kiara lớn tiếng nhắc nhở bán yêu đang chật vật trên chiến trường.

“Hừm~ Có người đến quấy rầy ư... Kagura, người còn định đứng xem đến bao giờ? Còn không mau đón tiếp bọn họ!”

Xa xa, ngồi trên thuyền lông vũ, trong mắt Kagura xẹt qua một tia tức giận, nhưng lại không thể không nghe theo mệnh lệnh.

Naraku đang nắm giữ trái tim của nàng, nàng không thể trái lời hắn.

Nhưng mà, một ngày nào đó, nhất định một ngày nào đó nàng sẽ trở thành một cơn gió tự do!

Nhìn em trai bán yêu của mình đang lui đi, Sesshoumaru lạnh lùng tiến lên.

“Tránh ra!” Lạnh lùng nói một câu, người đã biến mất.

Nếu đã bị khống chế, vậy để hắn tự mình đánh thức!

Tấn công, đánh trả. Không có chiêu thức rườm rà, mỗi chiêu lại đều trí mạng,

Vì sao trong đôi mắt tối đen kia không có hình ảnh phản chiếu của hắn? Vì sao lại dễ dàng chịu sự khống chế của người khác như vậy?

Tiêu Lăng Nguyệt, dưới bề ngoài kiêu ngạo của người che dấu sự nhu nhược yếu đuối đến mức nào?

Hai mắt vàng rờn nhìn chăm chú vào đôi mắt không chút cảm xúc của đối phương, một cỗ sát khí mãnh liệt bỗng phát ra quanh thân Sesshoumaru, Nanh Quỷ trong tay cũng hung hăng đánh về phía đối phương.

Tĩnh lại đi, Lăng Nguyệt...

Cùng lúc đó, Kagome được Inuyasha bảo vệ gương cung tên, bắn một mũi tên thanh tẩy về phía chiếc gương trong tay Kanna.

Chỉ cần giải thoát cho linh hồn của Lăng Nguyệt sama, như vậy...

Kanna đang không chế nữ pháp sư cũng không tránh né, nhưng nữ pháp sư đang đánh nhau lập tức vọt tới, không quan tâm có thanh kiếm sắp lia qua cổ mình, vùng kiếm chặn mũi tên đang phóng tới kia.

Yên lặng, một vẻ yên lặng chết chóc.

Đối với tình huống bất ngờ này, tất cả mọi người đều sửng sốt. Máu tươi phun ra làm người ta sợ hãi, trên y phục trắng noãn xuất hiện một đóa hoa bằng máu tươi thắm. Nhưng cũng nhanh chóng, vết thương trên cổ của nàng đã khép lại.

Nắm chặt trường kiếm nhuốm máu, Sesshoumaru mím môi, một cơn giận khó có thể nói thành lời nổi lên dưới đáy lòng hắn.

“Nguyệt... Tĩnh lại. Ta không muốn thấy bộ dạng xấu xí này của ngươi...”

Tiếng nói trầm thấp lạnh như băng thốt ra từ trong miệng hắn. Rõ ràng là một mệnh lệnh nhưng lại không che giấu được vẻ dịu dàng.

Cô gái thanh lệ đối diện với hắn nghe thấy thì hơi run rẩy, nhưng lại không có chút động tĩnh.

“Hừ hừ, Sesshoumaru sama, hôm nay đến đây thôi! Nếu các ngươi cho rằng có thể dùng lời nói cảm hoá cô ta thì tốt nhất nên thôi đi. Nếu không...”

Trong nháy mắt, đôi mắt đỏ như máu của Naraku đảo qua thần sắc bất định của đám người kia một vòng. Trong thân thể trào ra yêu khí, bao quanh tay sai của mình, mang theo mấy người bọn họ bay lên trên không.

Phần lễ vật này để hôm khác tặng đi. Hôm nay có quá nhiều khách không mời...

... ..

Bất đầu điều khiển mây đen mang theo tà khí che khuất mặt trời tiến đến gần.

“A!” Một tiếng kêu kinh hãi phát ra từ miệng của cô bé toàn thân trắng như tuyết.

“Có chuyện gì?” Naraku nghiêng đầu nhìn cô bé vốn ít nói kia.

“Hồn, đang thoát ra...” Cô bé toàn thân trắng như tuyết cầm gương trên tay vô vọng giải thích.

Hồn sao?

Đôi mắt đỏ như máu kia nhú lại, quả nhiên thấy ánh sáng phản chiếu trên gương có chút bất thường.

“Tấm gương không chứa được linh hồn này, nó quá mức mạnh mẽ...”

Vừa dứt lời, một hồn một phách lượn từ trong gương bay ra, nhập vào thân thể đang không khống chế được kia. Nhưng phần hồn phách còn lại không bay trở về trong thân thể như mọi người dự đoán mà lượn vòng giữa không trung rồi tan biến.

A, tương lại dường như càng lúc càng khó đoán trước...

* Lời tác giả: Nếu muốn có chương tiếp thì các vị bằng hữu~~~~

Mau mau để lại dấu chân đi!

Đừng bắt ta một mình tự kỉ như vậy, tịch mịch a... ..

(nhìn thái độ của mọi người, rồi nhìn lại bản thân mình, đột nhiên cảm thấy cũng có chút tự ti.)

30. Chương 28: Bắt Đầu Hỗn Loạn

Trơ mắt nhìn bọn Naraku biến mất trên bầu trời, trên người Sesshoumaru đột nhiên như có sát khí, khuôn mặt thật bình tĩnh xoay người, cao ngạo bước về hướng ngược lại mà đi.

Thân thể không có linh hồn, đoạt lại cũng vô nghĩa!

“Sesshoumaru...” Người này tính bỏ rơi đồng bọn của mình rồi đi sao?

Bán yêu đầu óc đơn giản đối với hành vi này của Sesshoumaru cảm thấy có chút cảm giận khó hiểu.

“Bây giờ tính sao đây?” Cô gái trừu yêu đi đến, hỏi người bạn đang do dự của mình.

“Nhưng mà linh lực của Lăng Nguyệt đại nhân so với Kagome còn mạnh hơn, không nên bị Kanna khống chế chứ.”

“Xem ra là vì sức mạnh của Ngọc Tứ Hồn mới khiến Lăng Nguyệt đại nhân không thể lấy lại thân thể của mình.” Nhìn Sesshoumaru đi không để lại chút dấu vết, giọng nói Miroku có chút thâm trầm.

“Hơn nữa linh lực của pháp sư đến từ linh hồn, không phải ai cũng giống như Kagome, có thể dựa vào linh lực của chính mình để thanh tẩy Ngọc Tứ Hồn.”

“A! Chúng ta còn chờ gì nữa? Inuyasha, chúng ta mau đuổi theo Naraku đi!” Thiếu nữ ôm ấp tình cảm thánh mẫu nói với bán yêu còn đang giận dỗi, tính toán nghiệp lớn cứu người.

“Đợi chút Kagome! Bây giờ đuổi theo cũng vô ích, chúng ta vẫn nên đợi Kaede bà bà rồi nghĩ cách đi.” Người diệt yêu so với thiếu nữ kia trầm ổn hơn rất nhiều, nhanh tay giữ nàng lại.

“Nhưng mà.....” Sao có thể mặc kệ Lăng Nguyệt sama chứ?

“Yên tâm đi! Có thể được Sesshoumaru quan tâm thì sao có thể là một kẻ yếu đuối được?” Pháp sư khó đứng đắn được một lúc xoa xoa đầu Shippou, mỉm cười thâm ý nói.

Hơn nữa, đại yêu quái cao ngạo như Sesshoumaru sao có thể tha cho Naraku dám vô lễ với mình như vậy?

Không, sẽ không!

... ..

Bên trong một toà thành tĩnh mịch, một pháp sư thanh lệ đang yên lặng ngủ say. Trong cơ thể nàng, một mảnh Ngọc Tứ Hồn màu đen lấp lánh đang lén lút làm ô uế linh hồn nàng, giống như màu sắc dơ bẩn của nó.

“Tĩnh lại đi....” Giọng nói trầm thấp tràn ngập dụ hoặc phát ra, nàng chậm rãi mở hai con mắt còn đang mê mang.

Nhìn quanh khắp nơi, đôi mắt trong suốt tối đen như mực lướt qua bóng người trước mắt.

“Người... Là ai?”

“Ta, là Naraku.” chàng trai tuấn mỹ có mái tóc dài đen như mực cuộn sóng trả lời.

“Naraku?” Đôi mắt mê mang cuối cùng cũng có chút tiêu cự.

“Phải! Naraku – người người thế sẽ bảo vệ đến chết.” Đôi mắt đỏ như máu sâu không đáy, sâu đến khôn cùng.

“VẬY... Ta là ai?”

“Lăng Nguyệt...” Khoé môi hân hê nhếch lên, cười yêu mị, “Người là Tiêu – Lăng – Nguyệt!”

... ..

Sâu trong rừng, vô số ánh sáng màu trắng phát ra, đó là vong hồn của người chết. Chúng hoặc xa hoặc gần, hoặc cao hoặc thấp bay quanh một cô gái xinh đẹp lạnh lùng đang nghỉ ngơi dưới gốc cây. Mấy con tử trùng hồn trong rừng như người chặn cừu đang chặn dắt những linh hồn lạc lối.

Bỗng nhiên, nàng mở mắt. Ánh mắt lạnh như băng quét về phía trước tối tăm.

“Kikyou sama.” Giọng nói mềm mại như ánh trăng nhẹ nhàng bay tới.

“Là người?” Nhìn người trước mắt đột nhiên xuất hiện, hồn phách gần như trong suốt, pháp sư biểu cảm vốn lạnh lùng cũng nhún hai hàng lông mày.

“Là ta, Kikyou sama.” Hồn phách kia cười nhạt, trong gió đêm lạnh lẽo như ánh nến sắp tắt, lúc sáng lúc tối.

“Ta đến là để nhờ người giúp.”

Ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm cô gái cười nhạt trước mặt, cuối cùng nàng cũng lạnh lùng hỏi.

“Giúp cái gì?”

“Cho ta mượn... linh lực của người.”

... ..

Bóng người cao ngạo lẳng lẳng đứng dưới ánh trăng, rõ ràng là một vị quý tộc tịch mịch.

Trên con đường vô tận cô độc phía trước, có ai bầu bạn mãi mãi được với hắn?

Gió đêm gào thét thổi tới, thổi tung mái tóc dài trắng như tuyết của hắn, ống tay áo trống rỗng cũng theo gió mà bay lên.

“Jaken sama, Sesshoumaru sama đang làm gì vậy?” Cô bé ngồi xổm trong bụi rậm hỏi tiểu yêu màu xanh bên cạnh cũng đang nhìn chăm chăm tuyết y nam yêu.

“Ta sao mà biết được.” Từ sau khi trở về, Sesshoumaru sama thường xuyên trong trạng thái này.

“Đã nhiều ngày lắm rồi, Sesshoumaru sama dường như đang chờ đợi cái gì đó. Thứ đó rất quan trọng sao?”

“Điều đó đương nhiên là không cần phải nói rồi.” Không phải thứ quan trọng thì sao đáng để Sesshoumaru sama vĩ đại phải đợi chứ?

“Jaken sama, người nói xem bao giờ thì Lăng Nguyệt neechan có thể trở về?” Im lặng một hồi, cô bé lại mở miệng hỏi.

Nhìn đôi mắt to tròn vô tội của nàng, tiểu yêu đột nhiên tức giận bất bình nhảy dựng lên, chỉ trích nàng.

“Người sao còn dám mở miệng hỏi? Nếu không phải tại ngươi, Lăng Nguyệt đó sao có thể....”

“Jaken!” Một tiếng quát lớn làm tiểu yêu lập tức ngậm miệng, mồ hôi lạnh lẽ tuôn ra như thác.

5555555 (hu hu hu...) nó còn nói lời không nên nói.

Liếc mắt nhìn cô bé ngoan ngoãn đứng một bên, Sesshoumaru hờ hững xoay người.

“Rin, đi thôi.”

“Vâng, Sesshoumaru sama.” Bỏ lại tiểu yêu đơ người một bên, cô bé nhanh chân chạy theo.

Sesshoumaru sama nhất định là đang chờ Lăng Nguyệt neechan. Cho nên, Lăng Nguyệt neechan nhất định sẽ trở về.

Đôi giày đen giẫm lên cỏ xộp, kiên định, không chút sợ hãi tiến về phía trước.

Trong lòng nam yêu kiêu ngạo như thần này rất không cam tâm, thêm cả phần nộ, cuối cùng trở thành một loại tín niệm không thể phá vỡ.

Trong thế giới cường giả vi tôn [1] này, quý tộc kiêu ngạo chính là vì sức mạnh không ai sánh kịp của mình.

~~~~~

[1] cường giả vi tôn: thực lực là trên hết, không có ai thương xót một kẻ mềm lòng, người chỉ có thể dựa vào bản thân: vị trí chỉ có thể dựa vào bản thân tranh thủ, tôn nghiêm chỉ có thể dựa vào bản thân duy trì... Nói ngắn gọn là mệnh ai nấy lo.

~~~~~

Vậy hẳn sẽ dùng kiếm trong tay, chém sạch những vật cản đường dơ bẩn...

* *Lời tác giả:* Mọi người mau mau chấm điểm a,

Không cần quá thấp nha ^o^

Tay muốn nhận phiếu chấm điểm của người nào đó.....

31. Chương 29: Đến Núi Bạch Linh

“Ô tức là tịnh, tịnh tức là ô; thiện tức là ác, ác tức là thiện; sinh ra được là tử, tử cũng sinh; bạch người trong lòng thổ địa thượng, Bạch Linh sơn chính là cao tăng gia...”

Giọng nói thanh thúy hát lên bài ca dao thần bí, làm người khác suy ngẫm. Bầu trời trên đỉnh đầu này sâu không lường được, trống trải đến nỗi làm người ta phiền muộn.

“Người sao có thể đi ra được?” Giọng nói thanh lãnh vang lên trong màn đêm sâu thẳm, một nữ pháp sư mang vẻ đẹp lạnh lùng mà diễm lệ chậm rãi đi ra trong bóng tối, quanh thân còn có mười con tử trùng hồn bay tự do.

“Linh hồn của người vừa mới ổn định, làm vậy rất hao tổn linh lực.”

“Không sao.”

Ngồi dưới một gốc cây cổ thụ đã sớm chết héo, toàn thân bị một màu đen bao quanh khẽ mở miệng cười với cô gái thần bí kia.

“Chỉ là cảm thấy bài đồng dao này rất có ý nghĩa, cho nên muốn nghe kĩ một chút.”

“...” Không đáp lời, nữ pháp sư kia ngồi xuống bãi cỏ dưới tàng cây bên cạnh nàng.

“Sao, nhìn thấy bọn Inuyasha sao?”

“...”

Phải không? Quả nhiên, chỉ có gặp được người trong lòng mới khiến nàng thất thường như vậy.

Đối với vẻ trầm mặc dị thường của nàng, cô gái thần bí kia ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

“Kikyou, có phải là rất không cam lòng không, nhưng lại không thể không phiền hà?” Người là kẻ đã chết, lại phải trở mắt nhìn người mình yêu yêu một người con gái khác. Ha ha, nỗi đau như vậy so với chết còn khó chịu hơn chăng?

“Ta... chính là người đã chết, có lẽ ngay từ đầu đã vì vậy mà không có tư cách yêu lần nữa.” Nàng cười tự giễu.

Sai rồi sao? Sai rồi, cái sai này chỉ có thể trách vận mệnh trêu ngươi mà thôi.

Gió đêm lạnh lẽo vù vù thổi đến, mang theo hơi lạnh.

“Chắc chắn là thân thể của người đang ở trong núi Bạch Linh sao?” Cùng ở một chỗ với Naraku kia...

“A, phải! Ta cảm nhận được nó.” Nàng gật đầu, lộ ra vẻ mặt trong trẻo.

Rõ ràng là còn sống, vậy mà lại phải nhìn thân xác của chính mình làm chuyện mà mình ghét. Thật sự là buồn cười...

“Núi Bạch Linh quá mức thanh khiết, ta không thể đi vào...” Cho nên không thể truyền linh lực cho nàng kịp thời.

“Ta biết, không cần lo. Tuy rằng không có thân thể nhưng ta cũng không phải là hồn người chết. Sức mạnh thanh tẩy của núi Bạch Linh cũng không gây quá nhiều trở ngại với ta.”

“Vậy người đi cẩn thận...” Đưa vũ khí phòng thân cho nàng, trong giọng nói thanh lãnh của nữ pháp sư mang theo chút thân thiết.

Nữ pháp sư này trong nóng ngoài lạnh sao? Ha ha... So với lần đầu gặp, Kikyou hiện tại dường như tốt tính hơn rất nhiều.

“Kikyou, đánh mất người có lẽ là tổn thất lớn nhất trong đời Inuyasha...”

... ..

“Cái vực này thật sâu, Jaken sama.” Ngồi trên lưng yêu thú hai đầu, cô bé nhìn xuống vực sâu phía dưới không đo được mà cảm thán.

“Hô hô~ Tuy rằng vẫn còn xa mới đến núi Bạch Linh nhưng mà chưa gì đã thấy hơi khó chịu rồi...” Khó khăn chống gậy đầu người xuống đất, tiểu yêu quái màu xanh không còn khí lực nói chuyện.

Đón gió núi lạnh thấu xương, đứng trên vách núi đen, tuyết y nam yêu tuần mỹ như thần mở to đôi mắt lạnh lùng màu vàng, chăm chú nhìn mây mù xa xa lượn lờ trên dãy núi.

Linh khí thanh tĩnh nơi này cũng không cho phép tà khí tiếp cận..,

Rốt cục cũng đến hồi kết rồi sao? Naraku...

Nhẹ nhàng nhảy lên, tuyết y nam yêu tựa như chim ưng giương cánh lao xuống vực sâu không thấy đáy.

“A, Sesshoumaru sama~” Nhìn chủ nhân đột nhiên rời đi, tiểu yêu thét lên kinh hãi.

Nhưng mà dáng nhảy của Sesshoumaru sama thật đẹp a~

“Đi thôi, Ah-Un.” Không để ý đến tiểu yêu đang lên cơn háo sắc, cô bé thúc yêu thú hai đầu đuổi theo bóng trắng sắp biến mất kia.

“Này, Rin-chan đừng bỏ ta lại chứ!!!”

... ..

Ánh hoàng hôn cuối cùng lặng lẽ biến mất, các yêu quái cũng rục rịch hoạt động.

Đêm đen, kéo xuống.

Trước một căn phong nhỏ trong núi Bạch Linh Sơn, một đám trẻ con thấp thỏm lo âu thân thiết lay lay

một chàng trai nằm bất động trên đất.

“Súc... Súc sinh, vì sao thân thể lại không động đậy được? Tiểu quỷ kia...”

“Này, Shuikotsu (Thủy Cốt) ngươi đang làm gì vậy?” Jakotsu (Xà Cốt) dẫn theo cô bé nhìn Shuikotsu đang nằm một cách kì quái.

Không phải là muốn chứng minh “người ảo lả” kia sẽ không trở lại sao, sao còn chưa ra tay?

“Lắm mồm!” Chàng trai tên là Shuikotsu tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái, rồi lại quay đầu nhìn chăm chăm mấy cặp mắt đang tràn ngập sợ hãi kia bên cạnh.

Thật vất vả, thật vất vả mới sống lại được. Sao có thể để cho cái tên ảo lả yếu đuối kia xuất hiện chứ?

Không, hẳn là Shuikotsu, là một thành viên trong Thất Nhân Bang (Shinchinintai) khiến người người sợ mất mật...

“Vù vù vù...” Đột nhiên một cơn gió ồa đến, một chiếc thuyền lông vũ lơ lửng trên không trung, bên trên là một cô gái xinh đẹp khoảng hai mươi mấy tuổi bước xuống.

“Hửm?” Quay đầu, Jakotsu có chút không vui nói, “Là người?”

“Này, Sesshoumaru đã đến rồi, các ngươi còn ở đây làm gì?” Thu hồi thuyền lông vũ trên ngón tay, cô gái kia hí hóp đôi mắt đỏ rực yêu diễm cũng không vui đáp lại.

Xì, chỉ là một Thất Nhân Bang bé nhỏ mà thôi! Thật là đáng thương, đã chết rồi, đến khi sống lại còn bị Narku lợi dụng!

Người đã chết thì không nên quá tự đắc, kết cục sẽ không tốt đẹp!

“Kagura, không được vô lễ như vậy.” Giọng nói thanh thanh lãnh lãnh vang lên, lộ ra vẻ cao ngạo và xa cách. Một cô gái thanh lệ mặc hoa bào màu đen, vạt áo màu hồng từ trong bụi cây phía sau chậm rãi đi ra.

Ngũ quan cân đối, da dẻ trắng mịn như tuyết, dáng người yếu điệu, trong tay còn cầm một trường kiếm cổ xưa. Ánh sáng trong mắt lưu chuyên, lướt qua một bóng dáng, là khuôn mặt của Naraku.

“Xì!” Khinh thường xì một tiếng, Kagura đứng một bên nhưng không phản bác.

Người này so với mấy tên kia còn làm nàng ghét hơn!

“Lăng Nguyệt neechan!” Rin trong tay Jakotsu nhìn thấy bóng người quen thuộc, vui mừng hô to.

Người kia chính là Lăng Nguyệt neechan mà bọn họ đang tìm sao? Tốt quá, Sesshoumaru sama biết được nhất định sẽ rất vui!

Nhưng mà cô bé đó thất vọng rồi. Bởi vì trong ánh mắt cô gái kia nhìn nàng chỉ toàn vẻ xa cách và lạnh lùng.

Cô bé này biết nàng sao?

Nhíu mày, biểu cảm nàng hồ hững, liếc mắt nhìn cô bé kia một cái.

Quen biết thì sao chứ? Chỉ cần gây trở ngại cho Naraku sama, tất cả đều phải loại bỏ!

Bóng người mảnh khảnh, vô cùng thoát tục bước qua cái xác trên mặt đất, đi đến trước mặt bọn họ, bình tĩnh hạ lệnh.

“Đầu tiên dẫn Sesshoumaru vào trong kết giới đi. Còn tiểu quỷ này... đợi lát nữa sẽ xử lý sau.”

“Xì, vì sao chúng ta phải nghe lời người?” Trùng mắt, Jakotsu khinh thường nói. Nàng ghét nhất là loại người ra vẻ thanh cao như thế này.

“Ha, vậy sao? Xem ra các người chưa hiểu rõ thân phận của mình rồi...”

Bỗng nhiên nàng nhẹ nhàng nở một nụ cười, đôi mắt trong suốt như nước hơi nheo lại, một sức mạnh khủng khiếp kì lạ xuất hiện xung quanh nàng, “Nếu các người muốn giải quyết vấn đề này ngay bây giờ... Có thể thử...”

“Người, cô gái này...” Lời nói tự phụ như vậy đã thành công dời đi lực chú ý của Jakotsu.

“A!” Cảm nhận được sát khí rõ ràng của Jakotsu, cô bé đứng cạnh sợ hãi lạng lẽ lui một bước.

“Quả nhiên, cô gái này là đáng sợ nhất... Shuikotsu, chúng ta đi thôi.” Lầm bầm, Jakotsu vội vã kéo Shuikotsu đang chuẩn bị phát tác, sáng suốt lựa chọn rời đi.

Người kia cũng có Ngọc Tứ Hồn thì phải. Hắc ám kia, phảng phất vẻ mặt của Naraku.

... ..

Lần theo mùi hương lưu lại trong không khí, nam yêu tuần mỹ mặc hoa y truy tìm theo.

“Tìm được rồi! Bọn họ... ở phía trước.” Ngẩng đầu nhìn dãy núi bị mây mù bao phủ, tuyết y nam yêu vẻ mặt nghiêm nghị không chút sợ hãi tiến vào trong kết giới tràn ngập linh lực thanh khiết.

Bọn dê tiện, vĩnh viễn chỉ biết dùng thủ đoạn ti bỉ! Cho rằng một cái bầy nhỏ này cũng có thể vây khốn được Sesshoumaru ta sao? Hừ, thật là buồn cười...

Cho dù biết rõ là bầy, nhưng đại yêu quái cao ngạo như hắn tuyệt đối sẽ không vì vậy mà thay đổi lộ trình.

Mạnh mẽ, bất kể phía trước là cái gì đang đợi hắn, kiếm trong tay hắn gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!

“Xin chờ tiểu nhân với, Sesshoumaru sama.” Chống cây gậy đầu người cao hơn mình rất nhiều, tiểu yêu kì lạ màu xanh gian nan co hai chân chạy theo.

“Hô~ Hô~ Đây là một cái bầy! Cái tên kia dám lợi dụng Rin để dụ Sesshoumaru sama vào bên trong kết giới... Lại nói phía trước...”

“Hả?” Nhìn chủ nhân bình thản đi về phía trước, tiểu yêu sợ hãi ngậm miệng lại.

Sesshoumaru sama không sao ư? Chẳng lẽ chỉ mình mình là khó chịu? Nói như vậy, mình cũng nên lấy mạng ra cược cũng có thể thành công.

Tiểu yêu tràn đầy tin tưởng nhắc gậy đầu người, anh dũng xông vào bên trong kết giới.

Đáp trả nó là một cơn giạt điện mạnh mẽ.

Hoàn toàn... Không được.

Thừa nhận gân cốt toàn thân đau đớn, nước mắt tiểu yêu chảy ròng ròng như thác lũ, yên lặng thừa nhận chủ nhân nhà mình là yêu quái thuần chủng mạnh mẽ.

Quả nhiên là Sesshoumaru sama lợi hại nhất, yêu quái vào trong kết giới mạnh như vậy vẫn không sao...

* Lời tác giả: Tự cảm thấy càng viết càng loạn...

32. Chương 30: Quyết Chiến Tại Núi Bạch Linh (1)

Bên trong kết giới sương mù bao phủ là một chốn hoang vu, ngay cả một gốc cây ngọn cỏ cũng không phát triển được. Ai có thể ngờ núi Bạch Linh thanh tịnh như vậy sẽ có ngày như bây giờ, hoang vu như chốn địa ngục.

“Sesshoumaru cũng là một người rất coi trọng mặt mũi đi. Kì thực chắc là rất khó chịu, bởi vì kết giới này...”

Phát hiện động tác của đối phương rõ ràng chậm lại không ít, Jakotsu hưng phấn vung đao vọt lên, đánh nhau với tuyết y nam yêu.

Tuy là yêu quái, nhưng hẳn lại có thể chống lại kết giới mạnh mẽ này, thật khiến cho người khác kiêng dè.

Nhưng mà.... Inuyasha vẫn dễ thương hơn! Jakotsu si mê bán yêu thầm bổ sung một câu.

Không để ý đến khiêu khích của nàng, tuyết y nam yêu vẫn lạnh một mặt như trước, đôi mắt không lộ ra chút cảm xúc. Bất cứ lúc nào hẳn cũng như vậy, như một vị thần cao ngạo từ trên trời lạnh lùng nhìn xuống trần gian phàm tục.

Gió núi mạnh mẽ thổi đến, làm tóc dài màu bạc của hắn tung bay, đôi môi mỏng nhếch lên so với lúc trước càng bình thản hơn.

Hoạt động trong kết giới này đúng là khó khăn hơn rất nhiều, nếu có thể rời khỏi đây...

Gió ngừng thổi, bóng trắng nháy mắt đã nhảy lên, ánh sáng lạnh của trường kiếm trong tay đột nhiên loé lên.

“Này, Sesshoumaru, nếu ngươi dám manh động, cô bé này sẽ mất mạng đó...” Lại thêm mộ hiệp nữa, Jakotsu giằng co không nhận được sát ý trong lòng, đưa cây đao tới gần cổ của cô bé bên cạnh Shuikotsu, “tốt bụng” nhắc nhở: “Dù sao, đây cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Sát niệm trong lòng Shuikotsu đã thức tỉnh, không còn là vị thầy thuốc lương thiện kia nữa.

Khuôn mặt bình tĩnh nhìn cô bé kia bị kè đao vào cổ, ánh mắt vàng của Sesshoumaru loé lên một tia lạnh lẽo.

“Chuyện sớm muộn? Hừ...” Đột nhiên, hắn nhếch môi, như hàn mai đột nhiên nở rộ giữa băng tuyết, trên khuôn mặt tuấn mỹ của tuyết y nam yêu mang ý châm biếm khinh thường.

Vậy, cứ thử xem...

Giữa mây mù mờ mịt, có một bóng đen, tựa như ám dạ sứ giả, yên lặng không gây một tiếng động.

Một cô gái thần bí đứng ở trên cao, cười một con hổ trắng, xung quanh người bao phủ một màu đen lằng lằng chăm chú nhìn trận chiến phía dưới ngày càng ác liệt. Chỉ là, bàn tay kia nắm chặt đã để lộ ra sự lo lắng không yên của nàng.

Trong kết giới tinh thuần như vậy, lại còn là một yêu quái thuần huyết, hẳn đánh nhau trong đó đau đớn khó chịu hơn so với bất cứ ai khác. Nhưng mà, vẻ mặt vẫn bình thản, dường như không có vấn đề gì đánh nhau với Jakotsu, hơn nữa còn bảo vệ cô bé kia...

Sesshoumaru, tuy là người rất tự chủ, nhưng vẫn chết vì sĩ diện?

Nàng cười giễu. Phía dưới, tuyết y nam yêu vì đỡ lấy cô bé kia mà bỏ trường kiếm lại, đưa lưng về phía Jakotsu đang vung đao. Nàng suýt thì không kiềm chế được xúc động mà lao xuống...

Nhưng mà, nàng vẫn nhịn xuống. Tay càng nắm chặt hơn, ánh mắt lo lắng dõi theo bóng dáng màu trắng kia.

Thật xin lỗi, Sesshoumaru! Vất vả lắm mới có thể ngừng tụ được đầy đủ linh lực, nàng không thể sử dụng hết ở đây, cho nên...

Bắn một mũi tên thanh tẩy chuẩn xác vào vết hầu của Shuikotsu đầy sát ý, nàng mới yên tâm quay người đi, thúc hổ trắng đi xuống dưới khe núi.

Con kiến sao có thể địch lại con voi? Cho dù biết rõ là một đại yêu quái như vậy tuyệt đối sẽ không thua dưới tay một kẻ yếu đuối, nhưng... chính vì thế ý, cho nên mới vương bận. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trong cuộc sống này, nhớ nhất vẫn là người đó... Từ trước tới nay nàng chưa từng vì nhưng nhớ ai mà nóng ruột nóng gan như vậy.

Tim nàng, đã bị giam giữ từ bao giờ mà nàng không hề hay biết?

... ..

Tình hình chiến đấu cũng đã ngã ngũ. Kẻ thua chạy trốn, người thắng cũng đi rồi, núi Bạch Linh dường như đã khôi phục về tĩnh lặng vốn có. Nhưng mà người trong cuộc đều biết rõ, đây mới chỉ là bắt đầu.

“Kikyou, người vẫn đến ư?” Một nữ pháp sư khó khăn chống trường cung đi đến. Cô gái thần bí đã sớm chờ ở một bên cẩn thận đỡ lấy nàng, cảm thán.

Kikyou, so với Inuyasha, Naraku lại càng muốn giết người hơn — — kẻ duy nhất trên đời này làm hắn phải kiêng kị!

Tuy biết rõ đây là một âm mưu, nhưng nàng cũng không có cách nào ngăn cản.

“Người không theo sau sao?” Không muốn giải thích nhiều lời, nữ pháp sư mang gương mặt thanh lãnh nhẹ nhàng chuyển đề tài.

“Không!” Nhìn cái bóng màu trắng càng lúc càng xa kia, cô gái thần bí đang đấu tranh tâm lý yếu ớt lắc đầu.

Không phải ai cũng là công chúa, có hoàng tử đứng cảm bầu bạn bên cạnh. Mà nàng càng không mơ ước trở thành công chúa, nàng muốn cầm kiếm, tự tay chiến đấu cùng hoàng tử của mình!

“Sesshoumaru...” Giọng nói phiêu tán trong gió, như có như không.

Bước chân kiêu ngạo kia cũng hơi khựng lại một chút, tuyết y nam yêu như đã nghe thấy, quay đầu lại nhìn về phía làn sương mù trắng xóa mông lung.

Dường như hắn cảm nhận được một hơi thở quen thuộc. Rất gần... mùi hương vừa gần mà vừa xa.

Bởi vì, linh hồn căn bản là không có mùi vị gì...

“Sesshoumaru sama, vừa rồi Rin gặp được một người giống Lăng Nguyệt neechan như đúc, nhưng mà lại là tay sai của Naraku... Sesshoumaru sama, ngài nói xem, vì sao Lăng Nguyệt neechan vẫn chưa trở về?”

Nghe tiếng cô bé bên chân hỏi, tuyết y nam yêu quay đầu lại, tiếp tục bước đi, đôi mắt vàng không hề ngoảnh lại.

“Rin, chúng ta sẽ chờ nàng đến cùng...”

... ..

Ô tức là tịnh, tịnh tức là ô. Trắng tức là đen, đen tức là trắng, tất cả cũng chỉ là một mà thôi.

Núi Bạch Linh từng là nơi tinh khiết linh thiêng nhất, hiện giờ lại trở thành sào huyệt của yêu quái. Thật là châm chọc!

Đứng trên vách núi đen đón gió lớn, nữ pháp sư tay cầm trường cung thần sắc ngưng trọng nhìn yêu khí ngàn ngút bao vây quanh núi Bạch Linh xa xa.

“Hơi thở này là của Naraku? Nhưng mà...”

Còn chưa hiểu rõ chuyện gì thì bỗng nhiên đất rung núi chuyển. Núi Bạch Linh sụp đổ, bên trong thoát ra ánh sáng màu đỏ chói loà vọt về phía nàng, làm trời rung đất chuyển. Rất kinh ngạc, nhưng nàng vẫn trấn định như trước, đứng yên ở chỗ cũ không nhúc nhích.

Bởi vì nàng biết, chỉ cần là Naraku, sẽ không làm gì được nàng. Trong người hắn còn có trái tim của Quỷ Nhện.

“Kikyou, đã lâu không gặp.” Ánh sáng đỏ tắt dần, Naraku mặc áo giáp xuất hiện trước mặt nàng. Phía sau hắn là một cô gái thanh lệ mặc hoa bào màu đen, vạt áo màu hồng. Lúc này nàng giống như tay sai trung thành nhất, im lặng đứng một bên chờ chủ nhân ra lệnh.

Người này là...

Lặng lẽ liếc người phía sau hắn một cái, nữ pháp sư cầm trường cung lạnh lùng đặt câu hỏi với hắn.

“Naraku, chuyện này là sao?”

“Nhìn còn chưa rõ sao? Đây là đầy tớ mới của ta.” Đã sớm quen bị nàng lạnh lùng trừng mắt, chàng trai có đôi mắt đỏ như máu rộng lượng cười.

“Đừng có chọc cười ta. Mắt ta có thể thấy rõ, thân thể này... chỉ là đồ trang trí mà thôi! Trốn đến núi Bạch Linh, mở ra kết giới thánh khiết, ngươi rốt cuộc là muốn làm cái gì?” Người đàn ông âm hiểm này từ trước đến giờ tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì phí công vô ích.

“Không hổ là Kikyou, ngươi sẽ để ý sao?” Vì giết ả, hắn đã phải lôi trái tim yếu đuối nhàm chán của Quỷ Nhện ra ngoài.

Quả nhiên? Quả nhiên là nàng nghĩ như vậy sao?

Kìm nén sợ hãi trong đáy lòng, nàng kéo trường cung, chĩa mũi tên sắc nhọn về người trước mặt.

“Nói, mục đích thật sự của ngươi là cái gì?”

“Kikyou, chỉ vì muốn hỏi những lời này mà ngươi lặn lội vào tận bên trong thâm sơn này sao?” Hắn nheo đôi mắt đỏ như máu, cực kỳ vui vẻ thưởng thức bộ dáng hoảng loạn nhưng cố trấn định của nữ pháp sư.

“Ta đang hỏi ngươi đó!” Nàng kéo trường cung căng hơn nữa, dùng mũi tên cảnh cáo chàng trai đang quá mức tự đại kia.

Naraku, ngươi thật sự là cái gì cũng không sợ sao?

“Phải rồi, thứ người đang hỏi là mục đích chân chính của ta.” Hắc cười đến kiêu ngạo, lại có ẩn ý thâm sâu.

“Muốn biết đến vậy sao? Vậy ta sẽ nói cho người biết...”

Giơ tay phải lên, phóng những cái gai khổng lồ ra, sắc nhọn tựa như những chiếc răng năng của cự khuyến.

Hắc không phải là Quỷ Nhện, càng không phải là Kagewaki. Hắc — — là Naraku, Naraku chân chính đến từ địa ngục. Kẻ có sức mạnh thật sự, cho dù là số mệnh hay vận mệnh đều có thể tự mình tạo ra!

“Ta sẽ ở đây, bất kể thể nào cũng phải làm rõ sự tình, thì phải là...”

Tuỳ ý vung tay, gai xương sắc nhọn đâm xuống, mạnh theo thể tấn công lạnh thấu xương.

Vận mệnh dây dưa cùng nhau, kết thúc từ giây phút này đi!

Ngay lúc hắc đang đặc ý mong chờ nhìn đối phương chém thành hai nửa, lại bất ngờ bị một thức thần hổ trắng đỡ lấy toàn bộ đòn tấn công, dường như là một nữ pháp sư đã tách một phần linh hồn để tạo ra nó.

Ánh sáng hồng, trắng phát ra trong chướng khí âm trầm, loé lên ánh sáng chói mắt.

“Naraku, khi nào thì người định trả lại cơ thể cho ta?” Giọng nói thanh lãnh như đến từ trên trời, xuyên qua thể gian đây tà tâm.

Trong không khí tràn ngập khói thuốc súng, một cô gái thần bí mặc đồ đen yên lặng không một tiếng động xuất hiện trên chiến trường. Lúc này, nàng bỏ mũ ra, lộ ra một khuôn mặt có chút trong suốt.

“A? Là Tiêu Lăng Nguyệt, không ngờ rằng người lại dùng phương thức này để xuất hiện. Ha ha... Linh hồn không có thân thể.” Kinh ngạc trong nháy mắt, Naraku liền khôi phục lại bộ dạng nhân nhả như trước.

A, thực không ngờ rằng linh hồn trốn thoát kia còn có thể thành hình, vẻ thánh khiết quang mang như vậy thật khiến người ta chán ghét.

“Vậy, người cùng thân thể người đánh nhau một trận đi.” Nghiêng thân cười quỷ dị, phía sau lộ ra một cô gái mang vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn khó hiểu.

Ngũ quan xinh xắn, da thịt như tuyết, dáng người yếu điệu. Cô gái kia đứng yên giữa gió lộng cuộn cuộn như một đoá sen trắng, thanh khiết bậc nhất thế gian.

Nàng cũng là Tiêu Lăng Nguyệt?

Khuôn mặt cũng giống nhau, tên cũng giống nhau, đây là sao?

Đôi mắt đen láy thâm thúy như biển sâu không đáy, nhìn không thấu. Hơi nhướn mày, theo tầm mắt hẳn nhìn về phía thân thể của chính mình, giờ phút này nàng không biết nên cảm thấy thế nào. Nên vui vẻ hay là nên chán ghét?

Không nói gì, nàng nhìn chăm chú vào bóng dáng trước mắt.

Thấy rồi... Linh hồn kia bị lạc trong địa ngục — — bị bao vây trong trung tâm của mạng nhện, giống như một con bướm bướm, giấy dựa trong vô vọng.

Hừ, thật sự làm người ta chán ghét! Đó là thân thể của nàng, là linh hồn của nàng, lại giống như một con rối bị người khác khống chế.

“Lăng Nguyệt, giải quyết nàng ta xong, từ nay về sau, trên đời sẽ chỉ còn có một Tiêu Lăng Nguyệt.”

Giọng nói trầm trầm mang theo mị hoặc vô hạn, đôi mắt đỏ như máu ẩn chứa chút trào phúng. Nhưng mà, linh hồn lạc lối kia dường như tìm thấy một điểm tựa cuối cùng, mê mang trong mắt lập tức biến thành kiên định, không chút do dự rút trường kiếm ra.

“Vâng, Naraku sama.”

Gió lúc này dường như gào thét càng dữ dội hơn, chương khí vờn quanh núi Bạch Linh, tình hình chiến đấu hết sức căng thẳng.

Hừ, Naraku, thật sự là tính toán rất kĩ!

Nàng cười châm chọc trong lòng, khuôn mặt kia, khuôn mặt đầy kiên định đang nhìn nữ pháp sư có chút trong suốt là nàng.

“Kikyou, cho ta mượn cung của ngươi!”

Nàng không phải là công chúa, sẽ không ngốc nghếch ở trong lâu đài đợi hoàng tử cưỡi ngựa đến cứu. Nàng sẽ không ỷ lại vào người khác, nếu không thể sống vai nhau cùng đi, vậy nàng sẽ tự cứu lấy bản thân mình!

Bởi vì... Nàng là —— Tiêu – Lăng – Nguyệt!

* Lời tác giả: Hôm nay là sinh nhật, vậy nên cho ra chương mới ăn mừng~

Ha ha.....

33. Chương 31: Quyết Chiến Tại Núi Bạch Linh (2)

Yêu khí dơ bẩn, hỗn tạp đầy chương khí kia tràn ngập cả núi Bạch Linh. Một đám yêu quái xấu xí chạy toán loạn khắp nơi, trên không trung xa xa truyền đến tiếng yêu quái rống lên, dường như chúng cũng không chịu nổi tà khí dày đặc như vậy.

Không thể vờ như không nghe thấy, trong đôi mắt thanh lãnh của tuyết y nam yêu loé lên một tia suy nghĩ sâu xa.

Chính là nơi đó sao?

“Rin, chờ bên ngoài núi Bạch Linh.” Ngữ điệu không chút phập phồng, lộ ra khí thế khiến người khác phải thần phục uy nghiêm.

Cô bé tròn mắt nhìn tuyết y nam yêu lạnh nhạt quay người, khoan khoái đáp.

“Vâng, Sesshoumaru sama!”

... ..

Giữa màn đêm ảm đạm, ánh sáng đỏ sậm như máu kia dường như thiêu đốt toàn bộ các sinh vật sống.

Phía dưới, gió cuộn gào thét, bụi đá bay tán loạn. Giữa tà khí dày đặc, có hai cô gái khuôn mặt giống nhau như đúc đang đánh nhau kịch liệt.

Kéo dây cung, một mũi tên phóng như bay về phía cô gái đối diện kia.

Thấy mũi tên bắn về phía mình, nàng xoay người né sang một bên tránh mũi tên mang theo linh lực kia. Nàng đứng vững lại, đưa kiếm về trước mặt phòng thủ, cảnh giác nhìn chằm chằm đối phương.

Bất kể là sinh vật dơ bẩn gì, đều sẽ e sợ linh lực thuần khiết, tất cả bọn chúng đều sợ một thứ như vậy.

Không vì mũi tên không trúng mà thất vọng, mặt Tiêu Lăng Nguyệt trầm xuống, yên lặng không tiếng

động rút một mũi tên từ bao đựng tên phía sau lưng ra, cài lên dây cung. Linh lực đang không ngừng cạn kiệt, sắc mặt nàng tái nhợt, càng lúc càng trong suốt hơn, chỉ có đôi mắt sáng lấp lánh như đuốc là không thay đổi.

Nên kết thúc thôi!

Đôi mắt đen lầy loé lên một tia lạnh lùng, ngón tay thả ra, không chút lưu luyến bắn mũi tên kia về cái đích đã dự kiến.

“Khóa hồn trần, khải!”

Giọng nói trầm thấp như từ đáy lòng vọng ra, mang theo sự không thể phản kháng. Đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy, Tiêu Lăng Nguyệt ném đoá sen trắng giấu trong ống tay áo lên không trung. Nháy mắt một cột sáng chói loà từ dưới đất vọt lên, ánh sáng chói loá hướng thẳng lên trời, bắt đầu khởi động linh lực làm cả mặt đất rung động theo.

“Hả?!” Kinh ngạc nhìn tình hình đột nhiên chuyển biến, Naraku vốn luôn xem trò hay cuối cùng cũng thu hồi vẻ mặt trêu tức, đôi mắt đỏ rực như máu hơi neho neho lại, ngũ quan vốn tuần mỹ bỗng nổi lên chút âm nhu.

Thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Linh hồn mà cũng có thể có linh lực như vậy, không lẽ định lấy linh hồn ra đánh cược luôn sao?

Ha, thật sự là một nữ pháp sư kiêu ngạo đến mức tàn nhẫn! Nhưng mà...

Mắt đỏ chuyển động, dời tầm mắt về phía một nữ pháp sư khác đang nhìn chăm chú vào trận chiến.

Ngay từ đầu, mục tiêu của hắn chính là nàng...

Giơ cánh tay lên, đao xương phóng ra. Ánh sáng hồng loé lên, đối phương chưa kịp trở tay thì sát chiêu đã đến.

“Naraku!” Không cam lòng giây dựa quay đầu, nữ pháp sư thanh lãnh như băng mở to hai mắt, kinh ngạc vô cùng, dường như lại xen lẫn chút tuyệt vọng nhìn về phía chàng trai đang cười độc ác.

Trong kết giới này, nữ pháp sư vốn là cố gắng chống đỡ cuối cùng không chịu nổi một kích này, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể làm từ bùn đất của mình vỡ ra, không chịu nổi mà ngã về phía sau, theo gió lạnh nức nở rơi xuống vực sâu không đáy trong cốc.

Cũng trong nháy mắt, một thước phim xẹt qua trong đầu nàng. 50 năm trước, nàng và một bóng dáng đỏ rực ôm lấy nhau, từng cho rằng sẽ ở bên nhau như vậy đến cuối đời. Đáng tiếc, tất cả đều kết thúc ở giây

phút thanh xuân kia, giây phút không thể quay lại.

Có lẽ thứ vỡ vụn không chỉ có thân thể của nàng, còn có tình yêu tuyệt vọng mà say đắm kia...

Mái tóc đen dài giống như ngàn vạn xúc tu, tuyệt vọng vươn lên trời giã dụa, dường như nàng còn nghe thấy cả tiếng gió đang nức nở thay mình.

Không cam lòng, nghiệt duyên ở kiếp này, cứ như vậy mà chấm dứt sao?

Chung quy vẫn không muốn một mình cô độc xuống địa ngục...

“Inuyasha...” Bật thốt lên một cái tên bay theo gió, không chút dấu vết.

Cuối cùng cũng không thể gặp được người nàng muốn gặp. Đã bỏ lỡ nhau một lần, bây giờ vẫn kết thúc như vậy sao?

“Hả?” Kinh ngạc quay đầu, thiếu niên mặc hồng y, tóc bạc đột nhiên quay đầu giữa gió lớn, cảm thấy trong lòng trào lên một nỗi kinh hãi khó hiểu.

“Inuyasha?”

Sao lại thế này, linh cảm thấy có chuyện không tốt...

“Inuyasha!!!” Mặc kệ tiếng gọi khó hiểu của thiếu nữ kia, thiếu niên mặc hồng y cũng không hề ngoái lại, chạy về phía núi Bạch Linh âm trầm đầy chướng khí.

Là người sao? Kikyou?

Đi đến vách đá, nhìn xuống vực sâu không đáy, hần cười độc địa, mái tóc đen nhánh hơi xoăn tung bay trong gió.

“Kikyou, người biết không, đây chính là kết quả mà ta mong muốn.” Sẽ không vì tình cảm ái mộ của Quỷ Nhện mà rối loạn tư tưởng của hần — — thứ tình cảm nhảm chán của con người kia, hần không cần!

“Chỉ vì muốn giết một cô gái mà lại khó khăn khổ sở như vậy sao, Naraku.”

Giọng nói thanh lãnh từ phía sau truyền đến, như băng tuyết ngàn năm, lạnh thấu xương làm người ta không tự chủ được mà chuẩn bị tư thế đón địch.

Hơi hơi nghiêng đầu, nam yêu tuần mỹ mặc hoa y đập bụi đất mịn mù mà đi đến phía sau lưng Naraku, vẫn mang một vẻ tao nhã cực điểm như trước.

Quần áo trắng như tuyết bị gió lốc thổi tung lên, tóc bạc cũng theo gió mà bay. Dung nhan kia tuần mỹ như thần, tựa như hàn mai nở rộ giữa tuyết trắng, đẹp đến không gì sánh nổi, nhưng vẻ đẹp đến chói lòa đó cũng không che được sự lạnh lùng cao ngạo kia!

“Sesshoumaru... Vì sao?” Híp hai mắt, đôi mắt đỏ rực như máu kia càng thêm thâm thúy. Hắn đuổi đến tận đây, là vì ai kia chứ?

“A, Sesshoumaru sama, nhìn kia! Lăng Nguyệt bị vây trong cái trận pháp kì quái gì đó của tên kia!” Ngón tay ngắn củn chỉ trỏ, giọng nói chói tai của tiểu yêu màu xanh truyền lên từ dưới chân tuyết y nam yêu, “Còn có, cái tên kia, người dám gọi thẳng tên của Sesshoumaru sama, thật vênh váo!”

“Lui ra, Jaken!” Từ trên cao liếc mắt lườm nó một cái, mang theo sự uy hiếp rõ ràng, tuyết y nam yêu lạnh giọng ra lệnh.

“A, vâng!” Kinh hồn nhìn chăm chú chủ nhân đang có biểu hiện tức giận, tiểu yêu thức thời lui ra phía sau.

Tên Naraku này dám đem Lăng Nguyệt đi, còn bắt chúng ta phải tìm lâu như vậy! Hừ, tên kia cứ chờ mà nhận lửa giận của Sesshoumaru sama đi!”

Nhìn tiểu yêu sợ hãi rút rè lùi ra sau, Sesshoumaru dời tầm mắt đi, đầu hướng về phía cô gái đang bị một thứ xiềng xích vô hình trói buộc.

Phải không? Đã trở lại là thân thể của chính mình đi?

Dường như cảm thấy được có người nhìn mình chăm chú, cách một cột sáng chói mắt, bóng người mảnh khảnh kia chậm rãi ngẩng đầu lên. Ngũ quan xinh xắn, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đen láy thâm sâu như biển cả, trước cái nhìn của hắn mà nhẹ nhàng nâng khoé môi lên, nở một nụ cười nhạt. Giống như lần đầu tiên gặp nhau, nàng cũng cười như vậy, nhẹ nhàng ôn nhu như gió xuân.

Chờ ta...

Nàng nhìn ra được, cặp mắt màu vàng kia đang muốn nói hai chữ ấy. Tuy không có tiếng nói, sắc mặt hắn vẫn bình thản như trước, nhưng mà, nàng cảm nhận được rất rõ sự ôn nhu ẩn dưới vẻ mặt lạnh như băng ấy

Vì thế, nàng nở nụ cười bình yên. Nhưng mà không ai để ý, linh hồn vốn đang đấu tranh mãnh liệt của nàng đột nhiên thả lỏng ra. Mảnh Ngọc Tứ Hồn trên lưng vốn đang được thanh tẩy lại lặng lẽ nhuộm màu đen chói mắt.

Linh hồn lạc lối, đến cuối cùng ai sẽ là người thắng?

“Ngay cả người cũng đuổi theo ta, thật sự là nằm ngoài dự đoán. Vẫn cảm thấy có hứng thú với ta đến vậy sao? Hay là vẫn là...” Cười mà như có như không, liếc mắt nhìn nữ pháp sư mặc quần áo đen cúi đầu không thấy rõ sắc mặt, “Vì cô gái này?”

Không đáp lại khiêu khích của hắn, đôi mắt vàng của tuyết y nam yêu nhàn nhạt liếc hắn một cái, giống như một vị thần cao cao tại thượng ở trên trời khinh thường nhìn con người hèn mọn ở phía dưới.

“Dám ra khỏi kết giới, chứng tỏ người cũng mạnh hơn một chút.” Tên dơ bẩn chỉ biết trốn trong chỗ tối bày mưu cũng bắt đầu quang minh chính đại sao?

“Muốn thử sao?” Nghe được câu nói ấy, Naraku cuối cùng cũng xoay người, đối diện với hắn. Đôi mắt màu máu ẩn chứa sự đắc ý, nụ cười kiêu ngạo tà ác bên môi làm lộ ra chiếc răng nanh như rắn độc của hắn.

A, vậy cho hắn biết khối thân thể mới này có bao nhiêu sức mạnh đi!

“Hừ!” Sesshoumaru cũng cười. Đôi môi mỏng hoàn mỹ cong lên, tựa như hàn mai nở rộ giữa đất trời đầy băng tuyết, lạnh lẽo mà đẹp đẽ. Nhưng mà ý cười này lại không có trong đáy mắt, mắt vàng phản chiếu ra ánh sáng lấp lánh.

“Dơ bẩn!”

Mắt vàng nhú lại, tay rút Nanh Quỷ bên hông ra, mang theo yêu lực mạnh mẽ, chém tới phía trước mặt chàng trai kia.

“A, đánh nhau rồi sao?” Tiểu yêu màu xanh vội vã công lên phía trước, chăm chú nhìn về phía chàng trai bị ánh sáng màu xanh chém lên.

Ánh sáng màu xanh lướt qua trong giây lát, thân thể do yêu quái hợp lại kia tức khắc vỡ vụn, máu thịt bay tứ tung. Mặc dù hình ảnh đó làm người ta có chút kinh sợ, Naraku vẫn cười nhạt như trước. Hắn không thể chết...

“Đang... Đang cười!” Bị khung cảnh kì dị này dọa cho phát hoảng, tiểu yêu quái sợ chết lập tức di di chân lui về phía sau, cách khỏi chỗ đó một khoảng cách an toàn.

Hừm, vẫn nên để Naraku cho Sesshoumaru sama đối phó đi.

“Hừ hừ, Sesshoumaru, sức mạnh của thanh kiếm của người chỉ đến vậy thôi sao?” Chàng trai chỉ còn có nửa thân trên cười quỷ dị. Kết giới màu đỏ ma sát với ánh sáng xanh làm người ta rợn gáy, rìn rít hắt thanh kiếm ra.

Tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên, không khí vừa mới bình tĩnh một chút lại dập dờn mở ra. Ánh mắt tuyết y nam yêu sắc bén, thanh kiếm vung lên va chạm với kết giới mạnh mẽ. Chân bị đẩy lùi từ từ về phía sau trên nền đất lạnh như băng, có lẽ bây giờ hắn đang ở thế yếu.

“A, Sesshoumaru sama bị đẩy lùi!” Không thể tin chủ nhân mạnh mẽ nhà mình cũng có thể bị đẩy lùi, tiểu yêu màu xanh kinh ngạc khẽ la lên.

Sao có thể? Sesshoumaru sama là yêu quái vĩ đại mạnh mẽ nhất trên đời này mà! Không không không, nhất định là nó hoa mắt, phải, chắc chắn là như vậy!

Gật gật đầu thật mạnh, tiểu yêu mang vẻ mặt chắc nịch tự thôi miên mình.

Hừ, Naraku, đây là cái mà người gọi là sức mạnh sao? Thật là không coi Sesshoumaru hắn ra cái gì!

Cười trào phúng, tuyết y nam yêu nhả lên cao. Áo trắng bay lên, phô trương mà mạnh mẽ, trường kiếm phát ra ánh sáng xanh trong tay chém xuống đầu của chàng trai kia.

Chịu chết đi, Naraku!

Kiếm khí dư ba lay động hất màu bạc tóc dài, màu trắng vạt áo, đem đen vương giả vô luận ở khi nào đều chói mắt làm người ta không dám nhìn thẳng.

“Ha ha, vô dụng, ta sẽ không chết.” Một lần nữa tụ hợp, bị thâm tử sắc chương khí bao vây lại nam tử nhẹ nhàng mà cười nhạo. Đây bị tất cả mọi người chán ghét thân thể cũng là hắn tốt nhất cấy vào! Ha, bất quá còn chưa đủ cường đại a, so với chân chính thuần huyết yêu quái...

“Ha ha, vô dụng thôi, ta sẽ không chết!” Một lần nữa hợp lại, chàng trai bị chương khí bao quanh cười nhẹ nhàng. Thân thể bị tất cả mọi người chán ghét này là thứ tốt nhất hắn có thể trông cậy vào! Ha, nhưng mà vẫn chưa đủ mạnh mẽ, so với yêu quái thuần huyết thực sự...

Không trả lời, tuyết y nam yêu nhìn chăm chăm hắn.

Bất tử? Khối thân thể này không có trái tim?

---

1 phút đen tối của editor

Bất tử (không con = vô sinh *chú thích cho những thanh niên trong sáng sắp tuyệt chủng cần đưa vào sách đỏ thế giới:v*)? Khối thân thể này không có tờ rym? >///<

“Naraku sama...” Đột nhiên một tiếng gọi dịu dàng truyền đến, cô gái, người bị vây giữa trận pháp vô hình của Naraku, bị lãng quên một bên ngẩng đầu lên, thành kính nhìn chàng trai đang muốn chạy trốn mà mình đã thề chết bảo vệ.

“ ... ”

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của đối phương, nàng cười thật tươi, tựa như bông hoa nở rộ giữa địa ngục, xinh đẹp đến tuyệt mỹ.

Naraku sama, nàng sẽ tự tay loại bỏ vật uy hiếp đến sự tồn tại của ngài, ngay tại đây, ngay tại thời khắc này...

Chống cự lại cái linh hồn kia sắp tước quyền khống chế thân thể, nàng nâng tay phải không bị trói lên, cầm trường kiếm dứt khoát đâm vào ngực mình.

Nháy mắt, hành động này khiến cho hai cặp mắt kinh ngạc đến co rút lại.

Nguyệt...

Tiêu Lăng Nguyệt...

“Bùm...”

Không có linh lực chống đỡ, cột sáng vĩ đại kia lập tức vỡ vụn, hóa thành nhiều đốm sáng rơi trên mặt đất, nhanh chóng biến mất. Bóng dáng thanh lệ của cô gái không chịu đựng nổi, thoáng chốc quy xuống.

Bóng trắng chợt lóe, dường như trong nháy mắt, tuyết y nam yêu dừng trước mặt nàng. Bàn tay to thon dài ôm lưng, đỡ được thân thể mảnh khảnh của nàng.

“Nguyệt...” Mùi máu nồng đậm xộc vào trong mũi, khuôn mặt luôn luôn không đổi sắc của tuyết y nam yêu cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh hoảng.

Ha ha... Nhìn một người một yêu ôm nhau, chàng trai tuần mỹ giữa không trung cuối cùng cũng thu lại vẻ mặt khiếp sợ.

Thật là không ngờ kết cục lại như thế này...

Cố gắng bỏ qua thứ tình cảm kì quái trong lòng đang muốn trào ra, hấn cười quỷ dị, xoay người biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Đó cũng lắm cũng chỉ là một con rối mà thôi, không cần để tâm... Hấn là Naraku đến từ địa ngục, tình cảm tầm thường của con người là không cần thiết!

* Lời tác giả: Điền hố, điền hố, ngẫu là điền hố ....

34. Chương 32: Xuống Tinh Thần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dưới núi Bạch Linh Sơn, chướng khí vờn quanh mặt đất không một ngọn cỏ. Trong bóng đêm cô độc chỉ có tiếng gió nức nở.

Máu bao lấy thân thể mảnh khảnh, mái tóc dài đen đến thất thần, khuôn mặt thanh tú tái nhợt đến đáng sợ, dường như có thể bay theo gió.

Máu đỏ tươi vẫn như trước, không ngừng trào ra từ ngực nàng, nhuộm màu lên cả hoa y trắng như tuyết của hấn, mang theo thứ cảm xúc sền sệt âm ập, làm một kẻ khiết phích (yêu sạch sẽ) như hấn cũng có cảm giác khác lạ.

Từ trước đến nay, không ngờ máu của con người lại nhiều như thế.

Lạnh, rất lạnh.

Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng máu bên trong cơ thể không ngừng trào ra ngoài. Thân thể ngày càng khó cử động, càng lúc càng nặng nề. Thậm chí ngay cả hít thở cũng ngày càng khó khăn, cả người như thể bị đóng băng giữa thế giới này, cô độc mà tuyệt vọng.

“Nguyệt.”

Giọng nói lạnh lẽo mà trầm thấp chưa từng lộ ra vẻ lo âu như vậy. Hai hàng lông mày nhíu chặt lại. Là phần nộ, tự trách hay là thương tiếc?

Có lẽ là hấn đã sai rồi. Nàng cũng không mạnh mẽ như trong tưởng tượng của hấn, sự tồn tại của con người vĩnh viễn đều rất yếu ớt mong manh.

Nghe được giọng nói quen thuộc, tựa như một tia sáng le lói trong màn đêm đen, lông mi nàng hơi run rẩy, lúc lâu sau mới nặng nề mở hai mắt.

Thật tốt, ôm như vậy rất ấm áp...

Thật ra như vậy cũng tốt. Sau 40 năm phiêu bạt lâu như thế, cái kết cục bình yên này cũng có thể coi là một kết cục hạnh phúc.

Nàng... Cũng mệt mỏi rồi, mệt mỏi với việc vĩnh viễn đi tìm kiếm đường về nhà.

“Ừm..” Cúi đầu lên tiếng, dường như không chút tiếng động, khóe môi dính máu miễn cưỡng nở ra một nụ cười nhạt. Nhưng mà khi đối diện với đôi mắt thâm thúy màu vàng của hấn, nước mắt nàng cuối cùng cũng không khống chế được mà rơi xuống, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh.

Đáng ghét, rõ ràng muốn để lại ấn tượng tốt đẹp vào thời khắc cuối cùng, vậy mà lại khóc?

Quả nhiên, chỉ cần ở trước mặt hấn, cho dù nàng muốn kiên cường cũng không làm được, phải không?

Sesshoumaru, nàng chưa từng nói ra, thật ra, nàng rất thích người... Thích kẻ cao cao tại thượng như hân một cách hèn mọn.

Bởi vì sợ bị từ chối, cho nên luôn cố gắng phớt lờ nó. Bởi vì chỉ có thể im lặng ngưỡng mộ, cho nên nàng lựa chọn rời đi.

Phật nói: kiếp trước phải ngoái đầu nhìn nhau năm trăm lần mới đôi lại một lần đi qua nhau. Như vậy, kiếp trước rốt cuộc nàng đã nhìn hân bao nhiêu lần mới có thể đôi lại một lần vượt thời gian để gặp nhau?

Người sẽ nhớ ta chứ, Sesshoumaru? Trong dòng thời gian dài đằng đẵng, người liệu có nhớ nổi từng có một con người nhỏ bé như ta xuất hiện trong cuộc đời người?

Vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, có thể để nàng ích kỉ một chút được không?

Không muốn, không muốn bị người quên đi, cho nên...

Nàng giơ tay phải lên, thon thả, vô lực lại tràn ngập cố chấp. Đầu ngón tay dính máu chạm vào lồng ngực của hân, nàng dùng chút linh lực cuối cùng còn sót lại để hạ chú.

Sesshoumaru, bất kể người gặp bao nhiêu người, yêu bất cứ ai cũng không thể quên ta, cho dù chỉ là một chút...

Ánh sáng nhẹ nhàng xuyên qua sương mù, mang một vẻ đẹp mất hồn khó diễn tả thành lời.

Trời sáng.

Đêm đen cuối cùng đến đây là kết thúc.

Nhưng mà, hình như có ai đó từng nói, cái chết cũng là một sự bắt đầu thì phải? (Thần: “Nhớ không nhầm thì là lão Imhotep trong The mummy”:v)

Đứng đón gió từ trên cao, một chàng trai tuyệt thế mặc hồng bào xuất thần nhìn mặt trời đỏ rực từ từ nhô lên phía xa xa, mái tóc trắng như tuyết dài đến mắt cá chân hơi đu đưa theo gió, xinh đẹp đến cực điểm.

Tuy hân chỉ lẳng lặng đứng nhưng lại mang một vẻ đẹp chói mắt của thần tiên giáng trần. Một vẻ đẹp cho dù thế nào cũng không thể đem ra so sánh, dường như giữa trời đất lúc đó, chỉ còn một bóng người ấy thôi.

Đột nhiên, hân tao nhã vươn tay phải đẹp như ngọc ra, dường như chỉ là vô tình phất tay, nhưng cũng giống như đang xé rách một sức mạnh vô hình.

Xoay tay, hân chậm rãi cử động ngón tay ngọc, một ánh sáng trắng noãn liền xuất hiện trong lòng bàn tay hân, tinh khiết như đóa sen trắng của Phật.

Đôi môi mỏng hoàn mỹ hơi hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười khuynh thành, trong đôi mắt màu tím lộ rõ vẻ quý tộc cao ngạo.

“Hừ!”

Hừ nhẹ một tiếng, ngữ điệu nhẹ nhàng cũng không giấu được khí thế vương giả của người đứng đầu.

“Sứ giả địa ngục nhỏ bé mà cũng dám cùng ta tranh đoạt người. Thật không biết tự lượng sức mình!”

... ..

Gió tây hiu quạnh, trường kiếm cổ xưa ở trước ngực chủ nhân thương nhớ nức nở ra tiếng, tựa như đang xướng lên một bài ca phúng điếu, mãi chưa dừng lại.

“Sesshoumaru?” Thiếu niên có đôi tai cầu mặc hồng y vội vàng chạy tới, nhìn tình cảnh trước mắt có chút khó hiểu. Nhưng mà, người hân quan tâm chính là sống chết của nữ pháp sư có khúc mắc với hân.

“Kikyou đâu?” Rõ ràng ở đây có hơi thở của nàng.

“A, cái tên bán yêu ti tiện này, người không thấy Lăng Nguyệt đã chết sao?” Tiểu yêu sớm lệ nóng tung hoành, vung vẩy gây đầu người, cái miệng nhọn hoắt vầu lên, nhảy ra cắn gặm chỉ trích.

“55555555 * người thật tuyệt tình! Nữ pháp sư kia đã bị Naraku giết rồi, người quên ả ta đi! Hừ! 55555555
Ổng tay áo rộng xoa xoa hai hàng nước mắt như suối nhỏ nhưng cũng không hiệu quả mấy.

* 555555: Hu hu hu hu... (đại khái là diễn tả tiếng khóc)

Tuy rằng, tuy rằng Lăng nguyệt kia luôn thích làm khó nó, nhưng đều là tùy tùng của Sesshoumaru sama, sao có thể bỏ chủ nhân mà đi trước!

Đáng giận, lúc nào cũng tùy hứng như vậy!

5555555555... ..

“Kikyou...” Ngây ngốc nhìn xuống vực sâu phía dưới, bán yêu cũng như lúc trước không thể cứu mạng nữ pháp sư kia thì trở nên thất hồn lạc phách, mãi sau mới xoay người nhìn tuyệt y nam yêu đang ngồi quỳ ôm cô gái dưới đất.

“Sesshoumaru, Sesshoumaru! Người, vì sao không cứu nàng?!”

Nhìn đứa em trai bán yêu giận chó đánh mèo chỉ trích, tuyệt y nam yêu chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt tàn nhẫn lạnh như băng, thản nhiên nói.

“Kẻ giết chết Kikyou là Naraku, còn kẻ không thể cứu được ả ta chính là người... Inuyasha!”

Một giây gặp thoáng qua, cũng là chia ly vĩnh viễn.

Hừ, thật sự là giống nhau đến châm chọc!

Hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh không lộ ra cảm xúc. Chỉ là cánh tay kia nắm chặt lại trở nên trắng bệch, vài giọt máu tí tách nhỏ xuống từ ống tay áo dài mang hoa văn anh đào màu đỏ, rơi xuống đất rồi biến mất,

Nhớ lại năm đó đứng trước biển lớn mênh mông, nghe sóng biển vỗ rì rào, phụ thân uy nghiêm mạnh mẽ đứng quay lưng, hướng mặt về phía mặt trăng hời hợt lúc còn nhỏ.

“Sesshoumaru, con có thứ gì cần phải bảo vệ không?”

“Thứ cần phải bảo vệ?” Mắt vàng hần khê nhíu, phất tay áo, dường như muốn hất bay thứ tình cảm đáng khinh đó.

“Đối với Sesshoumaru con mà nói, không có!”

Bởi vì, khi đó con người này chưa xuất hiện.

Nhưng mà hiện tại..

Không để ý đến em trai bán yêu buồn cười của mình, hần cúi đầu, nhìn cô gái đang hôn mê trong lòng.

“Ta sẽ không nhớ được người...”

Hần trời sinh lạnh lùng, không biết nên biểu đạt nỗi đau như thế nào, chỉ có thể lạnh nhạt nói vậy.

“Cho nên, người chỉ có thể xuất hiện ở nơi Sesshoumaru ta không thể nhìn thấy!”

Cô gái thanh nhã như đóa sen trắng kia vẫn yên lặng chìm trong hôn mê. Đôi mắt vàng vẫn không di chuyển nhìn nàng chăm chăm, tựa như hai hồ nước tĩnh lặng, bề ngoài có vẻ yên ả, nhưng thực chất dưới đáy lại cuộn trào từng làn sóng ngầm dữ dội.

Có thứ gì đó cứ lặng lẽ nổi lên, ngay cả mặt trời đang mọc lên từ phía Đông cũng có chút khiếp đảm đối với nam yêu tao nhã khuyếch thành này.

Tĩnh lại, Nguyệt...

Đao phụ thân trao cho bên hông bắt đầu phát ra tiếng động chao đảo, một tiếng lại một tiếng, chưa từng mãnh liệt như vậy.

Đôi mắt vàng lạnh lẽo liếc xuống phía dưới, trong vẻ lạnh như băng cũng ẩn chứa sự khẩn thiết.

Thiên Sinh Nha, người có thể cứu nàng hay không?

Như thể đáp lại hắn, Thiên Sinh Nha lại rung động mãnh liệt hơn, ngay cả gió cũng bắt đầu nổi lên.

Phải vậy không? Người cũng muốn cứu nàng.

Tuyết y nam yêu buông cô gái đã sớm thoi thóp ra, đứng thẳng dậy, ngạo nghễ đứng giữa trời đất mịt mù, áo trắng như tuyết bay lên, trên gương mặt tuyết mỹ là một vẻ kiên nghị.

Thứ cần phải bảo vệ...

Phụ thân đại nhân, tuy rằng không thể hoàn toàn tán thành với người, nhưng quả thật hắn không muốn mất nàng, cho nên hắn muốn trở nên thật sự mạnh mẽ, khiến cho bất cứ kẻ nào cũng không dám có ý đồ với vật thuộc quyền sở hữu của hắn.

Cho dù là thần, cũng không thể!

Thân đao thon nhỏ vung lên một đường cong duyên dáng, ánh sáng trắng noãn loé lên, vết thương vốn đáng sợ kia bắt đầu khép lại.

“Cạch” một tiếng, trường kiếm phong cách cổ xưa trên người cô gái rơi xuống, không nhúc nhích.

Thu đao vào vỏ, chàng quý tộc cao ngạo lại đứng thẳng lưng, đứng lặng. Dường như chờ rất lâu, nhưng cũng giống như chỉ trong nháy mắt, trái tim kẻ sát bên tay bắt đầu đập. Một chút, lại một chút, tuy rằng rất chậm chạp, rất nhẹ nhưng lại đập vô cùng chân thực.

Đôi mắt vàng loé ra chút lo lắng, cố gắng ép mình phải bình tĩnh lại, có một niềm vui sướng khó nói ra lời từ từ dâng lên trong lòng hắn, khiến hắn càng siết chặt cô gái trong lòng hơn.

Thì ra khi mất đi mà giành lại được, có thể khiến người ta sung sướng như vậy. Cho nên... Tĩnh lại đi...

Ngày đầu tiên, không tỉnh lại.

Ngày thứ hai, không tỉnh lại.

Ngày thứ ba...

“Bokuseno (Phác Tiên Ông Bokuseno) * , nói cho ta biết, ai mới có thể cứu nàng?” Tuyết y nam yêu nói, mang theo khí thế quý tộc uy nghi.

* Phác Tiên Ông Bokuseno:

Totosai sợ chết khiếp Sesshomaru nên lão ta phải tìm cách đưa Thiên Sinh Nha bằng cách treo lên Phác Tiên Ông Bokuseno: “Dành cho Sesshomaru ” mà không hề xin phép, làm Lão mộc lan rất bức mình

Một chút về Phác Tiên Ông Bokuseno: Là một cây mộc Lan thọ trên 2000 năm, là cá thể đặc biệt to lớn nhất trong chủng loài.

Chiều rộng của Thân cây Phác Tiên Ông khoảng độ dài đứng vai kẻ vai của 3 đến 4 người đàn ông to lớn, khoảng 8 feet tức 2 mét rưỡi.

Chiều cao của Phác Tiên Ông khoảng 100 feet tức 30 mét.

Chu vi vòng quanh thân cây khoảng 24 feet tức 7 mét.

Tổng thể Lão cây mộc lan này nặng 2400 tấn.

Một gương mặt già nua hiện ra từ trên thân cây mộc lan cổ thụ, nhìn cô gái được tuyết y nam yêu quý trọng ôm trong lòng.

“A, đây không phải là Tiêu Lăng Nguyệt sao? Sesshoumaru, người dùng Thiên Sinh Nha xong vẫn không được sao? Ha ha, Sesshoumaru, sư phụ nàng ta là Đông Hoàng đệ hạ đã sống vạn năm rồi, nếu như hắn chịu giúp...”

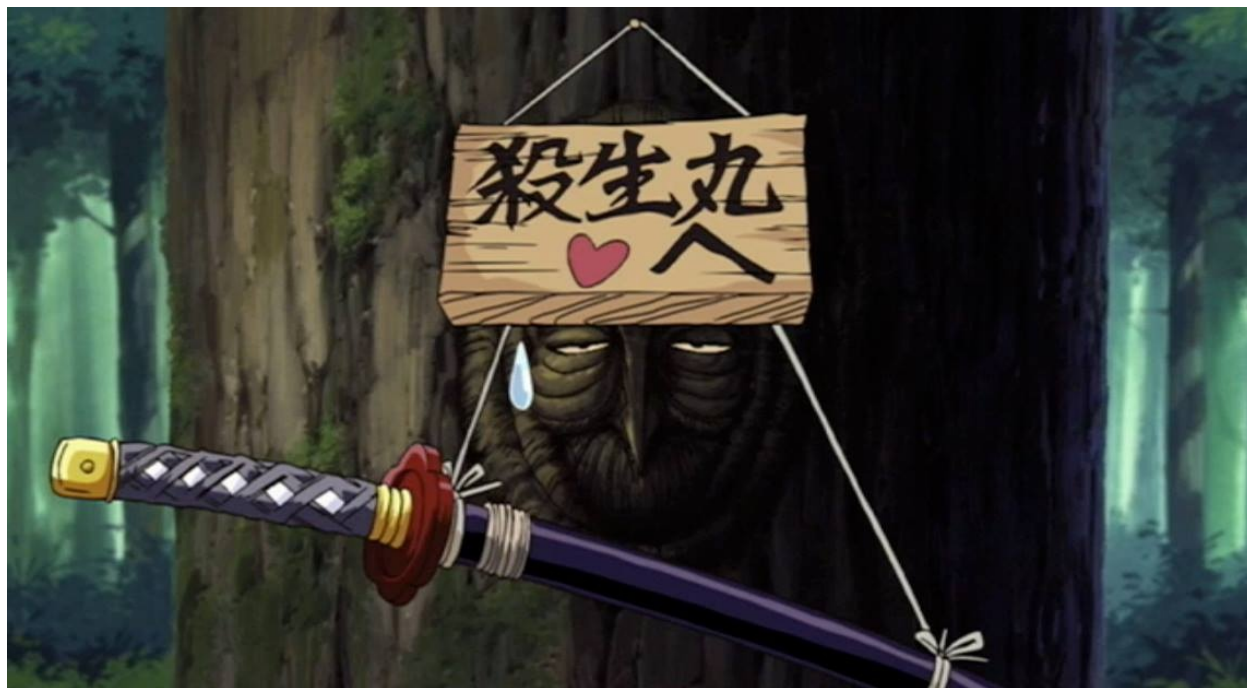
Không đợi Phác Tiên Ông nói hết câu, hai người trước mặt đã biến mất không thấy bóng dáng.

“Thật là, quả nhiên là những người trẻ tuổi... Cả cái tên kia nữa, cả trăm ngàn năm qua cũng chỉ coi trọng mỗi mình nữ đệ tử này, nếu không còn lâu mới tự mình đến nhờ ta nói mấy lời này với Sesshoumaru...”

“Đông Hoàng... Sao?”

* Lời tác giả: Lạnh quá a, lạnh đến nỗi đánh máy mà tay sắp đông băng luôn! Thật đáng thương cho ta a...

Editor: Chuẩn cơm mẹ nấu! Mùa đông mà đánh máy cứ gọi là... phê phải biết ;_; Nhất là mấy chương dài dài á, kinh hoàng luôn, oánh xong tay tím bầm, cứng như cục gạch! Bọn đã từng huy hoàng như vậy á ;_; Cơ mà bên Tàu còn lạnh hơn bên mình, tội nghiệp má Sương:3

35. Chương 33: Lựa Chọn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cung điện Đông hải, cấm địa hồ tộc, một toà cổ tháp cao ngất đứng sừng sững, phảng phất vẻ thần linh ở chốn nhân gian. Thần thánh uy nghiêm, không thể xâm phạm, người đến được nơi này cũng không có nhiều.

Trong toà nhà gồm nhiều gian phòng hình tháp cao ngất, không gian bên trong rộng hơn nhiều so với bề ngoài — đó là cung điện xa hoa chỉ có đế vương chốn nhân gian mới được hưởng.

Một làn khói nhẹ bốc ra từ lư hương hình hạc, lượn lờ bay lên trong không khí yên tĩnh, mùi hương thanh nhã tràn ngập khắp cung điện. Đèn đuốc treo đầy trên tường, mỗi một cái đều tự đốt cháy mình trong bóng đêm lạnh lẽo, nhưng cũng chẳng thể làm không khí ấm áp hơn.

Ẩn ẩn sau làn sương khói, một chàng trai tao nhã, khuynh thành tuyệt thế nửa nằm nửa ngồi lười nhác dựa trên vương toà. Thân hình hoàn mỹ mặc hồng bào rộng thùng thình thêu chỉ vàng chỉ bạc lấp lánh, trên đó thêu rồng vàng năm ngón nằm giữa trời đất. Mái tóc trắng như tuyết tuý ý xoã phía sau lưng, xoã dài như một đoá kim ngân * đang nở rộ.

* Kim ngân hoa:

Súc huyệt với nước sắc hoa kim ngân sẽ làm dịu cơn đau huyệt. Nó còn có tác dụng hiệu quả ngăn ngừa các điều kiện dễ viêm nhiễm. Hoa kim ngân chứa rất nhiều chất chống lại vi rút và vi khuẩn. Lá và thân của nó còn có tác dụng trị bệnh viêm khớp.

Trong cung điện trống không, dường như vị đế vương này đang chờ đợi một điều gì đó.

Gió đêm thanh lương thổi vào, sương khói khẽ lay động, thổi tung mái tóc dài rủ xuống đất của hắn.

Mắt phượng đang nhắm hơi mở ra, để lộ đôi mắt đẹp long lanh nhưng lại lạnh nhạt xa cách đến cực điểm, nó rất giống ánh mắt của thần tiên. Cao cao tại thượng, với người khác ngàn dặm xa cách.

“Đến rồi?” Chỉ hai chữ nhưng lại không giấu được ngữ điệu của kẻ bề trên đặc thù.

Gió ngừng thổi, tuyết y nam yêu ôm một thân thể mảnh khảnh xuất hiện giữa đại điện hoa lệ ngay tại lúc này.

Dung nhan tuấn mỹ, yêu văn độc đáo, mí mắt có chút sắc hồng, đôi mắt mà vàng lạnh lùng vô tự, cả người tràn ngập hơi thở siêu phàm thoát tục, tựa như hàn mai nở rộ giữa trời đất đầy băng tuyết.

Hắn lặng lẽ đứng trong đại điện, độc lập lồi lạc, không khiếm tốn hay ngưỡng mộ bất cứ ai.

“Cứu nàng!” Ngữ điệu thanh lãnh, xứng với đôi mắt lạnh như băng, uy nghiêm khó mà từ chối. Không phải là thỉnh cầu, cũng không phải là mệnh lệnh.

“...” Không trả lời, chàng trai tuyết thể tao nhã đứng dậy, như thể một con rồng thức tỉnh, nhìn trời đất tràn ngập khí phách.

Khẽ nâng chân phải, để lộ ra một đôi chân trần như ngọc đang bước đi thản nhiên, từng bước từng bước bước xuống bậc thang đến gần tuyết y nam yêu. Vạt áo đỏ tươi như lửa quét lên sàn cẩm thạch, cực kỳ xa hoa mà cao quý. Tiếng va chạm thanh thúy, mơ hồ có thể nhìn thấy vạt áo kia che đi một cái xích nhỏ dài trên chân, đó là xiềng xích kiềm giữ yêu lực của hắn.

Dù vậy, hắn vẫn cao cao tại thượng như trước, tất cả mọi người chỉ có thể ngẩng đầu từ dưới lên nhìn hắn. Không cần sức mạnh, không thể chết, đó là thứ dù là ai cũng không thể đạt được.

Thong thả đi đến trước mặt bọn họ, vương giả yêu giới cúi đầu đánh giá cô gái đang lặng lẽ hôn mê trong lòng tuyết y nam yêu.

Đồ nhi thân yêu, 20 năm sau gặp lại ở đây, vẫn là tình cảnh này...

Lát sau, đôi mắt hơi chếch lên, tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) đối chọi với cặp mắt vàng lạnh như băng kia. Đôi mắt kia màu tím...

Trong đôi mắt ấy, thâm thúy mà bát ngát, thần bí tới mức hấp dẫn trí mạng, khiến người khác trầm luân.

“Cô hỏi người, người yêu nàng sao?”

Thần: Cho phép tớ chú thích một chút, cũng là hỏi ý kiến mọi người! Từ “cô” ở trên là cách xưng hô của vua chúa thời xưa, xưa lắm ý, hình như là từ thời mới bắt đầu có vua. Sau này mới đổi thành tự xưng là “trẫm”! Vậy mọi người thấy tớ cứ để là “cô” như thế hay là chuyển thành “ta” thì hợp hơn? Nếu mà không ai com mần gì là tớ sẽ tự động để là “cô”, đừng ai hỏi nhé! ~

~

“Yêu?” Nhíu hai hàng lông mày, đôi mắt vàng vốn dĩ nhìn chăm chăm vào mắt đối phương thoáng rời đi, nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt trong lòng. Gió lùa nhẹ, thổi tóc mái màu bạc lướt qua cái trán trơn bóng, tâm mắt hắn mơ hồ, cũng cản trở người kia quan sát biểu cảm.

Yêu là cái gì, hắn cũng không rõ. Tuy rằng sống hơn ngàn năm, nhưng hắn trời sinh lạnh lùng trống rỗng, ngay cả chút tình thân bình thường hắn cũng hồ hững, cái thứ gọi là yêu đó càng không rõ.

Nhưng mà... ngoại trừ nàng, hắn đối với người khác sẽ không có chút mảy may dao động.

Tầm mắt dời đi, nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt kiên lãnh (kiên định mà lạnh lùng) thoáng chút mê mang.
“Sesshoumaru ta không quan tâm thứ đó! Ta chỉ cần người cứu nàng là được.”

Không dự, bất hoặc.

Tuy là yêu quái, nhưng lại có loại khí chất xuất trần của thần phật.

Bá đạo mà bình tĩnh, lạnh lùng mà kiêu ngạo, khí chất độc nhất vô nhị như vậy chỉ thuộc về một mình hắn
— — Sesshoumaru!

Mắt phượng hơi nheo lại, đôi mắt màu tím càng lộ vẻ thâm thúy.

Ha, thật sao? Ha ha, như vậy, Nguyệt nhi, để cô xem người người yêu thương sẽ có thể vì người mà làm chuyện gì?

“Sesshoumaru, thật vậy sao?” Giọng nói ôn nhuận như loại rượu ngon toả ra hương thơm thuần, lại khiến người khác cảm thấy nguy hiểm.

Đôi mắt trong suốt khẽ liếc qua, trông mắt chuyển động lộ ra một vẻ xinh đẹp khó tả, khoé môi hơi nhếch lên, tạo thành một đường cong trên người, mang theo vẻ mỉa mai hoặc ái muội.

“Thật ra muốn cứu Nguyệt nhi cũng rất đơn giản. Chỉ cần người cho nàng ăn yêu đan của người là được!”

“ ... ”

Sesshoumaru hơi nhướn mày, đôi mắt vàng lạnh như băng vẫn như trước không lộ ra cảm xúc, trầm mặc hồi lâu, môi mỏng cuối cùng cũng nhấc lên, bình tĩnh hỏi: “Yêu đan?”

“Phải! Người không biết sao?” Đôi mắt màu tím lộ ra chút kinh ngạc, dau đó lại bình thường trở lại, “A, dù sao cũng chỉ là một Tây quốc nhỏ bé...”

“ ... ”

Không đáp lại khiêu khích của hắn, Sesshoumaru chỉ siết chặt tay, ôm cô gái trong lòng càng chặt, môi mỏng lạnh như băng không cong lên dù chỉ một chút.

Thân thể... trở nên lạnh lẽo.

Đôi mắt rạng rỡ khẽ nhấp nháy như ngôi sao lấp lánh điểm xuyết trên bầu trời, đẹp đến mê người, nhưng cũng khiến người ta có cảm giác xa cách không thể với tới.

“Ha ha, ‘yêu đan’ là toàn bộ yêu lực mà yêu quái tích lũy được, đại diện cho một thân tu luyện của yêu quái đó... Người phải suy nghĩ kĩ đi, thật sự người có muốn lấy đại giới (giới hạn khủng khiếp) như vậy chỉ để đổi lấy tính mạng của một con người không?”

Dưới ánh nền mông lung, khoe môi hồng nhuận trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân nhếch lên, tạo thành một đường cong mê người. Mắt phượng màu tím tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) nhìn chằm chằm tuyệt y nam yêu trước mắt, đợi hắn đưa ra quyết định khó khăn.

Không biết chọn cái nào sao? A, Đông Hoàng bệ hạ thân ái, trên thế giới này, người cũng phải học cách toan trọng người khác đi; cho dù sức mạnh không bằng người, người cũng phải học tập đi...

“Hừ, người nghĩ Sesshoumaru ta là ai?” Hừ lạnh, đôi mắt vàng vô tự của hắn thoáng nhìn, “Không có bất cứ thứ gì quan trọng bằng nàng...”

Không có gì quan trọng bằng nàng...

Mấy câu từ đơn giản, lại có thể khiến yêu vương sống trăm ngàn năm, trải qua nhiều biến cố trở nên ngây ngốc trong chốc lát. Lát sau, hắn vừa cười, cười đến nghiêng nước nghiêng tảnh, che giấu cảm xúc thật sự trong đáy mắt hắn.

A, Nguyệt nhi, người có được một kẻ một lòng với mình như vậy sao? Aizzz, đây quả thật là trân bảo khó tìm của thế gian...

... ..

Đêm đen, gió thổi xuyên qua đại điện, đèn đuốc khẽ lay động.

Nam yêu không chút do dự lấy trong cơ thể ra một viên yêu đan. Mắt đỏ rực như máu, ngón tay thon dài nắm nhẹ cái cầm thon dài của cô gái, nhẹ nhàng thả viên yêu đan óng ánh trong suốt óng ánh như trên châu vào đôi môi không chút huyết sắc của nàng, nhớ kỹ chú ngữ. Yêu đan màu trắng trong tay thoáng chốc phân tán ra thành nhiều mảnh, như sao băng nhập vào trong cơ thể cô gái kia. Một dòng khí mạnh mẽ phút chốc tràn ngập trong không khí như một tiếng nổ nhẹ, thổi tung tóc của ba người, nhưng cũng không ai để ý.

Linh hồn đã thuận lợi trở về.

Cẩn thận quan sát cô gái trong lòng tuyết y nam yêu có chút thay đổi. Khuôn mặt tú lệ vốn tái nhợt dần dần hồng hào trở lại, chàng trai khuyên thành kia đứng thẳng dậy, dời lực chú ý sang ngón tay như ngọc đang nắm một viên thuốc màu trắng ngà sáng rọi.

“A, vốn định đưa tiên đan này cho Nguyệt nhi ăn. Nhưng mà xem ra hiệu quả hiện giờ cũng không khác nhau mấy...”

Lời nói như thì thảo kia bay vào tai tuyết y nam yêu rõ ràng từng chữ, thân hình Sesshoumaru lập tức có chút cứng ngắc.

Bị đùa giỡn sao?

Hừ, lão hồ li!

Tùy ý ném tiên đan quý giá trong tay đi, chàng trai tuyết thể hồ hững xoay người, y bào như lửa đỏ vung trên không trung tạo thành một đường cong duyên dáng, “Ngày mai Nguyệt nhi sẽ tỉnh lại. Từ giờ cho đến lúc đó, ngươi tự lo cho mình thật tốt đi.”

Nhưng mà...

Chỉ bạc trắng như tuyết xẹt qua không trung, mang theo hơi thở của gió.

Dám cướp đi đồ đệ bảo bối của hắn, nhất định sẽ phải trả đại giá...

Bàn chân trần thản nhiên đi qua hai cây cột trước kim long điện, chậm rãi xuyên qua sân vắng bước về phía vương tọa bên trong.

Đó là con đường đế vương, là con đường chỉ có thể đi một mình cô độc.

Phải không?

Nắm tiên đan vừa bắt được trong tay, tuyết y nam yêu tuần mỹ khẽ liếc mắt một cái, chuyển tầm mắt về phía cô gái đang nhú mày bất an trong lòng mình.

Ngày mai có thể tỉnh lại...

36. Chương 34: Mất Trí Nhớ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Đông Thần Thần

Beta: Lâm Mạn

Dưới màn trời âm u, gió thu hào với tiếng nước chảy róc rách, làm người khác rùng mình.

Trên đường mòn hẹp mà quanh co, một nữ pháp sư mặc trang phục pháp sư Nam Kinh mà hồng không nhanh không chậm bước về phía trước.

Một thôn dân đeo ống trúc trên lưng vội vã lướt qua người nàng, thổi đến một cơn gió lạnh, ống tay áo rộng rãi lập tức lay động.

Bước chân chậm chậm lặng lẽ dừng lại, nàng nâng tay trái mảnh khảnh lên, vén mái tóc bị gió thổi tung. Gò má trắng hồng, đôi mắt đen láy như mực nhìn theo phía thôn dân kia chạy.

Phía trước có thôn sao?

Cũng tốt, như vậy có thể tránh mưa...

Nhắc mới nhớ hai chân đã bị nước mưa làm ướt, nàng cúi đầu, không nhanh không chậm bước về phía thôn nhỏ cuối đường.

Đó là một thôn trang hẻo lánh, dường như vừa mới gặp đại nạn, phòng ốc bị phá nát vẫn chưa sửa xong, đa số đều ghép mấy thứ đồ linh tinh lại sống qua ngày. May mà kí ức đau thương đều theo thời gian dần dần nhạt đi trong tiềm thức mỗi người, mọi người đều vì thế mà cố gắng sống thật tốt.

Con người chính là sinh vật yếu ớt nhưng lại rất kiên cường như vậy...

Tuỳ ý đứng dưới mái hiên của một nhà nào đó, nàng phỉ phỉ nước mưa trên quần áo.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời thu âm u mưa liên miên, nước mưa lạnh lẽo theo gió hắt trên da thịt nhẵn nhụi của nàng, nổi lên một vẻ thê lương.

A, nhanh như vậy đã đến mùa thu rồi?

Nhảy cảm cảm giác được có người đến gần, nàng cúi đầu, nhìn màn trúc buông xuống phía sau lưng.

Ngay sau đó, một bàn tay chai sần vén màn trúc lên, đột nhiên nhìn thấy có người đứng ngoài cửa, người hầu đang định đổ nước có chút kinh ngạc. Mãi đến khi nhìn rõ người trước mặt, người hầu kia càng không dám tin, trợn to hai mắt.

“Lăng Nguyệt sama..?”

Cô gái đang suy nghĩ xem bản thân từ khi nào trở nên sâu sắc như vậy hồi phục tinh thần, đôi mắt đen nghi hoặc nhìn người kia.

“Người... biết ta?”

“Đúng là Lăng Nguyệt sama rồi!” Người phụ nữ đối diện khẳng định, nở nụ cười, tùy tiện ném cái chậu trong tay đi, nhiệt tình kéo cô gái nọ vào trong phòng.

“Lăng Nguyệt sama, không ngờ ngài đi chu du khắp nơi mà vẫn nhớ trở về thăm thôn trang nhỏ này của chúng tôi, thật sự là không ngờ! Ngài đợi một chút, ta phải nói cho lão gia biết tin này!”

“...” Còn chưa kịp làm rõ mọi việc thì người phụ nữ quần áo mộc mạc kia đã biến mất ở cửa.

Rõ ràng là không có chút ẩn tượng nào, sao người kia lại nói nàng đã từng tới đây? Hơn nữa nàng vừa mới được sự phụ cho phép xuống núi, từ trước đến nay đâu có cơ hội đi xa như thế này? Nhưng mà kết giới ở nơi này nàng cảm thấy rất quen thuộc...

Đôi mắt đen lách lẹ ra chút khó hiểu. Nhưng mà ngay lập tức, một đám người lớn nhỏ không đồng đều, dáng người khác nhau xông vào trong văn phòng nhỏ hẹp này, Tiêu Lăng Nguyệt theo thói quen nở nụ cười, ánh mắt mang theo chút vẻ xa cách nhẹ nhàng.

“Lăng Nguyệt sama, Lăng Nguyệt sama, sao lâu như vậy mới tới thăm chúng tôi?”

“Đúng vậy, Lăng Nguyệt sama, mỗi ngày chúng tôi đều rất nhớ ngài!”

Bất đồng cho đại nhân nhóm cận quần kích động lại nhân kính sợ cho nàng thân phận mà do dự không dám tiến lên, một đám hỗn nhiên đứa nhỏ sớm liền xông tới, lôi kéo tay áo của nàng hỏi đồng hỏi tây.

“A?” Đối nhân hướng đến xa cách nàng nhất thời không biết thế nào ứng đối bọn nhỏ nhiệt tình, thanh tú trên mặt thoáng nổi lên một tia quăn bách, nhưng cũng tiêu trừ thôn dân nhóm nhất thời do dự.

“Đúng vậy, Lăng Nguyệt sama, ngài khả là của chúng ta đại ân nhân a...”

...

Đối mặt với một đồng khuôn mặt tươi cười giản dị tràn ngập vẻ cảm kích và vui sướng, Tiêu Lăng Nguyệt có chút bất ngờ.

Là nàng nhớ lầm, hay là do thời gian ở thế giới này lệch lạc? Bất kể là như thế nào thì nàng vẫn cảm thấy không nắm giữ được vận mệnh mình.

Lòng cảm thấy có chút phiền chán khó hiểu, cảm thấy dường như mình đã đánh mất thứ gì đó.

=====

Mặt trời từ từ nhô lên, chim chóc hót ríu rít, lọt vào trong tai vài tiếng nước chảy tí tách, dường như mưa chỉ vừa mới ngớt.

Lại một đêm nữa hỗn loạn trong mơ, Tiêu Lăng nguyệt mở mắt ra, chỉ mơ hồ nhớ được một bóng dáng trắng như tuyết, bất luận thế nào cũng không thể nhớ nổi khuôn mặt của hắn.

Hơi nhíu đôi mi thanh tú lại, cơn ngái ngủ cũng dần dần hết, con mắt sáng trở nên tỉnh táo. Nàng thu dọn chỗ ngủ lại, mặc bộ trang phục nữ pháp sư được gấp ngay ngắn trên đầu giường vào, mái tóc đen nhánh mềm mại tùy ý xoã ra, chỉnh trang quần áo đầu tóc một chút rồi mới đi từ trong phòng ra.

Trời vẫn còn sớm, trong phòng im ắng, mơ hồ có thể nghe được tiếng ngáy rất nhỏ. Mất đi chồng mình, một mình vất vả chăm sóc con nhỏ mà còn có thể ngủ một giấc bình yên như vậy cũng là một loại hạnh phúc.

Mỉm cười, nàng nhẹ nhàng cầm khăn lông lên, đi ra dòng suối nhỏ ở cửa thôn rửa mặt một chút.

Vừa vén màn trúc lên, nàng liền thấy một con tuần mã màu đen cúi đầu nhàm chán dậm dậm vó ngựa, nửa cần nửa không cỏ dại dưới chân. Thấy nàng đi ra, con tuần mã kia vui vẻ hí lên với nàng.

“Tiểu Bạch!” Tiêu Lăng Nguyệt theo bản năng gọi cái tên hoàn toàn đối lập với con ngựa đen này. lát sau, nàng lập tức ngăn cả người, đôi mi thanh tú nhăn lại.

Vì sao nàng lại biết cái tên này?

Nghe thấy chủ nhân gọi, tuần mã bị bỏ rơi lâu ngày hưng phấn chạy về phía nàng, cái đầu vô cùng thân mật cọ cọ vào người nàng.

Nàng bình tĩnh, nhẹ nhàng cười cười, đôi mắt thâm thúy lại bình tĩnh đến cực điểm.

Bất kêt sự tình kì quái đến cỡ nào, cuối cùng cũng sẽ có ngày tra ra manh mối, không phải sao?

=====

“Hỗn hển, hỗn hển ——”

Trên đỉnh núi cạnh sơn trang, một tiểu yêu màu xanh giơ một cây gậy đầu người rõ ràng cao hơn mình rất nhiều, thở hỗn hển chạy về phía thân hình trắng như tuyết kia.

“Sesshoumaru sama~ Sesshoumaru sama~” Giọng nói the thé từ xa truyền đến, làm lũ chim đang vui đùa âm ỉ bên đường hoảng sợ.

Tuyệt y nam yêu đang nhìn thôn trang phía dưới không thể không nghe thấy, nhíu mày một cái. Một viên đá không biết từ đâu bắn ra từ trong tay hắn. “Cốp” một tiếng, tiểu yêu kia hét lên một tiếng rồi ngã gục, tiếng nói the thé cũng biến mất theo.

“Ầm ỉ chết, Jaken.” Đôi mắt màu vàng nhàn nhạt liếc qua, khiến tiểu yêu vốn đang nóng chết, mồ hôi đầm đìa nháy mắt có cảm giác rơi vào hầm băng.

“Híc, Sesshoumaru sama, tiểu nhân đã đưa Tiểu Bạch... Đưa Tiểu Bạch cho Lăng Nguyệt...” Nhìn ánh mắt lạnh như băng của đối phương, giọng nói của tiểu yêu ngày càng bé đi, khoảng cách giữa trán và mặt đất cũng thu hẹp lại.

Ồ, quả nhiên là hiện tại tâm trạng của Sesshoumaru sama đang cực kì không tốt. Đều do con nhỏ Tiêu Lăng Nguyệt kia, quên ai không quên, lại dám quên Sesshoumaru sama. Nhìn đi, bây giờ người chịu trận lại là nó.

“Sesshoumaru sama, chúng ta không đi theo sau sao?” Cô bé ngồi trên yêu thú hai đầu nghiêng đầu, khó hiểu hỏi tuyệt y nam yêu phía trước.

“...”

Không trả lời, khuôn mặt Sesshoumaru chỉ lặng lẽ nhìn bóng hình xinh đẹp dần dần đi xa kia. Gió gào thét, thổi tung mái tóc bạc của hắn, như từng sợi tơ bạc xẹt qua chân trời, tan vào hư vô.

Bởi vì, trời sinh khuyển tộc rất cố chấp, một khi đã nhận định điều gì thì sẽ cố chấp không buông. Dù cho hắn không thể lí giải thứ tình cảm phức tạp của con người, nhưng hắn lại cũng cố chấp giống như vậy.

Nguyệt...

Nữ pháp sư dắt con ngựa trong tay dường như cảm nhận thấy cái gì đó, kinh ngạc quay đầu, mờ mịt nhìn quanh bốn phía cũng không phát hiện ra có gì bất thường.

Là nhầm rồi sao? Sao đột nhiên lại cảm thấy có người đứng ở một nơi không ai thấy chăm chú nhìn nàng?

Nhưng mà nàng không hề cảm thấy có chút ác ý tồn tại.

Gió thanh lương thổi qua, mang theo một cỗ hơi thở nhàn nhạt như hàn mai quanh quẩn ở chóp mũi nàng, rồi lại lặng lẽ tan biến theo gió.

Lại là mùi hương này...

Xa lạ nhưng lại có chút quen thuộc...

* Lời tác giả: Được rồi, Đông Hoàng bệ hạ của chúng ta trừng phạt Sess sama bằng cách lấy đi 20 năm trí nhớ của Lăng Nguyệt. Nói cách khác, hiện tại nữ 9 của chúng ta đã hoàn toàn quên Sess sama.....

Về phần vì sao đột nhiên Lăng Nguyệt lại trở nên sâu sắc, tất nhiên là có liên quan đến yêu đan.

Còn cả việc vì sao Sess sama không đi gặp Lăng Nguyệt. Chuyện này... Chỉ có thể nói là Sess sama tương đối rối loạn đi, không biết nên đối mặt với một Tiêu Lăng Nguyệt đặc biệt như thế nào, cho nên... Hắc hắc, mọi người đều thấy rồi đó!

37. Chương 35: Cái Gọi Là Trí Nhớ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Đông Thần Thần

Beta: Lâm Mạn

Một màu đen bao phủ trên bình nguyên. Mấy cái cây chết khô rũ rượi duỗi thân khô cứng về phía bầu trời, dường như đang tuyệt vọng giãy dụa.

Một cơn gió lạnh thổi qua, thổi bay bụi đất trên mặt đất, thổi tung cả làn sương nhàn nhạt kia. Sương mù và bụi đất trong không khí tạo thành một tư thái huyền ảo. Trong không gian mơ hồ có thể thấy được một đồng xác chết tái nhợt và áo giáp vũ khí rơi trên mặt đất, chứng tỏ rõ nơi đây từng là một mảnh chiến trường đầm máu.

Cảnh tượng này ở thời Chiến quốc náo loạn có thể tùy ý gặp ở bất cứ đâu. Không riêng gì yêu quái hay con người, người với người lúc đó cũng tàn sát nhau không kém loài súc vật!

“Linh...” Bỗng nhiên, một tiếng chuông đồng trầm thấp vang lên, âm vang trong bình nguyên trống trải. Có tiếng vó ngựa chậm rãi đi tới, dường như là xuyên qua thời gian mà tới, rót vào trong không gian tĩnh mịch này một tia sinh cơ.

Phá vỡ không khí mờ ám trong bốn phía sương mù, chỉ thấy một nữ pháp sư trẻ tuổi mặc trang phục Nam Kinh màu hồng cười một con tuần mã màu đen. Trong làn sương mỏng lung không thể thấy rõ gương mặt nàng, chỉ mơ hồ thấy được đây là một cô gái rất thanh lệ. Giờ phút này nàng đang cúi đầu, nhìn mảnh vỡ loé sáng nho nhỏ trong tay mình.

Đây là Ngọc Tứ Hồn sao? Chính mảnh ngọc nho nhỏ này đã đưa vô số yêu ma trên đường đến rình rập để cướp nó?

Ha... Đấy lòng không nhìn được mà phát ra một tiếng cười nhạt, đôi môi đang cong ra của nàng mím lại càng nhanh.

Trên đời này chỉ sợ ngoài mảnh vỡ Ngọc Tứ Hồn trong truyền thuyết ra, không còn thứ gì có thể hấp dẫn yêu quái đến vậy!

Trào phúng cười, Tiêu Lăng Nguyệt không khỏi nhớ tới vài ngày trước...

=====

Cơn mưa liên miên rả rích cũng qua đi, bầu trời trở nên đặc biệt trong suốt, không khí cuối thu quả nhiên vô cùng tốt.

Tới gần dòng suối đầu thoi, đứng dưới một gốc cây đại thụ. Trên thân cây cao cao, gió thu thổi rơi vào chiếc lá vàng, cũng thổi bay ống tay áo đỏ tươi của bán yêu tố trắng kia.

Giờ phút này hắn đang dựa lưng vào thân cây, gối hai tay ra sau đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi. Mà phía dưới cây đại thụ là đám bạn đang cãi nhau ầm ĩ của hắn.

Đã bao lâu rồi chưa được hưởng một phút giây yên tĩnh? Hắn không còn nhớ rõ nữa.

Từ khi bắt đầu đi thu thập Ngọc Tứ Hồn, bọn họ luôn bôn ba đánh nhau khắp nơi, việc nghỉ ngơi đã trở nên vô cùng khó.

Bỗng nhiên, hai lỗ tai cậu nhô ra trên mái tóc bạc khẽ giật giật, hai mắt đột nhiên mở, thân thể cũng nhảy lên trên cành cao, đôi mắt màu vàng đồng cảnh giác quét về phía gió thổi đến.

Đôi lông mày anh tuấn hơi hơi nhướn lên, sắc mặt thiếu niên có đôi tai cầu ngưng trọng, đánh hơi vài cái trong không khí.

Mùi này...

“Sao vậy, Inuyasha?” Vất vả ngã đám bạn đang cãi nhau, thiếu nữ mặc đồng phục xanh lá ngẩng đầu lên, kì quái hỏi thiếu niên đang ngồi xổm trên ngọn cây.

“...”

Không nghe thấy tiếng trả lời, Kagome cũng không để ý, nhìn theo tầm mắt của thiếu niên kia. Cũng trong nháy mắt, nàng liền cảm thấy sự dao động quen thuộc.

“Inuyasha, nơi đó có Ngọc Tứ Hồn!” Đường như là sợ hãi kêu lên, Kagome nhảy dựng lên, chỉ về phía xa xa, hô lớn với thiếu niên nọ.

Nhìn hướng thiếu nữ chỉ, hẳn có chút chờ người, nhưng lập tức bình tĩnh lại.

“Kagome, chúng ta đi!”

Nhảy xuống khỏi cành đại thụ, thiếu niên có đôi tai cẩu công thiếu nữ nọ lao vút đi.

Mấy người/yêu bị bỏ rơi phía sau bất đắc dĩ nhìn nhau vài cái, đều nhìn thấy ý nghĩ giống nhau.

Ai, không biết có thể đuổi kịp bọn họ hay không...

Phía trước thôn trang kia, một con tuần mã màu đen đi chậm rì rì, tốc độ chậm đến thần kì, nhưng thiếu nữ ngồi trên lưng ngựa cũng không để ý.

Bởi vì nàng đang do dự, cuối cùng là có muốn đi gặp cố nhân hay không.

Bóng dáng cô tịch giữa giò thu hiu quạnh có chút tịch liêu. Mái tóc dài màu đen như liễu rủ bên hồ, nhẹ nhàng bay bay theo gió.

Bị một lọn tóc trước trán che mắt, Tiêu Lăng Nguyệt chớp chớp mắt, đưa bàn tay trắng nõn lên hất tóc ra, tay phải nắm dây cương cũng kéo kéo một chút, ý bảo con ngựa dừng lại. lát sau, nàng đưa mắt lên, nhìn cái bóng đỏ rực phía xa xa đang ngày càng gần.

Không biết từ khi nào, nàng càng lúc càng nhạy cảm, từ rất xa nàng đã thấy mùi hương bay đến. Nếu không phải chắc chắn đây vẫn là thân thể của mình, nàng sẽ nghi ngờ mình có phải đã có khứu giác linh mẫn của chó.

Vài giây sau, bóng người màu hồng cuối cùng dừng lại trước mặt nàng, linh hoạt nhảy lên trên một tảng đá, thuận thế đặt thiếu nữ kia xuống đất. lát sau, một người một yêu đều sưng sốt nhìn nàng.

“...”

Trầm mặc không nói câu nào, không khí bây giờ có chút quỷ dị. Thiếu nữ mặc đồng phục xanh lá thử mở miệng thăm dò.

“Cái kia... Lăng Nguyệt sama?”

Tiêu Lăng Nguyệt nao nao, lập tức gật đầu cười với bọn họ, cũng không định xuống ngựa.

Đối với câu hỏi của thiếu nữ, nàng tự biết mình không cần hỏi lại “Người biết ta?”, dạng câu hỏi này rất ngu ngốc. Tuy rằng không biết mình và người kia có quan hệ gì nhưng...

Ánh mắt nàng loé loé, nàng biết câu trả lời cho câu hỏi mình luôn thắc mắc bấy lâu nay sắp sửa sáng tỏ.

Ánh tịch dương phía tây nhuộm hồng về phía chân trời.

Ngồi xổm trên một tảng đá, thiếu niên tóc bạc có đôi tai cẩu hơi buồn bực nhìn hai cô gái đang hăng hái nói chuyện cách đó không xa. Nhất là cô gái mặc trang phục nữ pháp sư thanh lệ, hơi thở quanh người nàng không hiểu sao lại khiến cho hắn khó chịu.

Không trách hấn kinh ngạc, bởi vì ngay từ đầu hấn đã cảm nhận được một cổ hơi thở quen thuộc, hấn liền nhận định bản thân sẽ đụng tới cái vị anh trai cùng cha khác mẹ kia, nhưng kết quả lại ngoài dự kiến của hấn, người hấn nhìn thấy không phải thân ảnh cao ngạo kia.

Vì sao?

Thiếu niên có đôi tai cúi nghi hoặc liếc nhìn nàng một cái.

Rõ ràng là con người, sao lại mang trên người hơi thở của yêu quái? Hương vị khó thể lí giải này còn rõ ràng là kiểu lãnh khốc vô tình, chán ghét con người của Sesshoumaru!

“...Cho nên, Lăng Nguyệt sama, hấn là lần đó ngài bị thương nên mới quên toàn bộ chuyện trước kia. Nhưng mà, lúc đó ngài bị Sesshoumaru đem đi, sao ngài không thử đi gặp hấn xem?”

“...”

Yên lặng nghe thiếu nữ kia giải thích, Tiêu Lăng Nguyệt nhú mày, nàng không khỏi nhớ lại lần đó tỉnh dậy thấy tuyết y nam yêu. Giờ phút này, nàng mới biết ý lạnh ở đáy mắt hấn không phải là do chán ghét nữ pháp sư như nàng mà là vì ánh mắt xa lạ đầy cảnh giác của nàng!

Về phần giải thích — — một đại yêu quái kiêu ngạo như hấn sao có thể giải thích lí do với một con người hèn mọn nàng chứ!

A, là như vậy sao?

Lòng nàng bây giờ trở nên cực kì hỗn loạn. Nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận lại, suy nghĩ cẩn thận...

“A, Ngọc Tứ Hồn!”

Trong khi nàng còn đang chờ người, bán yêu kia đột nhiên nhớ ra chuyện quan trọng này.

“Inuyasha!”

Thiếu nữ kia vội vàng giơ tay ngăn bán yêu mặc hồng y kia lại, ngăn thân thể đang định nhảy lên của hấn, cười trấn an.

“Quên đi, Inuyasha! Bây giờ Lăng Nguyệt đại nhân nhất định là đang rất rối, chúng ta đừng quấy rầy nàng nữa! Chúng ta chỉ cần biết là trên người nàng có mảnh Ngọc Tứ Hồn, một ngày nào đó lấy sau!”

“Xi!”

Nhìn bóng dáng vừa đi mất kia, bán yêu nghĩ nghĩ, tức giận trừng mắt liếc nàng một cái rồi lại cúi người, một lần nữa công nàng trên lưng chạy về thôn.

=====

“Quạ — —” Một tiếng kêu cực kì chói tai lôi nàng trở về giữa hồi ức.

Tiêu Lăng Nguyệt đề phòng ngẩng đầu. Trên cành cây khô có một con quạ đen đang đậu. Lúc này nó nghiêng đầu, đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm nàng.

Sinh vật sống nàng nhìn thấy ở đây lại là loài chim tượng trưng cho cái chết!

Dường như bị ánh mắt lạnh như băng của nàng dọa sợ, con quạ kia đột nhiên hú lên một tiếng quái dị, rồi cất cánh bay đi mất.

Thu hồi tầm mắt, nàng nhìn quanh bốn phía. Không biết từ khi nào, sương mù ở nơi này ngày càng dày đặc, vừa rồi nàng chìm đắm trong suy nghĩ nên không phát hiện ra.

A, quả nhiên lòng không được loạn...

Nàng hơi nheo nheo mắt, cầm chặt Ngọc Tứ Hồn trong tay, tay còn lại thì nắm chặt cung tên trên lưng ngựa. Tuy rằng nàng thích dùng kiếm hơn, nhưng hiện tại ngoài cung tên ra thì không còn thứ vũ khí nào cho nàng sử dụng.

Hừ, yêu quái sao? Nàng có thể cảm nhận được được yêu khí khổng lồ phía sau làn sương dày đặc.

Đây, lại là một yêu quái nữa đến lấy Ngọc Tứ Hồn sao?

Ngọc Tứ Hồn, quả nhiên là một vật phiền toái!

38. Chương 36: Ảo Cảnh

Sương ngày càng dày, cơ hồ che phủ tất cả mọi vật trước mắt. Tiêu Lăng Nguyệt nhảy xuống khỏi lưng ngựa, mặc kệ con ngựa buồn bực dậm dậm chân tại chỗ, có chút bất an hí hí. Bây giờ nàng không có tâm tư đi trấn an nó, thở chậm lại, cảnh giác quan sát bốn phía.

Yêu quái này so với tưởng tượng của nàng còn giảo hoạt hơn. Muốn lui, tuyệt đối không có khả năng.

Mím môi, nàng âm thầm suy nghĩ. Tiêu Lăng nguyệt nhú má, dường như tùy lúc đều có thể xuất chiêu.

Nàng cực kì không thích cảm giác này, giống như là đang chờ đợi con mồi tự rơi vào bẫy của mình, sau đó cho nó một kích trí mạng. Mà nàng, lại chính là con mồi được lựa chọn!

Tĩnh, tĩnh đã có chút tĩnh mịch. Ngoại trừ hơi thở phì phò của con ngựa và tiếng tim đập thành thịch của

nàng, không nghe thấy bất cứ tiếng động nào khác.

Suy nghĩ Tiêu Lăng Nguyệt vừa chuyển, liền dứt khoát nhắm hai mắt, thả linh lực đi tìm kiếm bốn phía. Trong tầm nhìn tối đen cái gì cũng không thấy, chỉ có gió nhẹ nhàng lướt qua. Đột nhiên có thứ gì đó theo gió trượt xuống mặt nàng. Lập tức nàng vươn tay trái, chộp nó vào tay. Trợn mắt nhìn, cũng chỉ là một cái lá xanh hoang dã không nên xuất hiện ở nơi không có sự sống này.

Hừm? A...

Nàng hơi nhếch môi, trong nụ cười kia có chút lạnh lùng, không còn ôn hoà như bình thường. Bây giờ nàng đã hoàn toàn im lặng, như biển lớn bình tĩnh cất giấu sóng ngầm mãnh liệt.

Đối phương đã ra chiêu, như vậy nàng sẽ chờ tiếp chiêu đó.

Không ngẩng đầu, Tiêu Lăng Nguyệt lặng im nhìn khung cảnh xung quanh như thủy triều lên. Sương trắng dày đặc như đang ngăn cách nàng trong một vòng tròn, ngoại trừ chính nàng, không còn cảm thấy bất cứ cái gì, ngay cả hơi thở của con nưgaj bên cạnh cũng đã biến mất.

“Nguyệt Nguyệt... Nguyệt Nguyệt...”

Dường như rất lâu sau cũng lại tựa như chỉ trong nháy mắt, nàng nghe thấy một tiếng kêu khàn khàn quanh quẩn trong không khí trống trải. Bi thương như vậy, tuyệt vọng như vậy không khỏi khiến cho lòng nàng căng thẳng.

Đó là âm thanh quen thuộc trong trí nhớ của nàng, khuôn mặt lạnh lùng không khỏi có chút buông lỏng, sóng ngầm trong con mắt tối đen bắt đầu khởi động. Cuối cùng, nàng ném cái lá xanh không biết đã bị vò nát từ bao giờ, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Sương mù bao phủ, tầm nhìn bốn phía đều là một mảnh trắng xoá. Gió thổi đến, sương mù dần dần tan ra, tầm nhìn bắt đầu rõ ràng. Côn trùng kêu vang, ve kêu ra ra, ngay cả mùi thơm cỏ cây cũng bay vào mũi nàng. Tất cả đều vô cùng chân thật như vậy.

Nàng vẫn đứng yên không nhúc nhích, nhìn bóng người chao đảo nghiêng ngả đang lang thang trong rừng tìm cái gì.

Sợi tóc rối bù, thân hình mập mạp, quần áo bị cành cây làm rách, tất cả đều vô cùng tang thương.

Đã qua bao nhiêu năm, gương mặt bà cũng chưa từng thay đổi, vẫn như là đoá hoa tuổi hai mươi, thanh xuân diễm lệ. Chỉ có điều thời gian lắng đọng làm bà khó có thể giữ lại được khí chất đẹp đẽ quý giá, thanh khiết không thể xâm phạm.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ khuôn mặt luôn khắc sâu trong trí nhớ nàng sẽ biến thành như vậy!

Mẹ...

Nàng hơi mấp máy khoé môi như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng tiếng nói lại nuốt xuống cổ.

Khuôn mặt thanh lệ nhìn có vẻ vô cùng bình tĩnh, nhưng bàn tay ngày càng nắm chặt lại của nàng cho thấy sự nhẫn nhịn của nàng.

Mùa hạ mưa khá nhiều, bây giờ rõ ràng là trời vừa mới mưa, tuy rằng trong rừng ánh mặt trời đã chiếu xuống nhưng đất đai vẫn còn trơn ẩm. Thảm cỏ phía trên cũng drenched đầy bùn đất, mỗi bước đều vô cùng khó khăn. Nhìn bóng người mang vẻ mặt hoảng hốt kia, bước chân tập tễnh, mỗi bước đều như dẫm lên tim nàng.

Cuối cùng bóng người kia ngày càng gần, tim nàng cũng đập ngày càng nhanh, người kia đảo một cái làm nàng sợ hãi.

“Cẩn thận!”

Không kịp suy nghĩ, thân thể nàng đã làm theo bản năng. Tiến lên một bước, nàng lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai mà đỡ bóng người sắp rơi xuống kia.

Dường như toàn bộ thời gian dừng lại ở thời điểm này, chỉ có gió thổi vi vu. Toàn bộ thế giới trong mắt nàng đột nhiên vô cùng chân thật, ngay cả cảm giác mát lạnh đụng chạm trên quần áo cũng trở nên rõ ràng như vậy.

Sợi tóc bay xuống trước mắt nàng, che đi khuôn mặt đầy bất đắc dĩ và nụ cười khổ trên khoé môi.

Biết rõ tất cả đều chỉ là giả, biết rõ tâm không nên nhiều loạn, nhưng nàng vẫn không nhận được mà làm như vậy.

Bởi vì đây là người thân nàng mong chờ đã lâu, là động lực duy nhất để nàng tiếp tục sống. Sao có thể, sao có thể vô tình bỏ mặc?

“A! Nguyệt Nguyệt? Nguyệt Nguyệt! ...” Bóng người quen thuộc mang khuôn mặt râu rĩ kia đang hiện ra vẻ vui sướng và kinh ngạc không tin nổi.

“Là con sao, Nguyệt Nguyệt? Cuối cùng mẹ cũng tìm được con rồi! Tìm được con rồi!”

“Vâng, mẹ...” Không đành lòng nhìn người trước mắt đau lòng, nước mắt đầy mặt, cuối cùng nàng nhẹ

nhàng mở miệng gọi một tiếng.

“Con đó đứa nhỏ này! Có biết con làm chúng ta tìm rất vất vả không? Sao con lại nhẩn tâm như vậy, đã lớn như vậy rồi mà còn phải để bố mẹ quan tâm lo lắng, hả?!”

Hoảng hốt, bị hung hăng ôm vào trong lòng, cái ôm ấm áp quen thuộc kia làm nàng muốn rơi lệ. Nàng biết, bố mẹ nhất định sẽ vì mình mất tích mà sốc vô cùng. Nàng càng biết, bọn họ sẽ vì nàng mà khóc không biết bao nhiêu nước mắt, ngày ngày lo lắng. Ngay cả nàng tỉnh dậy giữa đêm khuya tịch mịch ngẩng đầu lên nhìn trăng sáng cũng sẽ nhớ về người thân.

Nhưng mà...

“Thật xin lỗi, mẹ...” Cố nén nghẹn ngào, nàng ôm chặt người kia thêm một chút.

Cho dù là giả, nàng cũng muốn ôn lại chút ấm áp trong trí nhớ.

Lát sau, nàng tránh cái ôm ấm áp kia, cặp mắt kia khó hiểu nhìn đôi mắt đen như mực của nàng, thâm thúy như hắc động, không tiếng động nhưng làm người ta giật mình, mang theo sự quyết liệt không nói nên lời. Giờ phút này nàng không vui không buồn, lạnh lùng đưa tay về phía ngực của người kia, có chút run run chậm rãi triển khai.

Cuối cùng, đối phương không kịp né ra, Tiêu Lăng Nguyệt cắn răng một cái. Một ánh sáng loé lên, xuyên qua ngực đối phương, máu chảy đầm đìa.

Biến cố bất thành linh xảy ra làm chim chóc kiếm ăn ven đường sợ hãi, bay đi trốn ở phía xa. Cây cối trong rừng, lá cây càng nóng nẩy.

“Nguyệt Nguyệt...” Khuôn mặt tràn ngập vẻ khó tin, trong mắt toàn là đau thương, làm nàng thật vất vả để không chế lòng đang run rẩy.

Nàng là nữ pháp sư, trang phục nữ pháp sư Nam Kinh màu hồng này tượng trưng cho việc nàng không thể dao động. Nàng phải cô tịch, thanh cao, không vui không buồn, dùng đôi mắt lạnh lùng để quan sát thế gian.

Cắn môi, Tiêu Lăng Nguyệt mặc kệ vị máu tanh ngọt tràn ngập khắp khoang miệng. Nàng sợ bản thân sẽ khóc, sẽ luyến tiếc không ra tay. Độc ác, nàng lùi một bước, giơ cánh tay mảnh khảnh của mình lên.

“Phá!”

Ngón tay dính máu xẹt qua phía chân trời. Một tiếng khóc thét vang lên, cảnh tượng trước mắt bắt đầu vỡ vụn.

Gương mặt trong trí nhớ kia dường như chưa từng xuất hiện, biến mất không thấy.

“A — — Nữ pháp sư đáng chết, dám làm cơ thể ta bị thương...” Giọng nói âm trầm bén nhọn tru lên tràn ngập trong lỗ tai nàng. Con yêu quái mình người đuôi rắn ở trong đầm lầy u tĩnh chờ con mồi, ngực bị đau mà tức giận, mang theo hơi thở âm u đánh về phía nàng.

“Cho ta, Ngọc Tứ Hồn! Cho ta...”

Thu hồi vẻ hoảng hốt trong nháy mắt, Tiêu Lăng Nguyệt nhanh chóng bước vào trạng thái chuẩn bị giao chiến. Đứng ngược gió, động tác nhanh nhẹn nghiêng người, tránh một chiêu rào rào tấn công kia.

Nàng là nữ pháp sư, không thể chấp nhận bị yêu quái đùa giỡn, nhất là kẻ rình mò nội tâm của nàng!

Không đợi yêu quái kia tiến đến, Tiêu Lăng Nguyệt đã nhảy lên lưng ngựa, như chiến sĩ thân qua trăm luyện, chuẩn xác mà nhanh chóng.

“Tiểu Bạch, đi!” Thúc ngựa, nàng kéo dây cung, chuẩn bị tấn công yêu quái đang đuổi theo phía sau. Một tia sáng trắng cắt qua chân trời, nhắm thẳng vào yết hầu của nó.

Yêu quái bị đánh trúng động tác chậm lại, mũi tên mang theo tinh lực thuần khiết xuyên qua người nó. Yêu quái bị thương nặng giữa đầu hét lên, thân hình vì đau đớn mà vặn vẹo kịch liệt. Linh lực nhập vào trong cơ thể nó cũng không biến mất, ngược lại nhanh chóng lan ra khắp thân thể, tạo thành nhiều miệng vết thương. Ánh sáng trắng thuần trong cơ thể nó ngày càng chói mắt, rồi rỗng to một tiếng, thân thể yêu quái đột nhiên vỡ ra, máu thịt bắn tung toé. Mùi hôi tanh nồng đậm làm người ta buồn nôn, thân thể cuối cùng không chịu đựng được mà nổ lớn, ngã xuống đất.

Mãi lâu sau, xác định yêu quái kia đã chết, Tiêu Lăng Nguyệt ngồi trên lưng ngựa mới buông lỏng thần sắc chiến đấu. Thân thể vì dùng quá nhiều linh lực mà có chút run rẩy, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Nàng nhắm chặt hai mắt, xốc lại tinh thần, chậm rãi ngẩng đầu lên. Bầu trời mùa thu trong vắt hơn mùa hạ, mây trắng từ từ phiêu đảng.

Không biết ở thế giới kia đang là loại thời tiết gì?

“Tiểu Bạch, đi thôi...” Tiêu Lăng Nguyệt kéo nhẹ dây cương, hai chân thúc nhẹ, giục con ngựa đi về phía trước.

“Hí — —” Nghe thấy mệnh lệnh của chủ nhân, tuần mã màu đen khoan khoái bước nhanh hơn. Nơi khung bố này đã sớm làm nó sợ hãi, hận không thể mọc thêm mấy cái chân mà chạy đi nhanh nhanh.

* Lời tác giả: Ngạch... Nói thật lúc viết chương này tâm trạng đang cực kì kém, cho nên có chút xúc động,

muốn viết nhưng lại không có ý tưởng. Nhưng mà nhìn thấy có nhiều người còn đang chờ kết cục, cho nên ta đành cố gắng!

Động lực của ta đều là nhờ mọi người duy trì, cảm ơn mọi người!

39. Chương 37: Im Lặng Chờ Đợi

Trời thăm thẳm, đất mênh mông.

Trời vẫn mê mê trầm trầm như trước, không thể nhìn thấy ánh mặt trời tươi đẹp ngày xưa. Cũng như tâm trạng nàng lúc này, trời u ám.

Bóng dáng đơn bạc kia đứng sừng sững giữa gió thu, gió thổi nhẹ, làm sợi tóc mềm mại của nàng bay lên theo vạt áo rộng rãi. Trang phục nữ pháp sư Nam Kinh màu hồng hơi lay động theo gió, như thể liệt hoả và băng tuyết giao hoà, rõ ràng là hai màu đối lập lại khiến người ta kinh diễm.

Không biết qua bao lâu, cô gái lâm vào trong hồi ức không ngừng, lí trí và tình cảm đấu tranh kịch liệt cuối cùng không chống đỡ nổi thân thể suy yếu, hai mắt mất tiêu cự, ngã xuống từ trên lưng ngựa, lăn vài vòng trên bãi cỏ hoang mới ngừng lại, nằm giữa, hai mắt nhắm nghiền không động đậy.

Con ngựa bất an dụi dụi mõm vào người nàng, phát ra âm thanh phì phì như giục chủ nhân đứng lên, bởi vì nhóm tiểu yêu quái chưa từ bỏ ý định lại bắt đầu vây lấy, chuông đồng buộc trên người nó đã hết tác dụng. Tuy rằng quanh thân chủ nhân luôn toả ra linh lực tinh thuần mà đám yêu quái kia sẽ không dám tiến lên, nhưng kết giới mỗi khi nàng dao động đều sẽ trở nên cực kì bất ổn, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất. (Thần: “Ngựa gì mà khôn thế?”)

Mà Tiêu Lăng Nguyệt ngã trên mặt đất bị bụi cỏ che lấp thực ra vẫn chưa hoàn toàn hôn mê, còn rất tỉnh táo, nhưng mà căn bản là nàng không muốn nhúc nhích.

Hoa trong gương, trăng trong nước. Tất cả đều là ảo giác mà thôi, Tiêu Lăng Nguyệt, mày hẳn không phải là chìm đắm trong ảo giác...

Nàng yên lặng an ủi bản thân. Cũng chỉ có chính nàng cảm nhận được giờ phút này nàng có bao nhiêu thê lương, dường như vứt bỏ toàn bộ mọi thứ trên đời lại phía sau lưng không thể sống nhờ vào ai, không có chỗ nào để đi, khắp trời đất lúc này chỉ có mình nàng cô độc.

A...

Đột nhiên không hiểu sao nàng lại cười, như một đoá sen trắng lặng lẽ nở rộ. Nhưng những giọt nước mắt kia cũng không biết vì sao không không chế được mà chảy xuống trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa. Nàng

khóc, dừng khí trong đáy lòng cũng trôi đi theo dòng nước mắt.

Có một số việc, nàng không muốn nhớ lại, nhưng hôm nay gặp lại làm nàng không thể không hồi tưởng. Thật ra nàng vẫn luôn luôn hiểu rõ, bản thân mình không thể trở về được, cho dù có thu thập được hoàn chỉnh Ngọc Tứ Hồn, kết quả vẫn như vậy, nàng đã sớm biết đây chính là kết cục rồi không phải sao? Chỉ là theo bản năng mà quên đi thôi.

Nàng là kẻ bị trời xanh vứt bỏ, ngay cả thời gian cũng keo kiệt không muốn lưu lại trên người nàng một lát.

Cô độc... Sự tịch mịch vĩnh hằng kia dường như đã thấm vào trong xương tuỷ nàng.

Nàng không nhận được mà sợ run cả người, cuộn người lại.

Trong lòng mỗi người đều có nỗi khổ riêng. Quỷ nhện vì tham vọng của mình mà trao thân thể mình cho yêu quái, Kikyou bởi hồi ở trong giấc mộng 50 năm về trước không rời đi, Inuyasha vì mình là bán yêu mà tự ti, mạnh mẽ muốn chứng minh bản thân. Ngay cả Bạch Tâm Thượng Nhân (Hakushin) cũng vì không cam tâm hi sinh mà trong lòng tràn ngập ác ý...

Mà nỗi khổ của nàng, chính là vĩnh viễn không thể trở về...

Kết giới mở nhạt lúc sáng lúc tối. Lúc này Ngọc Tứ Hồn thu hút đủ mọi loại yêu quái xung quanh đến, bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên.

Biết rất rõ, nhưng lại không thể vực dậy được tinh thần mà đứng lên. Bây giờ, nàng chỉ cảm thấy rất mệt rất mệt. Không chỉ thể xác, mà ngay cả linh hồn cũng mệt mỏi như vậy. Vì về nhà, nàng cố chấp tìm kiếm, nhưng bây giờ lại không có dừng khí ngày xưa. Nếu mệt mỏi, có phải tốt nhất là nên buông tay? Lãng quên, có lẽ mới là lựa chọn tốt nhất dành cho nàng...

Bình tĩnh nhiều năm qua đều tan rã ở giây phút này. Nhóm yêu quái xung quanh bắt đầu rục rịch hưng phấn gầm rít.

Ai tới cũng được, nàng không muốn ở đây một mình...

Nàng bắt đầu khẩn cầu. Ai đó hãy đến đi, ai cũng được...

Yêu khí dày đặc bắt đầu tụ tập trên đỉnh đầu nàng. Ánh sáng dần dần hiển mất, dường như ngay sau đó thôi sẽ kéo nàng vào vực sâu địa ngục. Nơi đó trọn đời không thấy ánh sáng, chỉ tràn ngập bóng tối, ai cũng không cứu nổi.

Nếu ông trời từ bỏ nàng, nàng cũng sẽ từ bỏ niềm tin vào ông trời.

Từ bây giờ, sẽ không cầu nguyện nữa...

Không...

Cầu nguyện...

Một ánh sáng hoa lệ lạnh lùng loé lên, mang theo sức mạnh không thể chống đỡ, xé rách không khí. Yêu quái xấu xí ré lên một tiếng rồi tan thành từng mảnh nhỏ, lấm tấm nhiều mảnh rồi tan biến trong không trung.

Một kiếm, quét sạch ngàn quân!

Một khắc kia, nàng đã cho rằng mình đã buông xuôi. Nhưng khi cảm nhận được ánh sáng loé lên, nàng vẫn theo bản năng mở mắt. Nhưng nàng lại không biết trong mắt nàng ẩn chứa chút hi vọng.

Nghiêng đầu, thoáng nhìn một dải lông trắng bay theo gió và một thanh kiếm loé lên ánh sáng lạnh mãnh liệt.

Đó là một chàng trai trẻ tựa như thần. Thân hình cao ngất, quần áo hoa lệ, tay cầm trường kiếm nắm quyền sinh sát trong tay!

Chàng trai phong hoa tuyết đại như vậy nháy mắt liền khắc sâu trong đầu của nàng. Không phải vì hắn đẹp đến kinh người, cũng không phải vì hắn mang khí thế mạnh mẽ mà là vì cảm giác quen thuộc đến khó hiểu kia làm khoé mắt nàng đỏ lên.

“Sau khi mất trí nhớ, ngay cả cách phòng ngự cơ bản nhất cũng quên sao?”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, bóng dáng trắng như tuyết kia tao nhã bước đến gần nàng, giống như bóng người đã xuất hiện trăm ngàn lần trong giấc mơ của nàng. Chỉ là chưa bao giờ nó lại rõ ràng, chân thật đến như thế này.

“...” Không đáp lời, chỉ là theo bản năng không muốn hắn thấy mình chật vật như vậy. Nàng khoan thai đứng dậy, đôi mắt đen như mực hiện lên chút mê mang, khuôn mặt tuấn mỹ kia phản chiếu trong đáy mắt nàng.

Mắt màu vàng, tóc bạc, khuôn mặt tuấn mỹ như chạm khắc từ ngọc, lạnh lùng như trăng trên cao, hai gò má có hai yêu văn màu đỏ sậm mang vẻ cao quý mà tuấn dật tựa như thần tiên trên chín tầng mây.

Chỉ là bây giờ đôi mắt vàng rờng kia có vẻ sâu thăm thẳm, vẻ giận dữ quanh thân hắn tản ra theo từng bước chân đến gần nàng.

Nàng run nhẹ lên, dùng sức chớp chớp đôi mắt mông lung đắm lệ. Cứ nghĩ là chớp thì sẽ nhìn rõ hơn một chút, nào ngờ càng chớp thì càng nhạt nhoà.

Là người, đúng không?

Người vẫn luôn yên lặng đi bên cạnh bảo vệ nàng là hắc, đúng không?

Bởi vì biết hắc ở bên cạnh nên nàng mới có thể không chút kiêng dè. Bởi vì biết hắc ở bên cạnh nên sâu trong lòng nàng vẫn luôn hi vọng.

Cũng không biết là xuất phát từ cảm giác quen thuộc sâu trong lòng hay là lí do khác, nàng trước nay vẫn luôn bình tĩnh không quan tâm đến cái gì mà nhào vào trong lòng hắc, dang hai tay ra ôm lấy người nam yêu tuần mỹ có chút cứng ngắc.

Hắc lại cứu nàng sao?

Không có ai có thể làm nàng yên tâm như hắc, nhất là trong khoảng khắc tăm tối tuyệt vọng này!

“Sesshoumaru...” Giọng nói hơi khốc nức nở từ trong lòng hắc truyền ra. Về mặt vẫn bình tĩnh không sóng gió nhưng lòng lại như bị châm mạnh, thân thể đang cứng ngắc cũng dần dần thả lỏng, mềm xuống.

Mặc dù không quen bị tiếp xúc thân mật như vậy, nhưng hắc cũng không thể cự tuyệt. Tuyết y nam yêu đứng yên, không nói gì, chỉ là trong mắt hắc có thể nhìn thấy sự dung túng nhân nhượng và vẻ ôn nhu không thể che giấu.

Hắc biết trong lòng nàng rất sợ hãi, nhưng hắc lại là yêu quái, không biết nên an ủi như thế nào. Bàn tay mang yêu văn đồ sậm kia nâng cái cằm nhỏ của nàng lên, trước ánh mắt mờ mịt ngây thơ của nàng mà áp đôi môi lạnh như băng xuống khoé mắt nàng, hôn lên từng giọt nước mắt đang chảy xuống.

Chưa xót, thì ra đó là vị của nước mắt.

Nàng trừng to hai mắt, không biết nên nói gì nhìn tuần nhan gần trong gang tấc, nhất thời quên cả khóc. Đôi môi lạnh mềm mại kia cực kì trúc trắc. Nhưng sự đụng chạm đơn giản mà chân thật này lại làm lòng nàng như có dòng nước ấm chảy qua, nháy mắt trở nên mềm yếu.

Không cần bất kì lời nói nào, nàng cũng hiểu được sự an ủi không lời của hắc.

Sesshoumaru...

=====

Trong toà cổ tháp, một chàng trai tuyệt thế mặc long bào màu đỏ nâng chén rượu lên, lưỡi nhấc dựa trên vương toạ.

Đột nhiên, đôi môi đỏ mọng đang nhấp rượu hơi ngừng lại. Đôi mắt màu tím thoáng nhìn về hướng xa xa, khoé môi nâng lên, tạo thành một đường cong tuyệt mỹ.

Hừm, cảm chế đã buông lỏng rồi...

=====

Hoa cỏ bay đầy trời, một đôi nam nữ ôm nhau, sự ấm áp không tiếng động lặng lẽ tràn ra.

“A a... Sesshoumaru sama và Lăng Nguyệt neesan ôm nhau! Xấu hổ, xấu hổ~~~” Cô bé trốn trong bụi cây vụng trộm nhìn lên một người một yêu ôm nhau, vội vàng che kín hai amts. Nhưng mà ngay sau đó lại không nhận được mà tay lên lút để lộ ra kẽ hở vài lần.

Hình ảnh duy mỹ như vậy làm người ta không nhận được mà cười thầm, ngượng mộ thầm lặng chúc phúc trong lòng,

“Không được nhìn cảnh người lớn, không được nhìn cảnh người lớn!” [1] Một tiểu yêu màu xanh nét mặt già nua kì quái hơi hồng lên, quay sang bên cạnh, vỗ vỗ tuần mã màu đen đang phì phì phía sau, “Hắc, con ngựa này, người cũng thật thông minh, còn biết chúng ta trốn ở đây?”

[1] Nguyên văn là “Phi lễ chó thị, phi lễ chó thị”, tớ nghĩ edit vậy hay hơn là “Phi lễ chó nhìn” ~~~ Nếu ai có cách nào hay hơn thì nói cho mình nhé ~~~

Không thể tin được, không thể tin được. Sesshoumaru sama cũng sẽ có ngày lãng mạn như thế, chẳng lẽ thời kì động dục của chó đã đến? Cũng không đúng, bây giờ đang là mùa thu mà...

Tiểu yêu âm thầm cười trộm xấu xa nhìn về phía chủ nhân nhà mình, vừa hay thấy ánh mắt lạnh lẽo của tuyết y nam yêu ném đến. Vì thế, nụ cười úai dị đang nở trên mặt lập tức biến dạng.

55555... Sesshoumaru sama, tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân quên mất ngài và lão nô tâm ý tương thông. Cái này, tiểu nhân tuyệt đối, tuyệt đối không có ý trêu đùa ngài! Sesshoumaru sama...

~~~~~

* Lời tác giả: Ặc, gần đây mới phát hiện ID của mình là 482482

“Chết đi người, chết đi người” [2]

[2] Đây là một cách chơi chữ ở Trung Quốc, cụ thể ra sao thì tớ chưa tìm hiểu rõ:3

Phải, đại khái là còn hai chương nữa sẽ kết thúc.

Đương nhiên, việc này vẫn phải cảm ơn mọi người duy trì động lực!

40. Chương 38: Tình Cảm

Màn đêm bao trùm khắp nơi. Ánh trăng không quá rực rỡ, e lệ trốn trong mây giấu mặt. Mây ở phía chân trời nhẹ nhàng trôi về phương xa theo gió đêm.

Đêm đã khuya.

Trên núi đá gần bờ biển, mơ hồ nghe được tiếng sóng đánh ào ào vào vách đá. Sương lạnh kéo đến vào ban đêm mùa thu, tụ ở cái ao khuất gió. Nghe tiếng thở đều đều bên tai, Tiêu Lăng Nguyệt lặng lẽ nhìn đồng lửa cháy bập bùng. Ánh sáng trần bì chiếu lên làn da của nàng phản chiếu ra ánh sáng ấm áp, cả người đều dịu dàng hơn.

Thì ra buông tay lại khó hơn so với tưởng tượng. Cảm thấy mất mát, cảm thấy tiếc nuối, nhưng mà hơn hết vẫn là muốn thở dài một hơi.

Nàng luôn biết bản thân không đủ kiên cường, vốn quen sống an nhàn bình thản, dùng một cái đến niên đại yêu quái hoàng hành xa lạ. Không có mục tiêu, nàng sợ bản thân một mình không thể chống đỡ để đi tiếp đến tương lai.

Mê mang cố chấp tìm kiếm. Kết quả là ngay cả nàng cũng quên mất, con đường đó là mục tiêu xa vời không thể đạt tới...

Mà bây giờ trở về hay không cũng không còn quan trọng nữa, bởi vì lòng nàng khao khát, khao khát được bảo vệ. Đó là sự thật mà thời gian không thể xoá nhoà...

Đêm thật yên tĩnh, ngay cả tiếng nước cũng dần dần lắng xuống. Bây giờ, nàng còn có thể nghe được tiếng tim mình đập thành thạch trong đêm ngày càng rõ ràng, yên lặng hoà cùng một nhịp đập khác, vang vọng trong đêm.

Là ai đang gọi nàng?

Ôm ngực, nàng lặng lẽ đứng dậy, theo linh cảm chậm rãi đi về phía hang động trong rừng.

Nơi đó, là chỗ này...

... ..

Gió đêm vắng vẻ thổi đến. Trên trời trăng tròn trở nên sáng vàng vạc.

Dưới ánh trăng, mơ hồ có thể nhìn thấy một ôn tuyến lộ thiên nho nhro trong sơn cốc. Nước suối ầm áp từ chỗ cao chảy xuống ao, càng xuống thấp thì ao càng rộng, sương mù mờ mịt bay lên, tất cả đều như cảnh trong mơ.

“Rào rào — —” một tiếng giòn tan, mặt nước tĩnh lặng bỗng nổi lên một đám bọt nước. Một bóng người màu trắng ở trong nước bỗng xoay người, mái tóc màu bạc điểm vài giọt nước như sao băng từ trên trời hạ xuống dưới ánh trăng sáng.

Mái tóc bạc ướt sũng, một nửa dính trên lưng, một nửa thì nhẹ nhàng lay động trong nước, tựa như đoá sen thuần trắng nở rộ.

Dưới ánh trăng bạc, dung nhan tuấn mỹ kia càng thêm lạnh diễm khuynh thành. Giọt nước trong suốt chảy trên gò má hần, ngưng tụ lại ở cằm rồi sau đó lặng lẽ trượt xuống cổ, uốn lượn chảy trên xương quai xanh duyên dáng, rồi lại tan vào trong nước. Không khó để tưởng tượng thân hình trong nước mê người cỡ nào.

Rõ ràng là không có bất cứ động tác nào lại vô hình tản ra một sức hấp dẫn trí mạng, làm người ta đui mù.

Dưới ánh trăng, là chàng trai đẹp như nguyệt thần (thần mặt trăng)...

“ ... ”

Bởi vì hần đột nhiên phát hiện có người đến gần, cặp mắt vàng kia lập tức nheo lại, dưới ánh trăng phản chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo, tản ra một loại đe dọa không tiếng động.

“A!” Một tiếng thét kinh hãi, phá tan không khí căng thẳng. Cô gái không thể kiềm chế mà mãi nhìn ngắm vẻ đẹp kia đột nhiên bị ánh mắt đáng sợ của hần dọa, chân trượt một cái, ngã nhào về phía mặt nước.

Tiêu Lăng Nguyệt, ngươi là sắc nữ!

Nàng từ từ nhắm mắt, trong lòng oán thán nhưng nhất thời lại cảm thấy không thể đối mặt với Giang Đông phụ lão [1]

[1] Ý nói không còn mặt mũi nào đối diện với người khác, dựa trên điển tích về Tây Sở Bá vương Hạng Vũ.

Chuyện quái dị này chỉ có thể đổ thừa cho ánh trăng quá mức xinh đẹp...

Một đôi tay nhanh chóng dang ra, ôm lấy cái eo nhỏ của nàng. Lập tức nàng ngã vào một lồng ngực kiên cố.

“Người đến đây làm gì?”

Vốn tưởng rằng là loại yêu quái lâu la nào đó, nhưng không ngờ lại là cô gái này. Cũng quả thật bởi vì hơi thở trên người nàng giống với hơi thở của mình nên mới có thể không phòng bị như vậy.

“Ta...” Nghe thấy giọng nói nhàn nhạt bên tai dường như bất đắc dĩ hỏi, nàng chợt hoàn hồn, ngẩng đầu lên liền đối diện với một đôi mắt vàng sáng ngời phản chiếu rõ khuôn mặt của nàng. Trong đó, ngoại trừ nàng ra không nhìn thấy bất cứ cái gì khác.

Tiêu Lăng Nguyệt ngây ngẩn cả người, trong lòng đột nhiên bùng lên một loại cảm xúc kì lạ, thất thần...

Dường như trăm ngàn lần ngoái đầu nhìn lại cũng chỉ vì một cái liếc mắt này mà thôi.

Trí nhớ ẩn sâu trong đầu bắt đầu hồi phục. Mỗi một kí ức tươi đẹp đều hiện lên trước mắt, mà một một cái đều có hình ảnh của yêu quái trước mắt.

A, bây giờ mới biết, ngay từ đầu, hắn đã ở trong lòng nàng rồi...

Là vậy sao?

Sesshoumaru nhìn cô gái trước mắt lại bắt đầu ngẩn người, âm thầm thở dài trong lòng.

Cái cô gái này, có khi thì kiên cường như bàn thạch, khi thì lại yếu ớt như lưu ly, mâu thuẫn như vậy càng làm người khác muốn tiếp cận, càng lúc càng không muốn bỏ đi. Đợi đến khi phát hiện ra thì đã không thể rời bỏ được nữa rồi.

Tự nhiên, cũng không nguyện rời bỏ.

Vậy thì dùng hai bàn tay này để che chở cho nàng đi...

Trên con đường bá đạo cô độc của hắn có thêm một con người có lẽ sẽ có thêm niềm vui.

Quần áo ướt sũng dính sát vào cơ thể, lộ ra đường cong duyên dáng của nàng. Cổ áo rộng rãi không biết bị bung ra từ khi nào, lộ ra một mảnh cảnh xuân.

“Nguyệt...”

Đôi mắt màu vàng lặng lẽ nhiễm vẻ tình dục, giọng nói khàn khàn trong nháy mắt làm lòng nàng nhũn ra. Đôi mắt đen như mực không còn lạnh lùng nữa mà chứa đựng vẻ quyến luyến thật sâu tràn ngập tình yêu. Không còn đè nén, không che giấu, hoàn toàn lộ ra trước mặt hắn.

Có thể nào nhần tâm mà cao ngạo như hàn mai, thanh lãnh như tuyết trắng? Người sao có thể sống cô độc trên đời này?

Nhìn xem, ngay cả trời xanh cũng tiếc cho người cả đời cô độc, nên mới đưa ta đến bên cạnh người?

“Không quay về sao?” Nam yêu cúi đầu, nửa gương mặt ẩn trong bóng tối không thấy rõ biểu cảm.

Hắn đương nhiên biết để trở về nàng đã phải trả giá rất nhiều.

Nhưng hôm nay lại buông tha, cũng không phải là không tốt, giống như phượng hoàng niết bàn...

“Phải, không quay về.” Nàng ngẩng đầu, bình tĩnh trả lời.

40 năm sống vì người khác đã đủ rồi. Nàng muốn sống vì bản thân một lần, một lần làm chính mình.

“Sesshoumaru, chúng ta ở bên nhau đi...” Cùng nhau đứng dưới bầu trời đen tuyền, để nàng lẳng lặng ở bên cạnh hắn, được chứ?

Nếu là nàng, cho dù là con người cũng không quan trọng.

“... Được.” Thật lâu sau mới nghe thấy câu trả lời của hắn.

Hắn hẳn là cũng đang lo lắng về bi kịch giữa con người và yêu quái.

A... Sesshoumaru, người quên rồi sao, nàng đã sớm không thể coi là con người được.

Không sinh, bất tử, tự do ở thế gian này.

Nàng cười khẽ, kiễng chân áp môi lên đôi môi của hắn. Không trần trọc, không miễn cưỡng, chỉ như chuồn chuồn chạm nước.

Khuôn mặt thẹn thùng dưới ánh trăng đặc biệt rõ ràng.

Không cự tuyệt sự đụng chạm của nàng, trên môi thỉnh thoảng có độ ẩm, đôi mắt vàng kia đột nhiên sáng ngời, càng thêm thâm thúy như vì sao lấp lánh trên trời.

Tiêu Lăng Nguyệt, nhớ kỹ, đây là chính người lựa chọn!

Đã trao cho hắn, như vậy tuyệt đối không có khả năng rời đi!

“Được!”

Một tiếng này rất kiên định, xen lẫn vẻ vui sướng nhàn nhạt, ngay cả khoé mắt trong ngày thường không chút thay đổi bây giờ cũng khẽ cong lên. Hắn lặng lẽ mỉm cười, không pha bất cứ tạp chất gì, như thể hàn mai yên lặng nở trong tuyết trắng, thanh nhã mà đẹp đến kinh người.

Sesshoumaru hắn từ trước đến nay chưa từng sợ bất cứ cái gì, sau này cũng sẽ như vậy!

Bị tươi cười đầy mị hoặc lóe lên như vậy, Tiêu Lăng Nguyệt có chút sửng sốt, lại mê say không thể xem tự kềm chế. Không biết khi nào, cánh môi man mát lạnh lạnh đã áp trên môi nàng, lướt qua nhàn nhạt, ôn nhu ngấm lầy. Thân thể của cô đã có chút xụi xuống, trên khuôn mặt trắng nõn đã bắt đầu xuất hiện một chút vết đỏ khả nghi, trong đôi mắt ngày thường cũng đã bị một tầng hơi nước bao phủ lầy, ngay cả cơ thể cũng vì ngón tay không ngừng di chuyển của hắn mà khẽ run run, dưới chân bắt đầu vô lực không chống đỡ được sức lực của nàng, chỉ có thể ôm lấy cổ hắn, cố gắng hết sức ổn định thân thể sắp trượt xuống.

Gió thật êm ả, đêm rất đẹp.

Bàn tay to đặt ở bên hông càng ngày càng gấp, dường như muốn đem cô sát nhập vào cơ thể hắn. Nhiệt độ hai cơ thể dính sát vào nhau không ngừng lên cao, mang theo tiếng ma sát, đầu lưỡi có chút thô ráp theo trên tuyến môi của nàng chậm rãi liếm lấy cắn mút nó. Cơ thể cô không khỏi chấn động nhưng không có phản kháng, tùy ý để hắn tiến thêm một bước xâm lược.

Cho tới bây giờ, nàng cũng chưa từng tưởng tượng một yêu quái lạnh như băng như hắn lại có một cảm xúc kịch liệt tới như vậy, nụ hôn kia vội vàng bá đạo, không thể chống đỡ được. Vào lúc cô còn chưa kịp có phản ứng gì, lưỡi hắn liền xâm nhập chặt chẽ cuốn lấy nàng, đó là như đang muốn hút lấy linh hồn của cô, ở trong miệng nàng không ngừng mút vào, tàn sát bừa bãi...

Hai mắt cô mê loạn, bên trong hoảng hốt chỉ nhìn thấy ngũ quan tuấn mỹ của hắn không ngừng phóng đại trước mặt nàng. Bên tai hai người là tiếng tim đập kịch liệt của bản thân nhưng mạch máu trong cơ thể lại chảy một cách tự nhiên đồng đều.

Hóa ra, người luôn luôn kêu gọi ta đều là chàng, Sesshoumaru...

Nụ hôn ma mang theo sát dần dần đi xuống, tới gò má, xương quai xanh, ngực... Liếm lấy, khẽ cắn, lay động, mang theo một tia hơi đau đớn, nhẹ nhàng mà run rẩy. Rất nhanh trên da thịt trơn bóng xuất hiện

một đóa hoa đỏ tươi rực rỡ.

Nàng nhắm mắt lại, Trái tim bâng hoàng theo nụ hôn bá đạo của hắn mà dần dần trở nên mãnh liệt hơn.

Như vậy, cứ như vậy mà rơi vào trầm luân đi...

Khí trời trong sương mù, truyền đến tiếng thở dốc, cùng thân thể tinh tế lay động, tiếng ngậm nga, hai thân hình triển miên với nhau đánh vỡ mặt nước yên tĩnh, kích động nổi lên bọt nước. Hai sợi tóc đen, trắng ở trong nước dây dưa ở cùng nhau, không thể phân rõ được lẫn nhau, cứ như vậy, hai đóa hoa song sinh ở trong bóng tối nở rộ ra...

Đêm đã khuya, đêm còn rất dài...

** Lời tác giả:* Thế nào, thế nào? Cuối cùng cũng ở bên nhau rồi?

Mệt, viết xong mồ hôi ướt đầm a!

41. Chương 39: Xa Nhau

Đêm đen chớp mắt một cái đã hết, ngày mới nhanh chóng bắt đầu...

Thời khắc chuyển giao giữa ngày và đêm, tất cả đều vô cùng mơ hồ không rõ...

Bên trong toà thành được kết giới bao phủ, yêu khí màu tím đen tràn ngập cả toà thành. Trong toà thành thỉnh thoảng lại bắt gặp hình ảnh tấm áo giáp tán loạn trên mặt đất, một nhóm ba đến năm người bất động trên đất. Dao kiếm và mấy loại binh khí khác vương vãi trên mặt đất, phản chiếu ra ánh sáng trắng mờ, âm trầm khủng bố nhưng thoát nhìn lại có cảm giác như đang ở dưới địa ngục...

Trong toà thành không nghe được một tiếng tranh cãi hay nói chuyện, chỉ có thể ngẫu nhiên thấy chướng khí của yêu quái bay qua rồi lại biến mất trong bóng tối.

Xung quanh đại diện của toà thành là một khoảng trống. Nơi đó yêu khí dày đặc như muốn nổ tung, nhóm tiểu yêu không có sức mạnh đều không dám đến gần, đó là trung tâm của địa ngục...

trống trải trong đại diện yên tĩnh phi thường, có cuộn sóng dường như màu đen tóc dài tuần mỹ nam tử, lười nhác mà cao ngạo khuất chân ý ngồi ở sập sập thước thượng. tựa hồ, lâu dài tới nay, hắn ở trong bóng tối đều là độc cô duy trì như vậy một cái tư thế, không từng biến qua.

Trong đại diện trống trải tĩnh lặng một cách dị thường, có một chàng trai tuấn mỹ, mái tóc dài màu đen gọn sóng lười nhác mà kiêu ngạo khoanh chân tùy ý ngồi trước sập. Đường như từ trước tới nay, hắn vẫn luôn một mình ở trong bóng tối duy trì một tư thế như vậy, chưa từng thay đổi.

Chàng trai tuấn tú nghiêng đầu trong bóng tối, đôi mắt đỏ như máu lẳng lặng nhìn thẳng vào gương trong tay một cô bé toàn thân trắng như tuyết, yên lặng nhìn chăm chú, cũng không biết đã nhìn bao lâu...

Bên trong gương là một mảnh hỗn độn, hơi nước nóng và không khí rét lạnh buổi sớm quyện vào nhau, tạo ra càng nhiều sương mù. Trong ôn tuyền bốn phía khí trời quanh quẩn, không ai có thể thấy rõ cảnh tượng bên trong, chỉ mơ hồ thấy được một đồng quần áo tán loạn chất đống trên bờ, một mảnh nhỏ loe loé lên ánh sáng trong đó khiến vô số yêu quái thêm nhĩ dãi Ngọc Tứ Hồn từ lâu đến gần. Mặc dù nhóm yêu quái ẩn nấp nhưng vẫn như trước không dám tiến lên, cũng không dám cướp đoạt. Bởi vì trong sương mù lượn lờ kia là một đại yêu quái mạnh mẽ đủ để khiến bọn chúng biến mất đang ngủ. Vì vậy nên bọn chúng chỉ có thể rình mò nhìn trộm xung quanh, không dám tới gần.

Kagewaki, người hắn là rất vui phải không? Nàng ta quả nhiên không chết.....

Khoé môi hắn khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười trào phúng...

Hắn là Naraku đến từ địa ngục nhưng lại vĩnh viễn không chiếm được địa ngục....

“Naraku” không có quá khứ, không có tương lai, sở hữu tất cả mọi người và yêu quái, thậm chí ngay cả chút cảm xúc cũng không phải là của “Naraku” hắn. Đến cuối cùng hắn cũng không rõ là mình đang cắn nuốt người khác hay là đang tự đồng hoá bản thân mình.

Ngay cả khuôn mặt này cũng vậy. Rõ ràng là có thể chọn một thứ khác mạnh mẽ hơn, nhưng không hiểu vì sao lại không làm như vậy. Thân thể không ngừng thay đổi, chỉ có khuôn mặt này là chưa từng thay đổi một chút nào...

Là người cố ý giữ lại, muốn cho nàng nhìn thấy người sao?

Kagewaki?

Theo thói quen xoa nắn cổ tay đã trống không, Naraku khẽ nhướn khoé mắt tà mị dài nhỏ, trên người như có như không tản ra một loại hơi thở phô trương, như máu tanh, lạnh lẽo âm trầm vô cùng.

Hắn tà mị cười, tựa như hoa anh túc nở rộ, quyến rũ mà nguy hiểm. Đôi mắt đỏ rực màu máu như hai vòng lốc xoáy xoay vòng, bắt đầu biểu hiện cả, cảm xúc mà không ai có thể hiểu... Bất kể như thế nào, hắn cũng chỉ muốn làm Naraku mà thôi...

Chỉ làm Naraku... Chẳng lẽ yêu cầu hèn mọn như vậy cũng là quá xa vời sao?

... ..

Trong hành lang của toà thành bỗng vang lên tiếng bước chân linh hoạt... Tiếng bước chân ngày càng gần, xuyên qua hành lang gấp khúc tinh xảo kiểu Nhật, cuối cùng dừng lại ở bên ngoài đại diện yên tĩnh tràn ngập tà khí...

Đó là một cô gái xinh đẹp yêu diễm. Eo nhỏ, chân trần, dáng người cân đối, tay cầm một chiếc quạt giấy, mái tóc đen đo búi cao lên, phía trên cắm một chiếc lông vũ trắng noãn, ánh mắt màu đỏ mang vẻ phần khởi... Cô gái yêu diễm mặc kimono đứng ở ngoài cửa yên lặng nhìn chăm chú một lát rồi mới khinh thường bĩu môi, lộ ra vẻ phản nghịch.

Rõ ràng là không tin mình, vậy mà lại luôn sai nằng đi hoàn thành mấy nhiệm vụ có vẻ như quan trọng. Giống như con mèo đang trêu đùa con chuột, không bao giờ lơ là cảnh giác, Naraku tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nằng...

Hừ! Một ngày nào đó, nằng sẽ tự do, một cơn gió tự do.....

Bàn tay nắm chặt lấy cây quạt như tự cổ vũ mình, cô gái bước vào bên trong đại diện không ánh sáng. Bóng dáng của cô rảo bước trong nội điện u ám, đôi mắt đỏ như hai đóm lửa, thiêu đốt trong bóng tối tịch mịch...

“Kagura, mang Ngọc Tứ Hồn về cho ta.” Giọng nói bình tĩnh không nhận ra bất cứ cảm xúc nào, nhưng lại mang đến cho nằng cảm giác lạnh lùng khó hiểu. Ánh mắt màu đỏ vung trộm liếc qua khuôn mặt hẩn nhưng bóng tối che khuất, cuối cùng cũng không thể nhìn thấy gì...

“Được!” Dưới ánh mắt lạnh lẽo của hẩn, Kagura căng thẳng dời tầm mắt, cố gắng kiềm chế sự không cam chịu trong lòng, không hề cung kính cúi đầu đi ra ngoài...

Nếu không phải vì trái tim nằng, còn lâu nằng mới sống hèn mọn như thế này!

.....

Mặt trời lên cao, vẻ u ám mấy ngày nay lập tức bị mặt trời xua tan đi sạch sẽ...

Một bóng người quỳ dưới bóng núi, chống cung tên trong tay xuống đất, hai mắt nằng vô thần nhìn xuống phái dưới. Phía dưới là một thảm cỏ vàng úa bị gió thổi mà tạo thành từng làn sóng, bồ công anh bay theo gió, nhìn như cảnh trong thần thoại.

Mấy cánh nhệch ngợm bay đến trước mặt nằng, nhẹ nhàng lướt qua rồi lại bay về phía xa hơn. Đôi mắt kia cuối cùng cũng có tiêu cự. Nằng trừng mắt, sao đột nhiên lại một mình chạy đến đây? Có lẽ là vì hôm qua nghĩ rằng mình không đủ kiên cường, có lẽ là đang suy nghĩ về cuộc đời nhưng tuyệt đối sẽ không thừa nhận là vì mình đang xấu hổ, nên mới nhân lúc nửa đêm tất cả đều đang ngủ say mà lặng lẽ trốn đi...

Thật ra cũng không cần xấu hổ như vậy, yêu quái luôn thẳng thắn thành thật hơn con người. Nhưng lần đầu tiên nói đến tình yêu khiến nàng nhất thời sợ hãi, không biết nên đối mặt bằng thái độ như thế nào. Đến khi có ý thức thì đã phát hiện ra mình ở đây...

Vậy cứ để nàng một mình ở đây lặng lẽ trải qua cảm giác này đi... Người xưa không phải là có câu: Thế gian sao có thể vẹn cả đôi đường, không phụ Như Lai cũng chẳng phụ người?

Có một số việc khiến người ta phân vân khó có thể quyết định, nhưng lại không thể không quyết định. Không thể về nhà nói thế nào thì vẫn sẽ thấy tiếc nuối, nhưng cho dù bây giờ nàng có thể trở về, nàng cũng không thể như ban đầu mà dứt áo ra đi. Hơn nữa đôi tay này đã sớm nhuốm đầy máu tanh, cho dù nhìn bề ngoài có trắng nõn như ngọc cũng không thể che giấu sự tanh bẩn bên trong...

Bản thân lạnh lùng như vậy, hai tay đầy tội nghiệt đã sớm không thể thích ứng lại với thế giới hiện đại sống bình thản. Tất cả thói quen ở nơi đây đều đã ăn sâu bám rễ vào trong máu nàng...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn trời xanh, lặng lẽ thở dài...

Thật xin lỗi, người thân ở thế giới khác...

Ít nhất ở thế giới kia nàng còn có em trai gánh vác gia đình thay, nhưng nếu nàng biến mất, rời khỏi thế giới này, đối với yêu quái kia mà nói chính là sự phản bội không thể tha thứ. Hắn sẽ không vì nàng bỏ đi mà điên cuồng, hắn vẫn sẽ kiêu ngạo tiếp tục bước đi, lấy vẻ lạnh lùng để che giấu vết thương bên trong, nhưng từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không bao giờ mở cửa trái tim mình ra nữa mà thôi!

Yêu quái kia ôn nhu như vậy, sao nàng nỡ bỏ đi kia chứ?

Sesshoumaru.....

Sesshoumaru.....

Bây giờ ngay cả gọi tên của hắn cũng khiến nàng xúc động quặn luyến muốn rơi lệ. Không phải là vì đau buồn, cũng không phải vì vui sướng mà là vì cảm thấy mình rất may mắn...

Đúng vậy, nàng may mắn tới cỡ nào kia chứ? Ai có thể giống nàng xuyên không 500 năm, ai có thể giống nàng có đủ thời gian để gặp một nửa thật sự của đời mình...

Trời xanh quả thật là nhân từ, vậy mà nàng đã từng oán hận số mệnh của bản thân...

May mà cuối cùng nàng và hắn cũng không bỏ lỡ nhau.....

Sesshoumaru, nếu người là thân kiếm sắc bén, vậy ta nguyện làm chiếc chuỗi kiếm bình dị, ở bên cạnh để bảo vệ người!

** Lời tác giả:* Cái kia, ta đã trở lại.....

Mọi người ngàn vạn lần đừng dùng trứng thối để chào đón ta a~

42. Chương 40: Chương Cuối Cùng

“Ông ông ông...” Giữa không trung, một cô gái kì lạ ngồi trên thuyền lông vũ nghe thấy âm thanh lớn.

“Hừm, người nói Ngọc Tứ Hồn ở phía dưới sao?” Tuy nàng không thể phát hiện được Ngọc Tứ Hồn nhưng nàng lại cảm nhận được một cỗ yêu khí vô cùng mạnh.

Không sai, nhưng mà sao nàng lại cảm nhận được hơi thở của Sesshoumaru? Đại yêu quái kiêu ngạo kia khinh thường nhất chính là Ngọc Tứ Hồn.

Tuy nghĩ vậy nhưng nàng cũng không dám lộ ra biểu cảm khác lạ, vì nàng biết vậy giờ Naraku đang theo dõi từng động tĩnh của nàng qua gương thần của Kanna...

Đang chìm trong suy nghĩ, đột nhiên bên tai có tiếng gió bị xé rách. Kagura hoảng sợ, nhanh chóng né sang nhìn xuống, chỉ thấy một mũi tên mang ánh sáng trắng tiêu diệt hơn nửa yêu phong...

Sao lại là..... tên?!

Chẳng lẽ.....

Ánh mắt màu đỏ chợt loé lên, một suy nghĩ nảy ra trong đầu nàng. Kìm chế sự hưng phấn trong đáy lòng, nữ yêu xinh đẹp liền đáp thuyền lông vũ xuống. Ngồi trên thuyền lông vũ, Kagura cúi đầu thăm dò phía dưới, nhìn thấy một nữ pháp sư đang đứng xa xa trên sườn núi đang kéo căng dây cung.

Ha, quả nhiên là nàng ta!

Vừa cảm thán trong lòng xong, hai mũi tên lập tức phóng đến trước mặt nàng. Kagura nhíu chặt lông mày, nhanh chóng tránh mấy mũi tên kia, yêu phong xoay tròn che chở thân thể nàng khi xuống mặt đất. Thu lông vũ lại, dương quạt, động tác vô cùng nhanh chóng và dứt khoát.

“Này, người muốn đánh nhau với ta sao?” Thấy đối phương lại cài thêm một mũi tên nữa, đôi mắt đỏ tươi mang vẻ tức giận. Nàng còn mong gặp nàng ta, vậy mà không ngờ vừa gặp đã tặng nàng bất ngờ lớn như vậy...

“.....” Tiêu Lăng Nguyệt nhú mày, tiếp tục động tác vừa rồi chưa xong...

Vốn muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút, vậy mà lại cảm thấy hơi thở khiến người ta chán ghét từ xa. Tuy rằng không định đánh đến ta sống người chết nhưng vẫn muốn thu được một chút tin tức có ích...

“Hừ, vậy ta sẽ không khách khí!”

Nữ yêu xinh đẹp xoay người, kimono tung bay trong gió. Quạt xếp trước ngực vung lên, cánh tay uyển chuyển, mũi tên đang lao đến lập tức bị gió cuốn tung đi, cắm phập xuống đất. Mũi tên kia một chiêu cũng không đỡ nổi làm Kagura có chút bất mãn, gấp quạt lại, che trước ngực: “Người chỉ có vậy thôi sao?”

không có lập tức trả lời, nhìn nữ yêu bên chân đã chết nhất mạnh nhất thắng, Tiêu Lăng Nguyệt vừa lòng thu hồi cung tiễn.

Không lập tức trả lời, nhìn nữ yêu đang cậy mạnh, Tiêu Lăng Nguyệt vừa lòng thu hồi cung. lát sau nàng mới ngẩng đầu, mím môi nhú mày cười thanh nhã với Kagura: “Không, chẳng qua ta không thích cảm giác bị kẻ khác theo dõi thôi!”

Hả?

Mãi đến lúc này, Kagura mới phát hiện ra có thêm một người nữa xuất hiện...

Hắc, Naraku có phải là đàn ngầm tức giận không? Nếu được như vậy thì tốt quá...

Vụng trộm vui vẻ một lát, Kagura không khỏi nhớ ra một câu hỏi khác, bắt đầu đánh giá cô gái trước mắt.

“Này, sao mạng của người dai vậy, chưa chết sao?”

Mạng dai, có lẽ vậy. Trong huyết mạch nàng bây giờ cũng chảy sinh mệnh của một người khác, không còn chỉ là của mình nàng nữa...

Nàng im lặng cười cười, còn chưa mở miệng trả lời, nữ yêu hít hít mũi, nhẹ nhàng ngửi. Rõ ràng là con người vậy mà toàn thân từ trên xuống dưới đều là yêu khí. May mà hơi thở trên cơ thể nàng ta rất tinh tường, dường như che giấu mùi hương thật của chính nàng...

Sao mùi hương lại nồng đậm như thế? Chán lẽ bọn họ đã.....

Ý nghĩ này làm nàng có chút bực tức khó hiểu, không nhận được mà hung hăng trừng mắt nhìn cô gái đang cười nhẹ trước mắt một cái... Cười cười cười, cười cái gì mà cười, vui lắm sao?

Tuy rằng nàng không chắc chắn một trăm phần trăm, nhưng chắc cũng phải đến 80-90 phần...

Bị ánh mắt phần hận và không cam lòng mãnh liệt như vậy nhìn chăm chú, Tiêu Lăng Nguyệt cũng khó hiểu nhìn lại nàng ta vài cái. Đối với nữ yêu ngoài lạnh trong nóng này, Tiêu Lăng Nguyệt cũng không ghét bỏ, ấn tượng đầu tiên sâu sắc nhất về nàng ta chính là nàng ta giống như một cơn gió tiêu tán trong biển hoa, làm nàng có chút thương tiếc...

Sứ giả của gió — — Kagura... Nữ yêu sinh ra vì tự do, làm theo ý mình, không chút sợ hãi...

Đáng tiếc..... Nàng im lặng thở dài, lặng lẽ lấy từ trong người ra một mảnh nhỏ nhỏ loé sáng. Đây hẳn là mục đích của nàng ta khi đến đây...

“Đây Kagura, mời người hãy cầm thứ này về cho Naraku đi!” Nàng không còn quan tâm đến kết quả tranh đoạt nữa. Ngọc Tứ Hồn có thể thực hiện tất cả nguyện vọng thì sao chứ, chỉ là tà vật kích thích ác tâm của mỗi người mà thôi, nàng không muốn dính vào...

“Đừng tưởng là ta không biết gì! Người thật ra cũng muốn có Ngọc Tứ Hồn phải không?” Kagura quái dị lườm nàng một cái, dường như muốn nhìn thấu nàng.

“Không.....” Không để ý đến sự hoài nghi của nàng ta, Tiêu Lăng Nguyệt hơi nhếch môi, nở một nụ cười như có như không, “Đã không còn quan trọng nữa rồi!” Lòng tham của con người giống như độc được, ăn mòn chính bản thân mình. Nhưng mà bên người nàng đã có trân bảo kiếp này không thể buông tay là đủ rồi!

Nhìn đối phương tươi cười hạnh phúc, Kagura cảm thấy rất gai mắt. Lạnh lùng không chút khách khí giật mảnh Ngọc tứ Hồn từ trong tay nàng, không tình nguyện nói:

“Này, nếu người không chết, ta sẽ đoạt Sesshoumaru đi đấy!”

Lời chúc phúc kì quái như vậy làm Tiêu Lăng Nguyệt không khỏi nắc nứn lên một cái. Khách quan mà nói, Kagura cũng là một cô gái tốt, ít nhất thì nàng cũng không ghét được nàng ta...

“Được!” Nàng vui vẻ cười nhẹ, nhìn đối phương cuốn gió mà đi, dần dần biến mất ở chân trời.

Nếu có thể, ta cũng sẽ chúc phúc cho người, cơn gió tự do...

.....

Ánh hoàng hôn đỏ bóng trên bãi biển màu vàng, sóng biển quay cuồng mạnh mẽ đánh vào vách đá...

Đứng trên vách đá cao, một chàng trai mặc tuyết ý tuần tú hoàn mỹ như tạc, lặng im nhìn mặt trời đỏ rực phía xa xa. Gió biển mang theo vị mặn vù vù thổi đến, thổi tung mái tóc bạc của hắn, ống tay áo hoa tiết anh đào nhẹ bay lên...

“Sao Lăng Nguyệt neechan vẫn chưa trở lại?” Một giọng nói non nớt hờn dỗi vang lên phấp sau lưng hắn. Một cô bé hồn nhiên ngồi trên một tảng đá bằng phẳng, hai chân vắt vẻo đu đưa. Thỉnh thoảng cô bé lại nhìn ngó quanh quất, tìm kiếm bóng người quen thuộc...

“Xì, Lăng Nguyệt kia lại chạy loạn đi đâu rồi không biết? Hại chúng ta phải chờ ở đây lâu như vậy, cũng không biết Sesshoumaru định chờ đến bao giờ nữa...” Tiểu yêu màu xanh ôm trán ngồi trên yêu thú hai đầu lăm bầm ra tiếng, trong lòng vô cùng bất mãn oán hận cô gái đã cướp đi sự chú ý của chủ nhân nhà mình.

“Hừ, chẳng qua chỉ là một con người hèn mọn thôi mà, dựa vào cái gì mà Sesshoumaru sama lại lãng phí nhiều thời gian vì nàng ta vậy chứ? Sesshoumaru sama chưa từng giậm chân tại chỗ lâu như vậy, tất cả là do con bé kia....”

“Tiểu ếch, nói xấu sau lưng người khác là không tốt đâu.” Giọng nói thanh thoát nhẹ nhàng vang lên. Tiểu yêu quái vốn đang nắm chặt tay oán hận chỉ trích đột nhiên cảm thấy bên dưới lắc lư không vững, ngã xuống từ trên lưng yêu thú, hoa hoa lệ lệ hôn đất mẹ thân yêu.

Tiếng cười khoan khoái từ xa truyền đến. Cô bé kia từ lúc nghe thấy tiếng nàng lập tức chạy ra nhận lấy đồ ăn nàng mang về, ngoan ngoãn đi bên cạnh nàng...

“Lăng Nguyệt neechan đừng cười Jaken sama nữa! Jaken sama mỗi ngày đều bị Sesshoumaru sama dẫm lên người mấy cái, rất đáng thương, chúng ta không cần phải bắt nạt ngài ấy nữa!” Vẻ mặt nghiêm trang đi kèm với tiếng nói non nớt, khiến nàng vốn đã bình tĩnh lại lập tức lại cười ra tiếng...

“Hi hi, ta vốn không định cười nhạo nó, không cười nó, ha ha ha....”

“Ngươi, đồ xấu xa. Nhìn cái mặt ngươi xem, rõ ràng là đang nhin cười đến rút gân, còn dám nói là không cười ta?!” Tiểu yêu khôi phục rất nhanh, hỗn hển nhảy lên trừng mắt với cô gái kia.

Con người quả nhiên là thứ đáng ghét nhất trên đời!

“Hừm, vậy sao? Rõ ràng như vậy?” Không để ý đến lời chỉ trích bất bình của nó, sờ sờ khuôn mặt có chút cứng ngắc, Tiểu Lăng Nguyệt cười đến nỗi mặt áy đều cong hết lên, đôi mắt cũng không còn vẻ lạnh lùng như trước...

“Hừ, ngươi rất đáng chết, lâu như vậy mới trở về! Ngươi có biết ngươi bắt chúng ta phải đợi bao lâu không? Sesshoumaru sama tuy là yêu quái vĩ đại nhất mà cũng vì ngươi mà giậm chân ở chỗ này, con người nhỏ bé

như người sao dám!”

Hơn nữa Sesshoumaru sama cũng chưa từng chịu chờ nó như vậy. Hai mắt to của nó lấp lánh nước mắt, tiểu yêu lại ghen tị hỏi: “Còn nữa, người sao lại trở thành như vậy?”

“Chuyện này.....”

Liếc mắt qua bóng người mặc hoa phục hoạ tiết anh đào, Tiêu Lăng Nguyệt không nhận được mà ho khan một tiếng, ánh mắt mơ hồ không dám nhìn tuyệt y nam yêu đã chăm chú nhìn nàng từ lâu...

Thật ra nàng cũng không có ý gì đặc biệt, chỉ là muốn thử sống cuộc sống của người bình thường, bỏ đi trách nhiệm của một nữ pháp sư mà thôi. Sau này, nàng chính là Tiêu Lăng Nguyệt.....

“Jaken!” Tiếng quát lớn lạnh lẽo mà uy nghiêm vang lên, làm tiểu yêu vốn còn muốn tiếp tục lập tức ngậm miệng, đỉnh đầu chảy đầy mồ hôi lạnh, lập tức thu lại nanh vuốt, lui ra một bên.

..... Vì sao, Sesshoumaru sama? Chẳng lẽ nó thật sự không quan trọng sao! Sesshoumaru sama.....

Cắt đứt tiếng nói của nó, Sesshoumaru hơi nghiêng người. Vẫn là khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú như trước, trên má là hai yêu văn điểm lệ, hai mắt vàng mông lung trong ánh hoàn hôn như làm nhu hoà khuôn mặt của hắn, hiện ra vẻ ôn nhu không ngờ. Vẻ đẹp như muôn vàn vì sao ấy làm người ta không chống lại nổi mà ngoái đầu lại nhìn. Chói mắt như vậy, rực rỡ như vậy làm cho người ta không dám nhìn thẳng...

Đầu khẽ cử động, nàng lên lút chuyển ánh mắt đi chỗ khác. Ai nói chỉ có đàn bà mới là hồng nhan hoạ thủy, đàn ông cũng có thể khuynh thành!

Không hiểu sao đối phương đột nhiên ngại ngùng, Sesshoumaru nhú mày, cảm xúc của con người hắn không thể hiểu nổi.

“Cầm.”

Một thanh trường kiếm màu bạc theo giọng nói của hắn xuất hiện. Thân kiếm mộc mạc hoa lệ ngắn gọn, so với thanh kiếm trước còn hợp ý nàng hơn. Đơn giản mà cũng đẹp đến vô cùng. Thanh kiếm trong tay rung động đáp lại, nàng thậm chí vui vẻ, không gì sánh bằng tâm ý tương thông với vũ khí của mình.

“Đây là.....” Vừa thích vừa mê giấc...

“Thiên Lăng Nha.” Đây chính là tên của kiếm!

Nàng hơi sửng sốt, đưa tay miết nhẹ lên thân kiếm...

Thiên..... Lăng Nha sao? Không phải là thanh kiếm cũ của nàng sao?

Như biết được nghi hoặc trong lòng nàng, đôi mắt màu vàng của tuyết y nam yêu từ từ thoáng nhìn nàng, mang theo vẻ kiên định mãnh liệt.

“Vật phản chủ, không cần giữ lại!”

Nghe thấy vẻ tức giận mơ hồ trong giọng nói của hắn, nàng lại ngẩn ngơ. Vẫn còn vì chuyện lúc trước mà tức giận sao? Thì ra hắn rất để ý đến mình, so với trong tưởng tượng của mình còn nhiều hơn.....

Không quen nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của Tiêu Lăng Nguyệt, tiểu yêu màu xanh lại bắt đầu phun mưa xuân:

“Hừ, đều là vì ngươi nên Sesshoumaru mới chịu lấy răng ra làm kiếm, đừng có ở đó mà ngây ngốc nữa! Vì đuổi theo Toutousai mà bốn đại gia bị hỏa thiêu biết bao nhiêu lần, ngươi còn không mau cảm tạ bốn đại gia?”

Răng nanh sao? Hóa ra là như vậy a...

Nàng tươi cười tỏa sáng như mùa xuân, lộ ra niềm vui sướng không tiếng động, đầu ngón tay mảnh khảnh ôn nhu xẹt qua thanh kiếm trong tay. Hai sườn mặt thanh tú cúi xuống kéo theo vài sợi tóc, ánh tịch dương trong đôi mắt như nước sơn mà tỏa sáng, lưu quang như nước chảy...

Sesshoumaru a, ta đã dần dần hiểu rõ, tiềm tàng ở sâu bên trong ngươi chính là sự ôn nhu. Vì thế, ta càng nghĩ muốn được hiểu rõ ngươi hơn nữa...

Nhìn người nào đó bắt đầu cười ngây ngô, tiểu yêu quái chỉ có thể không có hứng tránh ra một bên. Cùng với tiểu cô nương đi tranh đoạt đồ ăn.

Ừm,, bụng đói vẫn quan trọng hơn.

Nhìn chăm chăm vào ánh mắt chưa từng rời đi, mờ ảo, nhàn nhạt, lại tựa như không có ở đây. Nàng ngẩn đầu lên, yên lặng cùng hắn nhìn chăm chú.

Tên yêu quái ngốc này, chưa từng có lời ngon tiếng ngọt nào, cũng không hề nói lời thề hẹn non biển gì cả. Hắn chỉ luôn dùng hành động chân thực nhất để chứng minh tất cả.

Đó là một yêu quái kiêu ngạo đến mức khinh thường lời hứa hẹn...

Cuối cùng, nàng cất tiến lên, dang hai cánh tay ra, vùi mình thật sâu vào trong lòng hắn. Sau đó, ngừng

đầu lên nở một nụ cười thật ngọt với hắn, giống như mặt trời vào tháng ba, tươi đẹp không có gì có thể sánh bằng được...

“Sesshoumaru, cảm ơn.”

“...Không cần.” Đối với việc nàng đột nhiên già mồm nói. Trên khuôn mặt của Sesshoumaru vẫn đăm đăm như trước, chỉ có đôi mắt kia vẫn thủy chung không có rời đi sủng nịnh ôn nhu như nước trong đó. Có lẽ không có người nào phát hiện được nhưng vẫn còn có thể hơi hơi cảm nhận được, ngay cả gió ở xung cũng vì vậy mà trở nên ôn nhu, nhẹ nhàng.

Điều này căn bản không có gì để đáng phải cảm tạ...

Ánh tịch dương lửa đỏ khắp đất trời. Vì trên vách đá bờ biển có một đôi nam nữ mặc trang phục màu trắng ôm lấy nhau, trên họ thì lại tỏa ra một tầng ánh sáng màu vàng nhạt nhợt. Giống như thần tiên quyến rũ trong truyền thuyết, xinh đẹp đến mức làm cho người phải ngưỡng mộ...

Ngày nào đó, nhắm mắt ở giữa kinh điện hương sương. Bỗng nhiên nghe thấy, người tụng kinh nói những lời này...

Một tháng kia, ta lay động sở hữu kinh thùng, không vì siêu độ, chỉ vì muốn chạm đến đầu ngón tay của người...

Một năm kia, đựng dài đầu phủ phục sơn đạo, không vì gặp mặt, chỉ vì muốn ôm lấy trái tim ấm áp của người...

Một đời kia, chuyển sơn chuyển thủy chuyển Phật tháp, không vì đã tu luyện sinh, chỉ vì muốn gặp lại người giữa cuộc đời đặng đặng.....

Sesshoumaru, chân trời góc biển, cuộc đời này, đã định là chúng ta sẽ ở bên nhau! () () **HOÀN CHỈNH VĂN** () ()

~~~~~

* *Lời tác giả*: Ok, truyện này đã kết thúc như vậy!

Đột nhiên thấy có chút phiền lòng, giống như Sess sama cũng theo câu truyện đi xa, nhưng mà dù thế nào thì câu truyện cũng đã kết thúc như vậy!

Tiếp theo có nên viết tiếp không? Đó là một vấn đề.

Ừm, tóm lại cảm ơn tất cả mọi người đã chịu đọc mấy dòng lảm nhảm này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-yeu-minh-sesshoumaru>